

20^η ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε.

Σχέδιο Πολιτικής Απόφασης

Α) Παγκόσμια οικονομική και πολιτική κατάσταση

1. Σήμερα, η παγκόσμια κατάσταση βρίσκεται σ' ένα πολύ κρίσιμο σημείο, που καθορίζεται αποφασιστικά από τους εξής παράγοντες¹, που αλληλοσυνδέονται αλλά έχουν και τη δική τους λογική και αυτονομία.

α) Η διαρκής αύξηση των ελλειμμάτων και των χρεών (δημόσιων και ιδιωτικών) σχεδόν όλων των καπιταλιστικών οικονομιών, ιδιαίτερα των αναπτυγμένων ιμπεριαλιστικών χωρών. Η χρεοκοπία του τραπεζικού συστήματος (και πάλι) κυρίως των αναπτυγμένων ιμπεριαλιστικών χωρών -αλλά όχι μόνο- και η διαρκής ανάγκη τόνωσης της ρευστότητάς του με κολοσσιαία ποσά για να μην έχουμε την κατάρρευσή του, όπως συνέβηκε με την Λήμαν Μπράδερς. Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι το καπιταλιστικό σύστημα χρειάζεται διαρκώς **έκτακτα μέτρα** για να μην καταρρεύσει.

β) Η συνεχής και με κάθε τρόπο ενίσχυση της «ρευστότητας» των τραπεζών και γενικά της «οικονομίας», μπορεί να καμάρισε ή να μετρίασε την οξύτατη κρίση που ξέσπασε το 2007-8, αλλά δεν εξάλειψε τις αιτίες της (το αντίθετο), δε συνετέλεσε στην οικονομική ανάκαμψη και δεν άλλαξε τους συσχετισμούς στον ανταγωνισμό με τις αναδυόμενες χώρες, ιδιαίτερα με την Κίνα. Πέρα όμως από αυτά, για άλλη μια φορά τα τεράστια ποσά που διατέθηκαν δεν κατευθύνθηκαν στον παραγωγικό τομέα της οικονομίας, αλλά ενίσχυσαν τη στροφή των κεφαλαίων στο χρηματοπιστωτικό τομέα, με αποτέλεσμα να έχουμε μια περαιτέρω εκτίναξη των κάθε είδους χρηματιστηριακών παραγώγων, της κερδοσκοπίας, της παγκόσμιας φούσκας, της εικονικής οικονομίας κ.λπ. Σήμερα, αυτά τα χρηματιστηριακά παράγωγα υπολογίζονται σε 800-1.000 τρις δολ., όταν πριν την κρίση υπολογίζονταν σε 500-800 τρις δολ. Για ακόμη μια φορά, η παγκόσμια οικονομία έχει φτάσει σ' ένα κρίσιμο σημείο και τα μαύρα σύννεφα έχουν μαζευτεί απειλητικά για μια νέα κρίση/έκρηξη, πολύ χειρότερη από εκείνη του 2007-8. Σ' αυτό συντελεί και η κόπωση ή και κρίση που παρουσιάζει σχεδόν το σύνολο των οικονομιών των αναδυόμενων χωρών, με κάποια εξαίρεση, ίσως προς το παρόν, της Κίνας. Όλα αυτά χωρίς τις επιπτώσεις του διαρκώς αυξανόμενου ανταγωνισμού, του θρυμματισμού της παγκόσμιας οικονομίας και φυσικά της διαρκώς επιδεινούμενης γεωοικονομικής, γεωπολιτικής και γεωστρατηγικής κρίσης της Ουκρανίας.

- Η ενίσχυση και κυριαρχία του χρηματοπιστωτικού τομέα δεν είναι μόνο οικονομική, είναι και πολιτική. Τις τελευταίες δυο δεκαετίες έχει αυξήσει την πολιτική του δύναμη και τον ρόλο του στον καθορισμό της οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής ζωής των χωρών και αυτό είναι ορατό στην παγκόσμια κατάσταση με τελευταίο και κορυφαίο παράδειγμα τον καθοριστικό -αν όχι κυριαρχικό- ρόλο του στην ετοιμαζόμενη *Διατλαντική Εταιρική Σχέση Εμπορίου και Επενδύσεων (ΔΕΣΕΕ/TTIP)* ή χάριν συντομίας *Διατλαντική Ένωση/Αγορά*.

γ) Η αποτυχία της ενίσχυσης της «ρευστότητας» των τραπεζών και γενικά της «οικονομίας» είναι που ανάγκασε τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό²: 1) Να εγκαταλείψει, από το Γενάρη του 2014, την πολιτική της λεγόμενης «ποσοτικής χαλάρωσης», δηλαδή της χρηματοδότησης της οικονομίας με «τυπωμένο χρήμα/δολάριο» ύψους 85 δις δολ. το μήνα (συνολικά τα 4 χρόνια που ακολουθήθηκε αυτή η πολιτική τυπώθηκαν κοντά στα 4 τρις δολ.) και 2) Να καταφύγει, ταυτόχρονα, στους εκβιασμούς και κυρίως στην πολεμική του μηχανή (όπου έχει μεγάλη υπεροχή), αυξάνοντας έτσι κατακόρυφα την επιθετικότητά του απέναντι στους κύριους αντιπάλους του.

¹ Πέρα από τους χρόνιους και κλασικούς παράγοντες του μακρού κύματος ύφεσης, που ξέσπασε στις αρχές της δεκαετίας του '70: πτώση της παραγωγής και των επενδύσεων, αύξηση της ανεργίας, μείωση του βιοτικού επιπέδου κ.λπ., και αποτυχία όλων των στρατηγικών επιλογών των καπιταλιστών/ιμπεριαλιστών για να την αντιμετωπίσουν (Νεοφιλελευθερισμός, Παγκοσμιοποίηση, Νέα Τάξη-Πόλεμος).

² Όπως φυσικά και το ότι δεν ήταν δυνατόν να συνεχίζεται αυτή η πολιτική επ' άπειρον.

Προς το παρόν, η ΕΕ συνεχίζει την πολιτική της τόνωσης/ενίσχυσης των τραπεζών και της «οικονομίας», όπως και η Ιαπωνία το δικό της πρόγραμμα **έκτακτων μέτρων** ύψους 76 δις δολ. τον μήνα (για 2η χρονιά που πολύ πιθανόν να είναι η τελευταία), μήπως και καταφέρει να ξεκολλήσει από την ύφεση που βρίσκεται πάνω από 2 δεκαετίες και που την έχει υποβαθμίσει σημαντικά στο παγκόσμιο καταμερισμό της εργασίας και στον παγκόσμιο συσχετισμό δύναμης. ΕΕ και Ιαπωνία (η δεύτερη έχει αρχίσει και μια **έξαλλη εθνικιστική** πολιτική), έχουν και αυτές αυξήσει την ιμπεριαλιστική επιθετικότητά τους, κατά κανόνα σε συνεργασία με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό.

δ) Η **αύξηση της επιθετικότητας** του διεθνούς ιμπεριαλισμού, και ιδιαίτερα του αμερικάνικου, στα πιο σημαντικά σημεία του πλανήτη³ έχουν δημιουργήσει επικίνδυνες εστίες πολέμου. Ταυτόχρονα έχουμε και όξυνση των ιμπεριαλιστικών και εθνικών αντιθέσεων σε παγκόσμια κλίμακα.

ε) Η πλήρης αποτυχία της πολιτικής της λεγόμενης *Παγκοσμιοποίησης* και ό,τι συνδέονταν με αυτή, όπως ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου (ΠΟΕ) ή και άλλα όργανα δευτερεύουσας σημασίας όπως η G7(8) και ο αντικαταστάτης της G20. Επιπλέον, και λίγο ως πολύ σαν αποτέλεσμα αυτής της αποτυχίας, έχουμε έναν **διαρκή νομισματικό πόλεμο που εξελίσσεται ή έχει εξελιχτεί σ' έναν οικονομικό «εθνικισμό» ή σε μια «παγκόσμια» οικονομία με πολλά οικονομικά κέντρα** [ΕΕ, BRICS, και ετοιμάζονται η Ευρασιατική Ένωση, η Διατλαντική Ένωση, η Ένωση του Ειρηνικού (χωρίς την Κίνα), οι MINT (Μεξικό, Ινδονησία, Νιγηρία, Τουρκία) κ.λπ.], λίγο ως πολύ ανταγωνιστικά μεταξύ τους.

Επιπλέον, αυτή η εξέλιξη, μαζί φυσικά με το διαρκές αδυνάτισμα της αμερικάνικης οικονομίας, έχουν υποσκάψει την κυριαρχία του δολαρίου σαν αδιαμφισβήτητο παγκόσμιο συναλλαγματικό νόμισμα. Αίτιο και αποτέλεσμα αυτής της εξέλιξης είναι ότι όλο και περισσότερες χώρες κάνουν τις ανταλλαγές τους απ' ευθείας στο νόμισμά τους χωρίς τη μεσολάβηση του δολαρίου (τελευταία συμφώνησαν Κίνα-Ρωσία, Κίνα-Ν. Κορέα και Ρωσία-Ινδία να προχωρήσουν σε απευθείας ανταλλαγές χωρίς ενδιάμεσο το δολάριο!). Η εγκατάλειψη του δολαρίου σαν παγκόσμιο συναλλαγματικού νομίσματος επιταχύνεται διαρκώς τα τελευταία χρόνια, μια τάση που περιλαμβάνει και τις παραδοσιακές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και παραδοσιακά δεμένες με τις ΗΠΑ. Αυτή η εγκατάλειψη του δολαρίου γίνεται προς όφελος και με κέντρο το κινέζικο γιουάν (και το ρώσικο ρούβλι), που καταλαμβάνει τη δεύτερη θέση (τον Οκτώβριο του 2013 υποσκέλιζε το Ευρώ) με μερίδιο συναλλαγών περίπου 10%. Στην πρώτη θέση, με σημαντική διαφορά, εξακολουθεί να βρίσκεται το δολάριο με μερίδιο αγοράς 78-80%.

στ) Οι οικονομίες των **αναδυόμενων χωρών**, όπως έχουμε επισημάνει και παλαιότερα, δεν χτυπήθηκαν πολύ από την κρίση του 2007-8, επειδή δεν είχαν εκτεθεί -ή είχαν εκτεθεί λίγο- στη χρηματοπιστωτική φούσκα της προηγούμενης δεκαετίας. Αντίθετα, εκμεταλλεύτηκαν στο έπακρο τα χαμηλά επιτόκια (ή λιμνάζοντα κεφάλαια) των δυτικών τραπεζών και το σύνολο -ή οι περισσότερες από αυτές- κέρδισαν στον παγκόσμιο καταμερισμό της εργασίας, και μάλιστα σε βάρος των ανεπτυγμένων καπιταλιστικών χωρών. Όμως, αυτή η εξέλιξη οφείλεται, βασικά, στο γεγονός ότι οι παραγωγικοί τομείς των οικονομιών τους ήταν και είναι ισχυροί. Έτσι, σύμφωνα με κάποιες εκτιμήσεις, υπολογίζεται ότι το 2015 οι BRICS θα έχουν περίπου το 45% της παγκόσμιας βιομηχανίας έναντι 35% της Δύσης (ΗΠΑ, Γερμανία, Γαλλία, Αγγλία, Ιταλία κ.λπ.). Επίσης, σύμφωνα με τον Διεθνή Οίκο *Economic Intelligence Unit (EIU)*, αναμένονται στο άμεσο μέλλον ανατροπές στις ισορροπίες της διεθνούς τραπεζικής σκηνής υπέρ της ενίσχυσης του ρόλου των τραπεζών των αναδυόμενων χωρών. Το EIU εκτιμά ότι το μερίδιο που διατηρούν οι τράπεζες των αναδυόμενων αγορών στην παγκόσμια τραπεζική αγορά θα ανέλθει στο 35% μέχρι το 2016 (σήμερα κατέχουν το 24%), όταν το 2004 οι τράπεζες των ΗΠΑ, ΕΕ και Ιαπωνίας κατείχαν περίπου το 90%.

Ωστόσο, από το 2012 οι ρυθμοί ανάπτυξης σ' όλες σχεδόν τις αναδυόμενες οικονομίες **έπεσαν απότομα**, και περισσότερο από παντού στην Βραζιλία που είναι ο βασικός λόγος των πρόσφατων μεγάλων κινητοποιήσεων (οι μεγαλύτερες εδώ και 30-35 χρόνια, Γενική Απεργία ύστερα από σχεδόν 25 χρόνια κ.λπ.) και της διάχυτης κοινωνικής αναταραχής. Τα ίδια συμβαίνουν και στην Ινδία και Ρωσία, όπου είχαμε και σημαντικές υποτιμήσεις των νομισμάτων τους σε μια προσπάθεια να τονώσουν την οικονομία τους. Αλλά και σε μια σειρά άλλων οικονομιών (Ινδονησία, Τουρκία, Αργεντινή κ.λπ.), που γενικά είχαν ωφεληθεί την προηγούμενη περίοδο και αποτελούσαν μια δεύτερη κατηγορία αναδυόμενων οικονομιών, έχουμε από σημαντική μείωση των ρυθμών ανάπτυξης έως και ύφεση και μεγάλες υποτιμήσεις των νομισμάτων τους. Βραζιλία και Ρωσία αναμένεται να αναπτυχθούν το 2014 με ρυθμό 1,3% και 0,5% αντίστοιχα, χωρίς να αποκλείεται ειδικά για τη Ρωσία να υπάρξει ακόμη μεγαλύτερη χειροτέρευση της οικονομίας της λόγω Ουκρανίας.

- Αυτή η κατάσταση έχει επηρεάσει και την **Κίνα**, όπου έχουμε μια σημαντική μείωση του ρυθμού ανάπτυξης περίπου κατά 3 ποσοστιαίες μονάδες (από 10,5% περίπου στο 7-7,5%, ο χαμηλότερος εδώ και πάνω από δυο δεκαετίες), που ωστόσο αυτός ο μειωμένος ρυθμός ανάπτυξης αποτελεί άπιαστο όνειρο, ιδιαίτερα για τις οικονομίες των ανεπτυγμένων ιμπεριαλιστικών χωρών. Ωστόσο, από το 2012 παρατηρείται «κόπωση» της κινέζικης οικονομίας λόγω μείωσης των εξαγωγών (στήριγμα και βασικός προσανατολισμός της οικονομίας της Κίνας) που γίνονται όλο και πιο προβληματικές σε μια παγκόσμια οικονομία που παραπαίει. Φέτος παρουσιάζεται νέα μείωση του παγκόσμιου εμπορίου, παρά τις αντίθετες προβλέψεις (Σύνοδος του ΠΟΕ, Δεκέμβρης 2013 στο

³ Ευρώπη-Ουκρανία-Ρωσία, Ν.Α. Ασία-Κίνα, Ν.Α. Μεσόγειος-Μ. Ανατολή (Αίγυπτος, Συρία, Ιράν και εν μέρει Τουρκία), Αφρικανική Ήπειρος, Λ. Αμερική-Βενεζουέλα.

Μπαλί της Ινδονησίας), που ίσως αποδειχτεί ιδιαίτερα σημαντική. Τέλος, εμφανίζονται όλο και πιο πολλές ανησυχητικές εξελίξεις στην οικονομία της Κίνας, όπως η μειούμενη απόδοση των επενδύσεων, η διόγκωση των φουσκών ιδιαίτερα στα ακίνητα, η ανεργία που εμφανίζεται απειλητική στον ορίζοντα⁴ κ.λπ. Όλα αυτά αυξάνουν τα ερωτήματα αν θα κατορθώσει το καπιταλιστικό μοντέλο της Κίνας (όπως ονομάζεται) να αποφύγει, και πάλι, μια μεγάλη κρίση. Τα σημάδια δεν είναι και τόσο ενθαρρυντικά.

Παρά τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν όλες οι αναδυόμενες χώρες η αλλαγή στο συσχετισμό δύναμης σε σχέση με τις παλιές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις συνεχίζει να εξελίσσεται υπέρ τους, και πρώτα απ' όλα υπέρ της Κίνας. Ωστόσο, αυτή η κατάσταση δοκιμάζεται τώρα από την επίθεση των ιμπεριαλιστών σε όλα τα μέτωπα (οικονομικό, γεωπολιτικό, γεωστρατηγικό).

ζ) **Η φτώχεια και η ανισότητα** αυξάνουν σαν αποτέλεσμα της οικονομικής κρίσης και των νεοφιλελεύθερων πολιτικών: Περίπου 1,2-2 δις άνθρωποι ζουν με λιγότερο από 2 δολάρια την ημέρα, 800 με 1.000 εκατομμύρια δεν έχουν πρόσβαση σε πόσιμο νερό κ.λπ. Όλα αυτά σε μια ιστορική περίοδο, που οι παραγωγικές δυνάμεις και η παραγωγικότητα της εργασίας έχουν αυξηθεί τόσο πολύ ώστε όλες οι βασικές ανάγκες της ανθρωπότητας θα μπορούσαν να καλυφθούν άνετα και με λιγότερο κόπο. Δεν είναι όμως μόνο η φτώχεια αλλά και η διαρκής αύξηση των κοινωνικών ανισοτήτων, που τις τελευταίες δυο δεκαετίες εξελίσσονται σε πρωτόγνωρα επίπεδα για την Ιστορία, δείγμα της ιστορικής παρακμής του καπιταλιστικού συστήματος. Ειδικά μετά την κρίση του 2007-2008 έχουμε μια θεαματική αύξηση των κοινωνικών ανισοτήτων, σύμφωνα με τον δείκτη μέτρησης της ανισότητας Gini⁵. Όπως, προκύπτει από τα στοιχεία που δημοσιεύτηκαν πρόσφατα, το 0,7% του παγκόσμιου πληθυσμού ελέγχει το 41% του παγκόσμιου πλούτου! Αν σ' αυτό το 0,7% των υπερ-πλουσίων του παγκόσμιου πληθυσμού προστεθεί και το 7,7% των «απλών» πλουσίων, τότε το 8,3% του πληθυσμού ελέγχει το 83,3% του παγκόσμιου πλούτου! Από την άλλη πλευρά, το 68,7% των «από κάτω» του παγκόσμιου πληθυσμού ελέγχει μόλις το 3% του παγκόσμιου πλούτου! Μόνο δέκα επιχειρηματίες κέρδισαν το 2012 συνολικά... 102 δισεκατομμύρια δολάρια (έναν από αυτούς ο Γ. Μπάφετ είχε «μεροκάματο» 37 εκατ. δολ. και «ωρομίσθιο» 1,5 εκατ.)! Έτσι δεν προκαλεί έκπληξη το γεγονός ότι, από τη μια μεριά το προσδόκιμο ζωής μειώνεται διαρκώς και από την άλλη 40.000 άνθρωποι πεθαίνουν κάθε μέρα από έλλειψη τροφής και από αντιμετωπίσιμες ασθένειες!

Αυτή η τραγική κατάσταση αναμένεται να χειροτερεύσει στις αμέσως επόμενες δεκαετίες (πρόβλεψη και του ΟΟΣΑ). Προβλέπεται αύξηση της φτώχειας και των κοινωνικών ανισοτήτων λόγω της μείωσης των ρυθμών οικονομικής ανάπτυξης, με λίγα λόγια εξαιτίας της κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος αλλά και του φαινομένου της κλιματικής αλλαγής η οποία σχετίζεται άμεσα με το καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής.

2. Η αμερικανική οικονομία παρουσίασε το α' τρίμηνο του 2014 ύφεση κατά 2,9% (σε σχέση με το αντίστοιχο του 2013, και γενικά παρουσιάζει μεγάλη αστάθεια και σκαμπανεβάσματα), η οποία δεν αποκλείεται να ξεπεράσει και το 3% όταν βγουν τα τελικά στοιχεία! Αυτή η μείωση του ΑΕΠ, που οφείλεται στη μείωση των εξαγωγών, της κατανάλωσης κ.λπ, όπως ήταν αναμενόμενο τρώμαξε τους αναλυτές, πολλοί από τους οποίους μιλούν: α) ότι η ύφεση του α' τριμήνου θα έχει μάλλον συνέχεια, β) ότι μπορεί να είναι υποτροπή της κρίσης 2007-2008, και γ) ότι αν είναι έτσι **θα ρίξει στο γκρεμό τις οικονομίες όλων των αναπτυγμένων καπιταλιστικών χωρών** και ειδικότερα τις οικονομίες της ΕΕ και ειδικά της Ευρωζώνης.

Αυτή η ύφεση αποδεικνύει την αποτυχία της πολιτικής της «ενίσχυσης της ρευστότητας» των τραπεζών μέσω της «εκτύπωσης νομίσματος/δολαρίων», αλλά και γενικότερα την αποτυχία των νεοκεϋνσιανών πολιτικών για την αντιμετώπιση της κρίσης. Ο καπιταλισμός, και ιδιαίτερα ο καπιταλισμός των αναπτυγμένων καπιταλιστικών χωρών, βρίσκεται σε βαθύτατη κρίση και στα πρόθυρα μιας νέας επιδείνωσής του.

Η αμερικανική οικονομία είναι, μάλλον, η πιο καταχρεωμένη οικονομία του κόσμου (το δημόσιο και ιδιωτικό χρέος είναι περίπου 370%-400% του ΑΕΠ ή γύρω στα 60 τρις δολ, από τα οποία το δημόσιο χρέος είναι περίπου 110%-115% του ΑΕΠ). Όμως, πέρα από το τι συμβαίνει στο ομοσπονδιακό κράτος και στην αμερικανική οικονομία συνολικά, χρεοκοπημένες είναι -και χρεοκοπούν διαρκώς- πολλές Πολιτείες και Δήμοι των ΗΠΑ, όπως τελευταία ο μεγάλος Δήμος του Ντιτρόιτ, με αποτέλεσμα εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι να έχουν απολυθεί, άλλοι να μη λαμβάνουν τον μισθό τους πέρα από τις περικοπές που έχουν υποστεί, να έχουν κλείσει σχολεία, νοσοκομεία, πολλοί συνταξιούχοι να έχουν χάσει τις συντάξεις τους κ.λπ.

Η ανεργία στις ΗΠΑ βρίσκεται σε πολύ υψηλά επίπεδα: επισήμως γύρω στο 7%, στην πραγματικότητα γύρω στο 10-12% (μόνο το 25% παίρνει επίδομα ανεργίας). Οι κατασχέσεις σπιτιών συνεχίζονται με αμείωτο ρυθμό, πάνω από 3 εκ. τα τελευταία 3-4 χρόνια, ενώ εκκρεμούν άλλα 4-5 εκ. πλειστηριασμοί. Οι μισθοί των εργαζομένων μειώνονται διαρκώς με αποτέλεσμα οι πραγματικοί μισθοί των βιομηχανικών εργατών να βρίσκονται στο ίδιο

⁴ Λόγω του γεγονότος ότι η ανάπτυξη της Κίνας στηρίζεται όλο και περισσότερο στην ένταση κεφαλαίου και όχι στην ένταση εργασίας όπως τα προηγούμενα χρόνια.

⁵ Εξαίρεση αποτελούν οι περισσότερες χώρες της Λ. Αμερικής, όπου έχουμε μια μεγάλη μείωση των κοινωνικών ανισοτήτων, βασικά επειδή δεν εφαρμόζονται, πλήρως ή καθόλου, νεοφιλελεύθερες πολιτικές

επίπεδο με αυτούς που υπήρχαν στις δεκαετίες του '60 και '70⁶, αν και τα τελευταία 30-35 χρόνια το αμερικάνικο ΑΕΠ υπερδιπλασιάστηκε. Ωστόσο, από αυτή τη σημαντική αύξηση του ΑΕΠ όχι μόνο επωφελήθηκε μια μικρή μειοψηφία καπιταλιστών και κερδοσκόπων, αλλά είχαμε και την εκτίναξη των κοινωνικών ανισοτήτων σε πρωτοφανή επίπεδα⁷, την ίδια στιγμή που σημαντικά κομμάτια του αμερικανικού πληθυσμού ζουν μέσα στη φτώχεια και την εξαθλίωση⁸. Στις φυλακές των ΗΠΑ βρίσκονται 2,3 εκ. άνθρωποι, ο μεγαλύτερος αριθμός στον κόσμο σε σχέση με τον πληθυσμό, από αυτούς το 1 εκ. είναι μαύροι. Αν και οι Αφροαμερικανοί αποτελούν το 13% του πληθυσμού των ΗΠΑ, οι φυλακισμένοι είναι το 40%, όμοια οι Λατίνοι αποτελούν το 16% του πληθυσμού και το 21% των φυλακισμένων.

Η εγκατάλειψη της πολιτικής του τυπωμένου δολαρίου -το καταφύγιο που είχε βρει τα τελευταία χρόνια ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός- δεν είναι εύκολη, παρά το γεγονός ότι δε θα μπορούσε να συνεχιστεί επ' άπειρον. Και ακόμη σημαίνει ότι πρέπει να βρει μια άλλη πολιτική για να χρηματοδοτεί την οικονομία του (ελλείμματα, πολεμικές δαπάνες κ.λπ.), να κρατάει ισχυρό το δολάριο, να επιδοτεί με εκατοντάδες εκ. δολάρια τις ιδιωτικές επιχειρήσεις (βιομηχανίες και κυρίως τράπεζες), να μπορεί να διαχειρίζεται το χρέος του (υπάρχουν σημαντικές διαφορές και συγκρούσεις στο εσωτερικό της αμερικάνικης αστικής τάξης), αντικαθιστώντας ένα μέρος τουλάχιστον του εξωτερικού δανεισμού -γενικά, και ειδικά από την Κίνα, τον κύριο αντίπαλό της στην παγκόσμια σκηνή. Δείγματα μιας τέτοιας «διαφορετικής» πολιτικής, δηλαδή εκτός του «τυπωμένου δολαρίου», μάλλον φαίνεται να διαμορφώνονται πάνω στους εξής άξονες:

α) Επιστροφή στα σχετικά «υψηλά» επιτόκια (είχαν φτάσει στο μηδέν), προκειμένου να αυξηθεί η ροή κεφαλαίων προς τις ΗΠΑ, και

β) Υιοθέτηση μιας άκρως επιθετικής πολιτικής με πολλούς παραμέτρους:

1) Ωμή επίθεση στο τραπεζικό σύστημα της ΕΕ (περιπτώσεις BNP Paribas, Κόμερζβανκ, Ντόϊτσε Βανκ κ.λπ.), ή και στη διαχείριση του χρέους των χωρών (πχ. Αργεντινή),

2) Δημιουργία της Διατλαντικής Ένωσης (TTIP), που μοιάζει περισσότερο με μια γεωπολιτική και γεωστρατηγική ένωση/σχέδιο παρά με εμπορική συμφωνία, και κυρίως

3) Μια επικίνδυνη χρησιμοποίηση της πανίσχυρης πολεμικής μηχανής, δηλαδή μια επιστροφή στα δόγματα των νεοσυντηρητικών του Μπους της προηγούμενης δεκαετίας, όμως με μια σημαντική, κρίσιμη και επικίνδυνη, διαφορά: Αυτή τη φορά γίνεται άμεσα απέναντι στους βασικούς του αντιπάλους, Ρωσία και Κίνα, και δευτερευόντως στην περιφέρεια (όπως ήταν η στρατηγική του επιτελείου Μπους, πόλεμοι σε Γιουγκοσλαβία, Αφγανιστάν, Ιράκ κ.λπ.) και μάλιστα στο όνομα της «Δύσης» και όχι της «Διεθνούς κοινότητας», η οποία άλλωστε έχει «ενταφιαστεί» εδώ και πολύ καιρό.

Η κατάσταση στην ΕΕ

3. Παρά το γεγονός ότι η πορτογαλική τράπεζα Espirito Santo (Τράπεζα του Αγίου Πνεύματος!) είναι μια μικρή τράπεζα, η μερική χρεοκοπία της προκάλεσε ένα μικρό σεισμό στις ευρωπαϊκές αγορές ομολόγων και μετοχών για δυο μέρες, προκαλώντας νέες αμφιβολίες για το κατά πόσο η κατάσταση στην Ευρωζώνη εμφανίζει πράγματι σχετική σταθεροποίηση. Επίσης, αυτή η «ασήμαντη» χρεοκοπία προκάλεσε μεγάλη ανησυχία στις ηγετικές δυνάμεις της ΕΕ/Ευρωζώνης και στην ΕκΤ, δείχνοντας πόσο εύθραυστα είναι τα πράγματα στην Ευρωζώνη και πόσο ψευδεπίγραφα είναι τα διάφορα 'success stories' που λανσάρονται από τις ευρωπαϊκές οικονομικοπολιτικές ελίτ.

Η ΕΕ (σα σύνολο η μεγαλύτερη οικονομία του πλανήτη) αντιμετωπίζει τα **πιο σοβαρά** οικονομικά προβλήματα, μια που στο έδαφός της υπάρχουν 6-7 χρεοκοπημένες χώρες (Ελλάδα, Πορτογαλία, Ιρλανδία, Ουγγαρία, Ρουμανία, Βαλτικές χώρες, Κύπρος), ενώ μια σειρά άλλων χωρών όπως η Ισπανία, η Ιταλία (τα τελευταία επίσημα στοιχεία δείχνουν ότι το ιταλικό δημόσιο χρέος ξεπέρασε το 135%), η Βουλγαρία, η Σλοβενία είναι μισο-χρεοκοπημένες και σε αυτές εφαρμόζονται πολιτικές του ΔΝΤ και του λεγόμενου Ευρωπαϊκού Μηχανισμού Στήριξης. Εκτός όμως από αυτές, σε άθλια οικονομική κατάσταση και υπερχρεωμένη είναι και η Μ. Βρετανία, που από καιρό χρησιμοποιεί και το «τυπογραφείο», ενώ με κάποια μικρή διαφορά ακολουθούν η Γαλλία (καταρρέει οικονομικά, οι παρεμβάσεις της ΕΚΤ (Ντράγκι) αποσκοπούν -ανάμεσα σ' άλλα- να αποφευχθεί μια τέτοια εξέλιξη), το Βέλγιο κ.λπ. Τέλος, η Γερμανία παρά το γεγονός ότι εμφανίζεται οικονομικά «εύρωστη», φαίνεται ότι έχει το πιο χρεοκοπημένο τραπεζικό σύστημα (αυτό ισχυρίζονται και οι αμερικανοί) λόγω του γεγονότος ότι οι γερμανικές τράπεζες είναι γεμάτες «τοξικά» ομόλογα και άλλα χρηματιστηριακά προϊόντα, στα οποία είχαν εκτεθεί πάρα πολύ, περισσότερο ίσως και από τις αμερικανικές. Αυτός είναι άλλωστε ο λόγος που η αστική τάξη της Γερμανίας αρνείται τον έλεγχο του τραπεζικού της συστήματος ή προωθεί τη λεγόμενη

⁶ Πράγμα που φαίνεται και από την εκμηδένιση των καταθέσεων.

⁷ Το 1% του πληθυσμού ελέγχει το 40% του πλούτου, οι 400 πλουσιότεροι αμερικανοί έχουν περισσότερο πλούτο από τους μισούς αμερικανούς δηλ. από 150 εκατομμύρια ανθρώπους.

⁸ 50-55 εκ. άνθρωποι δεν έχουν ασφάλιση υγείας, 46-50 εκ. αναγκάζονται να παίρνουν επίδομα σίτισης (πρακτικά υποσιτίζονται) και ο αριθμός των αστέγων (άγνωστος;) συνεχίζει να αυξάνει.

Διατραπεζική Ένωση με τον τρόπο που την προωθεί (κατάσχεση των καταθέσεων κ.λπ). Τέλος, στην πλούσια Γερμανία, που μας την παρουσιάζουν ως πρότυπο, μετά την εισαγωγή του Ευρώ υπήρξαν απανωτά «μικρά μνημόνια»: μείωση μισθών, επιβολή μερικής και ελαστικής απασχόλησης, αύξηση ωρών εργασίας, αύξηση ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης, περιορισμός επιδομάτων ανεργίας (τα διαβόητα *Πακέτα Χάρτζ* και *Ατζέντα 2010*). Η Γερμανία έγινε «ισχυρή» τσακίζοντας τους εργαζόμενούς της. Σήμερα 8-10 εκ. γερμανοί εργαζόμενοι, ιδιαίτερα νέοι, δουλεύουν με ελαστική απασχόληση και «μνημονιακούς» μισθούς επιπέδου 400 ευρώ («mini jobs»). Εκατομμύρια δεν έχουν καμία συλλογική σύμβαση (η έννοια του βασικού κατώτατου μισθού μόλις φέτος (2014) υιοθετήθηκε σε εθνική κλίμακα, θα ισχύσει από το 2017!) ή δουλεύουν σε σύγχρονα κάτεργα. Ακόμη, στη Γερμανία υπάρχει **η πιο άνιση κατανομή πλούτου** σ' ολόκληρη την Ευρωζώνη: Όπως γράφει η εφημερίδα *Die Zeit* (με αφορμή την έκθεση του ΟΟΣΑ για τις κοινωνικές ανισότητες στη Γερμανία), το 10% των πλουσιότερων Γερμανών έχει σήμερα (2014) στην κατοχή του το 38% του ΑΕΠ, 8 μονάδες πάνω σε σχέση με τα τέλη της δεκαετίας του '60. Και συνεχίζει η εφημερίδα: «*Τα εισοδήματα είναι σήμερα τόσο άνισα κατανομημένα όσο και στην εποχή του Κάιζερ πριν από 100 χρόνια*». Δηλαδή, λίγο καλύτερα από τη Μ. Βρετανία όπου η ανισοκατανομή των εισοδημάτων έχει γυρίσει στα επίπεδα του 1880 (Βικτωριανή Εποχή)! Σύμφωνα με τα επίσημα στατιστικά στοιχεία, πάνω απ' το 25% του πληθυσμού δεν έχει καμία περιουσία ή έχει το λεγόμενο «αρνητικό πρόσημο περιουσίας» (δηλαδή έχει χρέη).

4. Συνολικά, η οικονομία της ΕΕ και περισσότερο της Ευρωζώνης έχουν μπει σε ύφεση ή παρουσιάζουν αναιμική ανάπτυξη κατά καιρούς γύρω στο 1-2%. Φέτος η Παγκόσμια Τράπεζα προβλέπει για την Ευρωζώνη πτώση περισσότερο από 0,5%. Αυτή η κατάσταση είναι δυνατόν να χειροτερεύσει ακόμη περισσότερο από την πολιτική κρίση, που οξύνθηκε από το αποτέλεσμα των Ευρωεκλογών, από την αύξηση και ενίσχυση των φυγόκεντρων και αποσχιστικών τάσεων περιοχών χωρών της ΕΕ και βέβαια από την κρίση στην Ουκρανία αλλά και τα όσα συμβαίνουν στον άμεσο περίγυρό της (Μ. Ανατολή, Β. Αφρική κ.λπ). Σύμφωνα με νεότερα στοιχεία παρουσιάζεται μια επιδείνωση της κρίσης στην ΕΕ και ιδιαίτερα στην Ιταλία (πτώση του ΑΕΠ κατά 0,3% το α' εξάμηνο του 2014) και στην Γερμανία (0,2% μείωση του ΑΕΠ το β' τρίμηνο του 2014, σημαντική πτώση των εργοστασιακών παραγγελιών κ.λπ), όπως και σημαντική πτώση στα χρηματιστήρια. Να σημειώσουμε ότι η Ιταλία βρίσκεται για 3η συνεχόμενη χρονιά σε ύφεση: τα δυο προηγούμενα χρόνια το ιταλικό ΑΕΠ συρρικνώθηκε κατά 2,4% το 2012 και κατά 1,6% το 2013.

- Η ανεργία και η φτώχεια στην ΕΕ/Ευρωζώνη είναι αυξητική. Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία οι άνεργοι στην Ευρωζώνη είναι περίπου 20 εκ., 27-28 εκ. στην ΕΕ, στους νέους κάτω των 25 ετών η ανεργία είναι στο 25% και φυσικά η πραγματική ανεργία είναι μεγαλύτερη (πρέπει να προστεθούν και γύρω στα 20 εκ. υποαπασχολούμενοι).

- Σύμφωνα με τη Γιούροστατ (που σαφώς δεν αποτυπώνει όλη την πραγματικότητα): α) στην ΕΕ το 17-20% βρίσκεται σε συνθήκες φτώχειας/ένδειας και πάνω από το 10% ζει σε οικογένεια που λίγο ως πολύ κανένα μέλος της δεν έχει «κανονική» δουλειά. β) Το 27% των παιδιών που ζουν στην Ε.Ε. απειλούνται από φτώχεια ή κοινωνικό αποκλεισμό. γ) Οι άστεγοι στην ΕΕ έχουν ξεπεράσει τα 4 εκ. Την ίδια στιγμή, υπερδιπλάσιος αριθμός (11 εκ.) κατοικιών παραμένουν άδεια. Πολλές από αυτές είναι στα χέρια μεσιτών και τραπεζών, που προσπαθούν να τις πουλήσουν σε μια καλή τιμή, ενώ εκατομμύρια κόσμος έχουν βρεθεί κυριολεκτικά στο δρόμο.

- Το 2011, υπολογίζονταν ότι περίπου 33 εκ. άνθρωποι (σήμερα είναι ακόμη περισσότεροι) στην ΕΕ υποσιτίζονταν ή αντιμετώπιζαν κίνδυνο υποσιτισμού. Ανάμεσά τους, περίπου το 1/3 των ασθενών στα νοσοκομεία και γηροκομεία, όπως και το 10% των ατόμων με ηλικία πάνω από 65 έτη.

- Πρόσφατη έρευνα της ίδιας της ΕΕ παραδέχεται ότι «μόνο οι πλούσιοι απολαμβάνουν καλύτερη υγεία, ενώ η συντριπτική πλειοψηφία των υπολοίπων είναι αποκλεισμένοι από τις υπηρεσίες υγείας ή πεθαίνουν πρόωρα λόγω των ανισοτήτων στην υγεία». Μάλιστα, σύμφωνα με τον βρετανικό *Guardian*, ήδη παρατηρείται μείωση του προσδόκιμου ζωής των φτωχών στην ΕΕ λόγω ασθενειών και αναπηριών. Ασθένειες που είχαν εκλείψει στο παρελθόν όπως η ελονοσία, ο τύφος, η φυματίωση κ.α, έχουν ξαναεμφανιστεί στην Ε.Ε. όπως και στη χώρα μας.

- Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία, σχεδόν 73 εκ. ενήλικες (25-64 ετών) στην ΕΕ έχουν ολοκληρώσει μόνο το επίπεδο α' κύκλου δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης ή και χαμηλότερο και πολλοί εμφανίζουν χαμηλές δεξιότητες αλφαριθμητικού.

5. Τα αποτελέσματα των εκλογών στην ΕΕ μπορούμε να πούμε ότι έδειξαν αυτό που από καιρό ήταν έκδηλο. Η ΕΕ βρίσκεται σε βαθιά κρίση, για την ακρίβεια σε διαλυτική κρίση. Η συμπεριφορά των μαζών στις Ευρωεκλογές, είτε με την τεράστια αποχή (υπήρξαν χώρες όπου η συμμετοχή ήταν κάτω από 20% και σε καμία χώρα δεν ήταν πάνω από 55%), είτε με την ψήφιση δυνάμεων εχθρικών προς την ΕΕ, δείχνει ότι οι μέρες αυτής της ιμπεριαλιστικής ένωσης είναι **μετρημένες**. Ουσιαστικά, η ΕΕ κρατιέται μόνο λόγω της Γερμανίας, όπου το αντιΕΕ αίσθημα των μαζών είναι ακόμη χαμηλό. Σε κάθε περίπτωση, πάντως, αυτό δεν είναι ικανό να αντισταθμίσει την αυξανόμενη αντίθεση των εργατικών και λαϊκών μαζών της Γαλλίας και άλλων σημαντικών χωρών, όπως της Βρετανίας, Ιταλίας κ.λπ.

Το σχέδιο της Ευρωπαϊκής Καπιταλιστικής Ολοκλήρωσης, όπως διαμορφώθηκε μετά το Μάαστριχτ-Σύμφωνο Σταθερότητας, και κυρίως με την ΟΝΕ-Συνθήκη της Λισαβόνας και το Σύμφωνο για το Ευρώ-Δημοσιονομικής

Πειθαρχίας βρίσκεται σε τρομακτική κρίση. Οι εργαζόμενοι και οι λαϊκές μάζες με εκκωφαντικό τρόπο εξέφρασαν την οργή τους απέναντι στην ένωση των καπιταλιστών και των πολυεθνικών. Στις πρόσφατες Ευρωεκλογές αποδοκιμάστηκε με πρωτοφανή ποσοστά αυτό το σχέδιο, που καταδικάζει τις εργαζόμενες και λαϊκές μάζες σε διαρκή λιτότητα, σε μαζική ανεργία, σε φτώχεια και εξαθλίωση και επιπλέον περιορίζει διαρκώς τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες... τη λαϊκή και εθνική κυριαρχία.

Όλα τα κόμματα που βρίσκονται στην εξουσία «μαυρίστηκαν», ακόμη και οι χριστιανοδημοκράτες της Μέρκελ έχασαν ψήφους σε σχέση με τις εκλογές του Οκτωβρίου 2013. Την οργή και την αηδία των εργαζόμενων και των λαών την εξέφρασαν κυρίως τα διάφορα «ευρωσκεπτικιστικά» κόμματα (ακροδεξιά, εθνικιστικά, λαϊκιστικά), αλλά σε κάποιο βαθμό και κάποια αριστερά κόμματα κυρίως στο Νότο της ΕΕ. Σε μεγάλο βαθμό τα ακροδεξιά και εθνικιστικά κόμματα ενισχύθηκαν και μπόρεσαν να εκφράσουν την οργή των μαζών, επειδή η ρεφορμιστική και η άκρα αριστερά (εκτός κάποιων εξαιρέσεων) συναγωνίζονται στη φιλοΕΕ στάση και σε πολλές περιπτώσεις είναι υπερασπιστές των ευρωπαϊκών αστικών θεσμών κ.λπ. Σίγουρα το εκλογικό αποτέλεσμα αποσταθεροποίησε παραπέρα την εύθραυστη κατάσταση και όξυνε ακόμη περισσότερο τις αντιθέσεις που υπάρχουν στην ΕΕ/Ευρωζώνη, πράγμα που μεγαλώνει τη δυσκολία για την αντιμετώπιση των πολύπλοκων προβλημάτων και πάνω απ' όλα της οικονομικής κρίσης. Ωστόσο η διατήρηση της ΕΕ για τις αστικές τάξεις, ιδιαίτερα όσο οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί οξύνονται και παίρνουν και άλλες μορφές σε παγκόσμιο επίπεδο, είναι θέμα πολύ ζωτικό, αν όχι θέμα ζωής η θανάτου. Μπορεί οι ευρωπαϊκές αστικές τάξεις και οι οικονομικοπολιτικές ελίτ να διαθέτουν **αμύθητο συσσωρευμένο πλούτο**, αλλά η βάση της καθεμιάς είναι μικρή και είναι διαιρεμένες σε Έθνη/Κράτη, εντελώς αδύναμα μπροστά στους κύριους ανταγωνιστές τους: ΗΠΑ, Κίνα, Ρωσία, Ινδία... BRICS κ.λπ. Γι' αυτές η ΕΕ είναι ένα καταφύγιο, η υποταγή στις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ άλλο ένα, που τις προσφέρουν κάποια ελπίδα επιβίωσης, αδιαφορώντας πλήρως για τα δικαιώματα των εργαζομένων και των λαών. Όμως, αυτή η ζωτική ανάγκη για τις αστικές τάξεις των χωρών της Ε.Ε. δε σημαίνει ότι θα «θυσιάζονταν» για το «κοινό καλό» και ότι κάποια από αυτές δε θα εγκατέλειπε τις άλλες, αν με αυτό τον τρόπο εξυπηρετούσε τα συμφέροντά της ή υποχρεώνονταν από την ταξική πάλη να το κάνει.

Το χτύπημα για τα αστικά κυβερνητικά κόμματα, κυρίως τα κεντροαριστερά/σοσιαλδημοκρατικά, είναι τεράστιο και μπορεί να αποδειχτεί **ιστορικής σημασίας** για την αστική κλασική μορφή διακυβέρνησης (κατά κανόνα εναλλαγή στην κυβέρνηση δεξιών ή σοσιαλδημοκρατικών/κεντροαριστερών κομμάτων) πολλών χωρών, ανάμεσα στις οποίες και μερικές από τις σημαντικότερες στην ΕΕ (Γαλλία, Βρετανία, Ισπανία κ.λπ.). Το γεγονός ότι στη Βρετανία, για πρώτη φορά από τις αρχές του περασμένου αιώνα, ήρθε πρώτο ένα κόμμα σαν το UKIP του Νάιτζελ Φάρατζ, επίσης στη Γαλλία το Εθνικό Μέτωπο της Μαρίν Λεπέν, στην Ισπανία το Λαϊκό και το Σοσιαλιστικό κόμμα συγκεντρώσαν μόλις 49% έναντι 80% στις προηγούμενες ευρωεκλογές (2009) κ.λπ. δείχνουν τουλάχιστον ότι ο **δικομματισμός** έχει υποστεί ισχυρές ρωγμές. Όλα όσα συμβαίνουν στα κυβερνητικά κόμματα των χωρών-μελών της ΕΕ δείχνουν ότι υπάρχει πολιτική κρίση, κρίση νομιμοποίησης των πολιτικών τους και σε κάποιο βαθμό, ανάλογα με την περίπτωση και με την α' ή β' μορφή, μια κρίση της αστικής διακυβέρνησης.

Μια μελέτη για την ψήφο στις Ευρωεκλογές των γάλλων εργαζομένων, που δημοσιεύτηκε στην «Ουμανιτέ» (εφημερίδα του ΚΚΓ), είναι πραγματικά ενδεικτική για τα αισθήματά τους απέναντι στην ΕΕ: Το 64% των μισθωτών απείχε. Από όσους εκφράστηκαν με την ψήφο τους, το 30% (25% των συνδικαλισμένων) ψήφισε Λεπέν, το 13% (19% των συνδικαλισμένων) Σοσιαλιστικό Κόμμα, το 13% (8% των συνδικαλισμένων) δεξιά UMP, το 8% (7% των συνδικαλισμένων) Κέντρο, το 10% (9% των συνδικαλισμένων) Πράσινους, το 8% (14% των συνδικαλισμένων) FG/Αριστερό Μέτωπο, το 2% (4% των συνδικαλισμένων) αντικαπιταλιστική Αριστερά. Ακόμη πιο ανησυχητικό: το 22% των συνδικαλισμένων στην υπό κομμουνιστική επιρροή CGT ψήφισε Λεπέν (το 30% FG/Αριστερό Μέτωπο και το 4% αντικαπιταλιστική Αριστερά), ενώ τα αντίστοιχα ποσοστά στους συνδικαλισμένους στην τοποθετούμενη αριστερότερα της CGT συνομοσπονδία Sud/Solidaires είναι 27% Λεπέν, 17% FG/Αριστερό Μέτωπο και 2% αντικαπιταλιστική Αριστερά.

6. Είναι γνωστό ότι η ΕΕ είναι το επίκεντρο της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, αποτέλεσμα της οποίας⁹ είναι η αποσταθεροποίηση και η κρίση του σχεδίου ολοκλήρωσής της. Η μακροχρόνια πτώση της παραγωγής ή η ύφεση, το φαινόμενο του αποπληθωρισμού μαζί με το ανατιμημένο Ευρώ -ιδιαίτερα για τις αδύνατες οικονομίες- και τώρα η βαθιά πολιτική -αν όχι και διαλυτική- κρίση, εισάγουν την ΕΕ σε μια νέα **φάση της κρίσης** της. Αυτό έτρεξαν να προλάβουν τα νέα μέτρα του Ντράγκι (ΕΚΤ), που ουσιαστικά είναι αντιγραφή των προ 4 ετών μέτρων «ποσοτικής χαλάρωσης» των ΗΠΑ: μείωση των επιτοκίων δανεισμού των τραπεζών από 0,25% σε 0,10% και λίγο μετά σε 0,05%, αύξηση του 'αρνητικού επιτοκίου' καταθέσεων από τις τράπεζες στην ΕΚΤ στο -0,10% και λίγο μετά σε -0,20%, νέα ενίσχυση της ρευστότητας των τραπεζών με 400 δις Ευρώ¹⁰(!) και ακόμη αγορές τοξικών κρατικών ομολόγων και τιτλοποιημένων ενυπόθηκων δανείων κ.λπ. Όλα αυτά τα μέτρα υποτίθεται ότι παίρνονται για να ενισχύσουν την ρευστότητα και να ξεκολλήσουν την ΕΕ από την ύφεση και τον αποπληθωρισμό, ωστόσο το μόνο που μπορούν να επιτύχουν είναι, για ακόμη μια φορά, να «καλμάρουν» κάπως την κρίση. Είναι άλλωστε

⁹ όπως φυσικά και της οργής των εργαζομένων

¹⁰ Είχε προηγηθεί τον Δεκέμβρη 2011-Γενάρη 2012 ένα πακέτο ενίσχυσης πάνω από 1 τρις Ευρώ!

πιθανόν αυτά τα μέτρα να μην ισχύσουν, επειδή ο Σόιμπλε εξέφρασε την σφοδρή αντίθεσή του, επιμένοντας στην πολιτική της «απομόχλευσης», δηλαδή ουσιαστικά της **μείωσης της κυκλοφορίας του χρήματος**, της μη χρηματοδότησης της οικονομίας με νέα δάνεια και με δραστικό περιορισμό της αναχρηματοδότησης των παλαιών δανείων με νέα (επέκταση της πίστης, της ρευστότητας των τραπεζών και γενικά της οικονομίας κ.λπ).

Πάντως, τα βασικά «σχέδια» για την αντιμετώπιση της κρίσης την τριετία 2014-2016 περιλαμβάνουν:

α) την λεγόμενη **Τραπεζική Ενοποίηση**, που αφορά τις 128 μεγαλύτερες ευρωπαϊκές τράπεζες (μέσα στις οποίες είναι και οι τέσσερις μεγάλες ελληνικές), αφού προηγουμένα ελεγχθούν. Ο έλεγχος των 128 τραπεζών αφορά το αν έχουν επαρκή κεφάλαια, που να καλύπτουν τα δάνειά τους (σε καμία τράπεζα δε συμβαίνει αυτό, μια που όλες είναι από καιρό χρεοκοπημένες). Αν δεν μπορούν να τα καλύψουν (πράγμα βέβαιο), πρέπει να τα βρουν είτε από τους μετόχους τους, είτε από τους δανειστές τους (ομολογιούχους κ.λπ), είτε από τους **καταθέτες** τους (bail-in) και σε περίπτωση που δεν αρκούν αυτά, μόνο τότε θα «βοηθηθούν» από το κράτος και το ESM (Ευρωπαϊκός Μηχανισμός Σταθερότητας), ή θα οδηγούνται ακόμη και στο **κλείσιμο!** Αυτό το σχέδιο προβλέπεται να μπει σε εφαρμογή από την αρχή του 2016 κατόπιν επιμονής της Γερμανίας (ήταν να ξεκινήσει το 2018). Από εδώ όμως αρχίζουν τα προβλήματα τόσο τα οικονομικά και κοινωνικά όσο και τα πολιτικά (ανταγωνισμοί μεταξύ των διαφόρων αστικών τάξεων), απέναντι σ' αυτό το σχέδιο που είναι κατά βάση της Γερμανίας. Οι τράπεζες για να ανταποκριθούν στον έλεγχο των κεφαλαίων τους κάνουν διάφορα από τα οποία δύο είναι τα σημαντικότερα: 1) Προσπαθούν να αυξήσουν το μετοχικό τους κεφάλαιο με πολλούς τρόπους (νέες μετοχές κ.λπ) και κυρίως 2) προσπαθούν να μειώσουν δραστικά τα δάνεια προς ιδιώτες, επιχειρήσεις, τράπεζες κ.α. Και τα δυο, αλλά κυρίως το δεύτερο, σημαίνουν μια δραματική μείωση **ουσιαστικά της κυκλοφορίας του χρήματος**, μείωση της χρηματοδότησης της οικονομίας με νέα δάνεια και δραστικό περιορισμό της αναχρηματοδότησης των παλαιών δανείων με νέα (το ίδιο γίνεται και στην Ελλάδα). Αυτό είναι το περιεχόμενο της περιβόητης «απομόχλευσης» των τραπεζών που «άρχισε» το 2014 στην Ευρωζώνη, κατά κάποιο τρόπο το αντίστοιχο της απόφασης της FED να σταματήσει την πολιτική της χρηματοδότησης/τόνωσης της ρευστότητας με «τυπωμένα δολάρια». Όπως εύκολα γίνεται αντιληπτό, αυτό όχι μόνο δεν οδηγεί σε καμιά επένδυση, αλλά φέρνει **αποεπενδύσεις** και μεγαλύτερη ύφεση, «αποπληθωρισμό», ανεργία, οικονομική και κοινωνική καταστροφή. Τέλος, οι **πλειστηριασμοί** (όχι μόνο για την Ελλάδα) είναι μέρος της πολιτικής των τραπεζών να μειώσουν τα δάνειά τους, να αποδείξουν ότι αυτά αντιστοιχούν σε σίγουρα έσοδα και όταν αυτά δεν υπάρχουν, σε ακίνητα ή σε αξίες τους! Παρόλα αυτά η «θεραπεία» του χρεοκοπημένου τραπεζικού συστήματος δεν είναι καθόλου εύκολο πράγμα. Υπολογίζεται ότι οι έλεγχοι που γίνονται θα αποκαλύψουν ότι η κεφαλαιακή «τρύπα» των τραπεζών είναι πολλών εκατοντάδων δις ευρώ και τα «κόκκινα» δάνειά τους φτάνουν στο ιλιγγιώδες ποσό των τουλάχιστον 1,2-1,5 τρις ευρώ, ποσό που δεν είναι καθόλου εύκολο να βρεθεί και να καλυφθεί. Από την αρχή υπήρχαν διαφωνίες για την Τραπεζική Ενοποίηση, οι οποίες τώρα, μετά τα αποτελέσματα των Ευρωεκλογών, είναι βέβαιο ότι θα ενταθούν σε βαθμό που μπορούν να την ματαιώσουν ή να την τροποποιήσουν σημαντικά.

β) Η Τραπεζική Ενοποίηση θα συνοδεύεται πάντοτε με τον **ασφυκτικό έλεγχο και τον περιορισμό** της χρηματοδότησης της οικονομίας (δάνεια και κάθε είδους πιστώσεις) και φυσικά την ενίσχυση των μνημονιακών πολιτικών σε κλίμακα ΕΕ.

Πέρα όμως από αυτό, αποτελεί κολοσσιαίο ερωτηματικό το αν μπορεί να γίνει σήμερα ο έλεγχος του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου, γιατί πάει **κόντρα** στη φυσική εξέλιξη του παρηκμασμένου καπιταλισμού, στον **ασύλληπτο** γιγαντισμό του και στο διαρκές μέγαλωμα της πολιτικής του ισχύος. Όλα δείχνουν ότι μπαίνουμε ή έχουμε μπει σε μια νέα φάση της κυριαρχίας του κεφαλαίου, με την πιο αφηρημένη έννοιά του, του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου. Μια φάση **αδιαμεσολάβητης** κυριαρχίας του, δηλαδή χωρίς την διαμεσολάβηση - ή τουλάχιστον με το σημαντικό περιορισμό των αρμοδιοτήτων- των πολιτικών εκπροσώπων του (πολιτικό προσωπικό, αστικά κόμματα). Αυτή δεν είναι μια ξαφνική εξέλιξη, είναι κάτι που εξελίχθηκε σταδιακά στα χρόνια της κυριαρχίας του νεοφιλελευθερισμού και απλώς επιταχύνθηκε και παίρνει ακραίες μορφές με την επιδείνωση της κρίσης και τα αυξανόμενα αδιέξοδα του παγκόσμιου καπιταλιστικού/ιμπεριαλιστικού συστήματος. Αλλωστε, το πολιτικό προσωπικό και τα αστικά πολιτικά κόμματα εδώ και καιρό είχαν μεταβληθεί σε ταμειακούς λογιστές του κεφαλαίου, μια και όλα (οικονομία, πολιτική κ.λπ.) είχαν αφεθεί στον αυτόματο πιλότο της αγοράς ή και -στο πιο αφηρημένο- στις «αγορές» και στη σύγχρονη θεοότητά τους, τον Επιχειρηματία.

Όπως πάντα, τέτοιες ιστορικής σημασίας -όσο και πρωτότυπες- πολιτικές αλλαγές έχουν τη βάση τους στην κρίση του συστήματος και στις κοινωνικές αλλαγές και μετατοπίσεις. Έτσι και τώρα, είναι λίγο ως πολύ το αποτέλεσμα της **με άγριο τρόπο, βίαιης ανακατανομής** πλούτου, κοινωνικής και πολιτικής δύναμης υπέρ του κεφαλαίου και σε βάρος όχι μόνο της εργατικής τάξης, αλλά και των ενδιάμεσων στρωμάτων και της εργατικής αριστοκρατίας. Είναι αίτιο και αποτέλεσμα του γεγονότος ότι το 0,7% του παγκόσμιου πληθυσμού ελέγχει το 41% του παγκόσμιου πλούτου, ενώ το 68,7% των «από κάτω» του παγκόσμιου πληθυσμού ελέγχει μόλις το 3% του παγκόσμιου πλούτου. Η του «παραλογισμού», που την ίδια ώρα που οι οικονομίες **βαλτώνουν και βουλιάζουν** τα Χρηματιστήρια σπάνε το ένα ρεκόρ μετά το άλλο, απομυζώντας όχι μόνο τον ιδρώτα/την υπεραξία των εργαζομένων αλλά και το αίμα, τις σάρκες, τα σπίτια... τα δημοκρατικά/πολιτικά δικαιώματα και ελευθερίες τους. Αυτή η λειτουργία του κεφαλαίου έχει σαν αποτέλεσμα να **διευρύνει/διευρύνεται διαρκώς το χάσμα** ανάμεσα στην πλασματική και την πραγματική οικονομία, πράγμα που κάνει ορατή μια νέα τεράστια επιδείνωση της κρίσης, μια αύξηση της ανεργίας, της φτώχειας, της εξαθλίωσης και των κοινωνικών ανισοτήτων, μια μεγαλύτερη εξάπλωση του χάους και ένα νέο κραχ, αλλά και τον κίνδυνο μιας μεγάλης αντιδημοκρατικής αναδίπλωσης.

Μιας αντιδημοκρατικής αναδίπλωσης ουσιαστικής, όχι μόνο στην μορφή διακυβέρνησης, που θα προχωράει στην κατάργηση των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων των εργαζομένων, που κατακτήθηκαν στα προηγούμενα 150 χρόνια. Δηλαδή: α) κατάργηση των εργασιακών σχέσεων και του εργατικού δικαίου, β) κατάργηση των εννοιών «δημόσια αγαθά/υπηρεσίες» και «δημόσια περιουσία/χώρος», γ) κατάργηση του δικαιώματος του κράτους να ενεργεί εν ονόματι του «συλλογικού και δημόσιου συμφέροντος», δ) θεσμοθέτηση της πλήρους υποταγής της πολιτικής διαδικασίας στις οικονομικές (κεφαλαιοκρατικές) προτεραιότητες της αγοράς και του κεφαλαίου, ε) αλλαγή του Συντάγματος που θα μετατρέψει τον νεοφιλελευθερισμό σε καθεστώς (είχε προταθεί και στο Ευρωσύνταγμα του 1995 που δεν πέρασε). Αυτή η τελευταία «αλλαγή» επί της ουσίας θα υπονομεύει -αν δεν ακυρώνει- την Λαϊκή Κυριαρχία.

Το τραπεζικό σύστημα της ΕΕ και των ΗΠΑ, πάνω στο οποίο έχει κτιστεί ένας τεράστιος όγκος χρηματιστηριακών παραγώγων που είναι δεκάδες φορές πολλαπλάσιος των ΑΕΠ τους (μαζί γύρω στα 30-35 τρις δολ.), είναι επίσης πολλαπλάσιο των ΑΕΠ τους. Μόνο το ενεργητικό των τραπεζών¹¹ της ΕΕ είναι 349% του ΑΕΠ της, στις ΗΠΑ το ενεργητικό τους είναι μικρότερο και ανέρχεται στο 117% του αμερικανικού ΑΕΠ. Υπάρχουν χώρες της ΕΕ/Ευρωζώνης -κυρίως οι σημαντικότερες- που το ενεργητικό των τραπεζών τους έχει φτάσει σε δυσθεώρητα ύψη σε σχέση με το ΑΕΠ: 300% στη Γερμανία, 423% στη Γαλλία, 269% στην Ιταλία, 326% στην Ισπανία...495% στη Βρετανία... 397% στην Ολλανδία, 278% της Φινλανδίας και...**στην Ελλάδα περίπου στο 310%**. Ακόμη υπάρχουν περιπτώσεις, όπως της Ιρλανδίας (674%) (παρά τα μέτρα που έχουν παρθεί), της Κύπρου (624%) και της Μάλτας (804%)! Όλα αυτά τα «σχέδια» αντιμετώπισης της κρίσης οδηγούν σε ακόμη μεγαλύτερη κρίση, όπως έχει αποδειχθεί εδώ και 35-40 χρόνια. Η κλασική νεοφιλελεύθερη καπιταλιστική λογική **«πρώτα σώζουμε και σταθεροποιούμε το τραπεζικό σύστημα και στη συνέχεια με την συμβολή του αρχίζει η επανεκκίνηση- μεγέθυνση της οικονομίας»**, έχει αποδειχτεί ότι το μόνο που ευνοεί είναι τα παρασιτικό κερδοσκοπικό κεφάλαιο και τίποτε άλλο. Η καπιταλιστική οικονομία μπαίνει σε μια νέα περίοδο βαθιάς κρίσης και θυελλωδών εξελίξεων.

7. Η κρίση στην Ευρώπη αρχίζει να παίρνει και άλλες διαστάσεις και μορφές, αυτές που διαμορφώνονται στην Ουκρανία, που ουσιαστικά είναι ο δεύτερος πόλεμος πάνω στο έδαφός της, μετά τη Γιουγκοσλαβία, ασφαλώς πολύ χειρότερος και κατά τα φαινόμενα η απαρχή ενός νέου **ψυχρού πολέμου**, φυσικά με διαφορετικά χαρακτηριστικά από αυτόν που γνώρισε η ανθρωπότητα αμέσως μετά το Β΄ ΠΠ. Οι ιμπεριαλιστές της ΕΕ και κυρίως των ΗΠΑ αφού έκαναν το πραξικόπημα στην Ουκρανία μαζί με τους φασίστες του Δεξιού Τομέα, οδηγούν τις εξελίξεις σε μια **γιγαντιαία** σύγκρουση με τη Ρωσία του Πούτιν, και επομένως σ' ένα εξαιρετικά επικίνδυνο δρόμο ενός γενικευμένου και καταστροφικού πολέμου για την ανθρωπότητα. Οι συνεχείς εκκλήσεις από διάφορα «γεράκια» και για ένα νέο ψυχρό πόλεμο με τη Ρωσία ή ακόμη και για την χρήση πυρηνικών όπλων εναντίον της από τα διάφορα ακροδεξιά καθεστώτα σαν της Πολωνίας και των Βαλτικών Χωρών ή η πρόταση για αύξηση των στρατιωτικών δαπανών των χωρών-μελών του ΝΑΤΟ από το γ.γ. του Άντερς Φο-Ράσμουςεν κλπ, δείχνουν πόσο άσχημη και απρόβλεπτη είναι η κατάσταση. Ιδιαίτερα όσο η κρίση του συστήματος βαθιάει, η κυριαρχία του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού κλονίζεται και ο Ομπάμα ταυτίζεται με τις πιο σκοτεινές δυνάμεις των ΗΠΑ, οι οποίες είναι ταυτισμένες με το δόγμα **«κυριαρχία των ΗΠΑ ή τίποτα»**. Τέλος, είναι βέβαιο ότι στην Ουκρανία **έκλεισε οριστικά** το κεφάλαιο 25 χρόνων «συνύπαρξης» ΕΕ-Ρωσίας, χωρίς ιδιαίτερες εντάσεις, απειλές και αμοιβαία καχυποψία που είχε ανοίξει μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ. Η αποτυχία του σχεδίου ολοκλήρωσης της ΕΕ, η αποτυχία του ευρωπαϊκού αμυντικού δόγματος και μιας κοινής εξωτερικής πολιτικής «ώθησαν» την ευρωπαϊκή οικονομικο-πολιτική ελίτ να ευθυγραμμιστεί με τις ΗΠΑ και τα στρατηγικά της σχέδια (ενίσχυση της επιρροής τους, επαναδραστηριοποίηση του ΝΑΤΟ, διαίρεση της Ευρώπης και κυρίως περικύκλωση της Ρωσίας). Και ακόμη πρέπει να θεωρείται σίγουρη η δημιουργία προωθημένων βάσεων του ΝΑΤΟ στις Βαλτικές χώρες, την Πολωνία και την Ρουμανία και ταυτόχρονα η ένταξη στην Ατλαντική Συμμαχία της Φινλανδίας και της Σουηδίας. Αυτά φυσικά τα αντιλαμβάνονται ή και τα γνωρίζουν στη Μόσχα, όπως γνωρίζουν ότι μια πιο διαλλακτική στάση της Ρωσίας δεν θα άλλαζε τίποτε επί της ουσίας σε ότι έχει δρομολογηθεί κυρίως από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό.

Τα γεγονότα στην Ουκρανία έχουν και μια άλλη ενδιαφέρουσα εξέλιξη. Υπάρχει μια σημαντική ριζοσπαστικοποίηση των εργατικών μαζών στην Αν. Ουκρανία (στη μεγάλη τους πλειοψηφία ρώσοι, ρωσόφωνοι κ.λπ.), που είναι και το πεδίο των συγκρούσεων και το σημαντικότερο βιομηχανικό κέντρο ολόκληρης της Ουκρανίας. Αποτέλεσμα αυτής της ριζοσπαστικοποίησης είναι η εθνικοποίηση ενός σημαντικού μέρους της βιομηχανίας που ανήκε στους περιβόητους ολιγάρχες, η απομάκρυνση από «κυβερνητικά» και στρατιωτικά πόστα αστικών ή εθνικιστικών στοιχείων και η εμφάνιση μορφών αυτοοργάνωσης και λαϊκής εξουσίας που έρχονται από το λαμπρό ιστορικό παρελθόν της περιοχής. Αυτά είχαν ως αποτέλεσμα να ενισχύσουν το αίσθημα των εργατικών και λαϊκών μαζών για αντίσταση και νίκη απέναντι στους φασίστες και τους ιμπεριαλιστές της Δύσης, πράγμα που εκφράστηκε και με σημαντικές επιτυχίες στα πεδία των συγκρούσεων. Μια ριζοσπαστική κατάσταση και «λαϊκές

¹¹ Συμμετοχές σε άλλες επιχειρήσεις, αξία των ακινήτων που κατέχουν, χρήματα που έχουν στα θησαυροφυλάκιά τους, κρατικά χρεόγραφα, δάνεια που έχουν χορηγήσει κ.λπ.

πολιτοφυλακές» προφανώς δεν αρέσουν καθόλου στους ιμπεριαλιστές, που βλέπουν κοντά στο συνολικότερο πρόβλημα της Ουκρανίας να εμφανίζεται μια «Λαϊκή Δημοκρατία»/«αριστερή κατάσταση» με ό,τι επιπτώσεις θα μπορούσε να έχει αυτή η εξέλιξη στην υπόλοιπη χώρα που βυθίζεται όλο και πιο πολύ στην οικονομική, κοινωνική και πολιτική κρίση. Ούτε και στον Πούτιν (και στην αστική τάξη της Ρωσίας) πολυαρέσει η κατάσταση που διαμορφώνεται στην Αν. Ουκρανία, όμως είναι υποχρεωμένος έως κάποιο βαθμό να «δέχεται» αυτή την εξέλιξη, γιατί γνωρίζει ότι μια ήττα των εκεί δυνάμεων, κατά πάσα πιθανότητα θα τον ανάγκαζε να επέμβει άμεσα με στρατιωτικές δυνάμεις.

Όλα τα παραπάνω δείχνουν πόσο επικίνδυνη είναι η κατάσταση που έχει δημιουργηθεί στην Ουκρανία. Η εγκαθίδρυση ενός **φασιστικού καθεστώτος** με την βοήθεια και σε συμμαχία με την ΕΕ και τις ΗΠΑ εκπέμπει σήμα κινδύνου προς τους εργαζόμενους και τους λαούς της Ευρώπης και όλου του κόσμου. Αλίμονο στην ανθρωπότητα αν επικρατήσουν αυτές οι δυνάμεις στη γιγαντιαία σύγκρουση που διεξάγεται στο έδαφος της Ουκρανίας (και της Ευρώπης) και ηττηθούν οι εξεγερμένες μάζες της Αν. Ουκρανίας. Επομένως, η πολιτική των **«ίσων αποστάσεων»**, που δυστυχώς ακολουθεί ένα μεγάλο τμήμα της ρεφορμιστικής και της άκρας αριστεράς, δεν είναι απλά λανθασμένη αλλά και καταστροφική για τα συμφέροντα των εργαζόμενων, των φτωχών λαϊκών μαζών και της νεολαίας. Η ήττα του μπλοκ φασιστών, αμερικάνων και ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών πρέπει να ηττηθεί και να εξασφαλιστεί η νίκη των εργατικών και λαϊκών μαζών της Ουκρανίας. Ταυτόχρονα, είμαστε αντίθετοι σε οποιονδήποτε Πούτιν (έναν εξαιρετικά αυταρχικό και δεσποτικό ηγέτη μιας μεγάλης ιμπεριαλιστικής δύναμης) να παριστάνει τον προστάτη των λαών και των δικαιωμάτων των Ρώσων ή οποιονδήποτε άλλων, χωρίς να παραγνωρίζουμε τους στόχους και την επιθετικότητα των ιμπεριαλιστών ενάντια στη Ρωσία. Σήμερα, ο **κύριος εχθρός** είναι οι ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ-ΕΕ (όπως ήταν ο φασισμός στις δεκαετίες του '30 και '40), αυτοί είναι η διεθνής αντεπανάσταση, αυτοί είναι η άμεση απειλή εξόντωσης του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος, αυτοί επεμβαίνουν στρατιωτικά σ' όλα τα σημεία του πλανήτη, αυτοί συνεργάζονται με κάθε είδους αποβράσματα (σε Ουκρανία, Ταϊλάνδη, Βενεζουέλα κ.λπ.) για να επιβάλλουν τα συμφέροντα του κεφαλαίου και των πολυεθνικών.

Είναι αυτονόητο ότι, ως επαναστάτες μαρξιστές, αναγνωρίζουμε το **δικαίωμα της αυτοδιάθεσης** ακόμη και της απόσχισής από την Ουκρανία των λαών και των εθνών που το επιθυμούν. Ωστόσο, η μόνη πραγματική λύση, η λύση που προτείνουν οι επαναστάτες μαρξιστές, η λύση που θα σώσει τους λαούς της Ουκρανίας (ολόκληρης της περιοχής και της Ευρώπης) από άσκοπες και χωρίς καμιά προοπτική εθνικές και εθνικιστικές «λύσεις» /συγκρούσεις και θα αποτρέψει τον κίνδυνο ενός γενικευμένου πολέμου, είναι ο **σοσιαλισμός και η επανασύσταση της ΕΣΣΔ της εποχής του Λένιν και του Τρότσκι**, που κατέπνιξε η σταλινική αντεπανάσταση.

Τέλος, αυτή η επανεμφάνιση της «Δύσης» δεν αφορά μόνο την αντιμετώπιση της Ρωσίας αλλά και το σύνολο των αναδύμενων χωρών και κυρίως τους BRICS, όπως δείχνουν όλα τα γεγονότα που διαδραματίζονται σ' ολόκληρο τον κόσμο (σύγκρουση Κίνας-Ιαπωνίας και γενικότερα στην περιοχή της ΝΑ Ασίας, Μεσόγειος-Αίγυπτος και Συρία, Βενεζουέλα, Αφρικανική Ήπειρος κ.λπ.). Υπάρχουν απόψεις στις ΗΠΑ, τα γνωστά «Γεράκια», που επιμένουν/επιθυμούν τον πόλεμο τώρα, λόγω της οικονομικής, πολιτικής και κυρίως στρατιωτικής υπεροχής που έχει ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός, για να τελειώνουν με τους αντιπάλους τους όσο το δυνατόν γρηγορότερα. Δεν είναι βέβαια μόνο τα «γεράκια», είναι και αυτά που συμβαίνουν με αφορμή την Ουκρανία, όπως και απέναντι στην Κίνα που περικυκλώνεται ασφυκτικά. Τα τελευταία χρόνια δημιουργήθηκαν εννέα στρατιωτικές βάσεις γύρω από την Κίνα, έχουν στραφεί δύο πολεμικοί στόλοι (ο 3ος και ο 7ος) και ετοιμάζεται περαιτέρω αύξηση της περικύκλωσης.

8. Κατά πάσα πιθανότητα βρισκόμαστε στις παραμονές **πολύ μεγάλων γεγονότων** στην Ευρώπη, που ίσως ανατρέψουν εκ βάθρων την μεταπολεμική τάξη πραγμάτων, αναφορικά με την ευρωπαϊκή καπιταλιστική ολοκλήρωση την οποία ζει το μεγαλύτερο μέρος της Γηραιάς Ηπείρου 60 χρόνια μετά τον Β΄ ΠΠ ή και μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ, και μάλλον στην αρχή νέων εξελίξεων που θα επηρεάσουν όλο τον κόσμο. Τίποτα δεν μπορεί να αποκλειστεί. Όσο δύσκολο και να είναι το εγχείρημα της διάλυσης της ΕΕ/Ευρωζώνης, μια που **καμιά** ευρωπαϊκή καπιταλιστική χώρα (ούτε και η Γερμανία) δεν μπορεί να παίξει κάποιο σημαντικό ρόλο μόνη απέναντι στις ΗΠΑ και στις αναδύμενες δυνάμεις, ωστόσο η κρίση, οι αντιθέσεις στο εσωτερικό της, οι φυγόκεντρες τάσεις που αναπτύσσονται αλλά και η οργή και απέχθεια των μαζών δείχνουν ότι μια τέτοια εξέλιξη είναι πιθανή. Κανένας δεν μπορεί να προδικάσει το μέλλον της ΕΕ/Ευρωζώνης. Πχ, αν η Αγγλία φύγει μετά το επερχόμενο δημοψήφισμα (ειδικά μετά το αποτέλεσμα των Ευρωεκλογών), είναι πολύ πιθανό να ακολουθήσει η Γαλλία (όπως και η Ιταλία), αλλά κι αν μείνει αυτό θα γίνει με πολύ διαφορετικούς όρους από τους σημερινούς. Σε κάθε περίπτωση, είναι δύσκολο να φανταστεί κάποιος την **πλήρη** ηγεμονία της Γερμανίας σε ολόκληρη την Ευρώπη και κυρίως την ηγεμονία της πάνω στις ισχυρές αστικές τάξεις της Γαλλίας, της Αγγλίας και της Ιταλίας. Έτσι, οι συγκρούσεις που εκδηλώνονται σήμερα στο εσωτερικό της ΕΕ/Ευρωζώνης δεν έχουν τα ίδια χαρακτηριστικά με τα χθεσινά. Έχουν προσλάβει νέες κεντρικές διαστάσεις που επίκεντρό τους έχουν όχι μόνο τις ακολουθούμενες πολιτικές, αλλά και τα κεντρικά και κρίσιμα θέματα όπως το «κοινό» νόμισμα, το «σχέδιο» της ευρωπαϊκής καπιταλιστικής ολοκλήρωσης κ.λπ. Είναι σαφές ότι η γαλλική πολιτική κρίση που ξέσπασε πρόσφατα¹² είναι πολύ

¹² Σύντομα θα έχουμε κι άλλες και μεγαλύτερες.

σημαντική και έχει μια διπλή διάσταση, **εθνική και ευρωπαϊκή**, που κλονίζει την καρδιά του οικοδομήματος της ΕΕ και της Ευρωζώνης.

Έτσι, το θέμα της στάσης γύρω από την καπιταλιστική ολοκλήρωση/ΕΕ, τους θεσμούς της, το «κοινό νόμισμα»/Ευρώ και την πολιτική της γίνεται **κομβικό** για το εργατικό κίνημα, για τη ρεφορμιστική και επαναστατική αριστερά. Τα κοινωνικά προβλήματα στην Ευρώπη είναι πλέον τεράστια, και ταυτόχρονα εμφανίζεται όλο και πιο έντονα η αντίληψη στις εργατικές και λαϊκές μάζες ότι η αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία ή και η σημερινή παρωδία της, ειδικά της ΕΕ/Ευρωζώνης, είναι ένας μηχανισμός για την απόσπαση κερδών για το κεφάλαιο, την προστασία των διεφθαρμένων και για την λήψη αντεργατικών και αντιλαϊκών αποφάσεων. Η «ευρωσκεπτικιστική» ή ακόμη και εχθρική στάση των μαζών απέναντι στην ΕΕ ή τουλάχιστον απέναντι στο σχέδιο καπιταλιστικής ολοκλήρωσής της, είναι μια από τις αιτίες που **ευνοεί** την ακροδεξιά λόγω της αντίθεσής της -πάντοτε γαντζωμένη στα αδιέξοδα του εθνικισμού και της «επιστροφής» στο εθνικό κράτος- προς την ΕΕ, όπως και ένας από τους λόγους που κρατούν **καθηλωμένη** (ή και **φθίνουσα** σε ορισμένες χώρες) την επιρροή πάνω στους εργαζόμενους της αριστεράς και της άκρας αριστεράς, ειδικά στις περιπτώσεις όπου, στην καλύτερη περίπτωση, είναι αμφίσημοι υποστηρικτές του αστικού ευρωπαϊσμού και της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ και του Ευρώ. Τέλος, αν στην γηγενή κρίση της ΕΕ είχαμε και μια πιο ενεργή παρέμβαση του εργατικού κινήματος, τότε η κρίση της θα έπαιρνε πολύ μεγαλύτερες διαστάσεις, όπως άλλωστε φάνηκε και από τις Ευρωεκλογές.

9. Η αποτυχία του παρόμοιου προγράμματος του γιαπωνέζικου καπιταλισμού για την «τόνωση της ρευστότητας» (76 δις το μήνα για δυο χρόνια), ήταν επόμενο να ενισχύσει το δεύτερο σκέλος της πολιτικής της κυβέρνησης Άμπε, δηλαδή τον ξέφρενο εθνικισμό και τον άκρατο μιλιταρισμό προς τους γείτονές του. Η σύγκρουση που υπάρχει με την Κίνα γύρω από τις βραχονησίδες (Σενκάκου για τους Ιάπωνες και Ντιαογού για τους Κινέζους) είναι πάρα πολύ σοβαρή, λόγω και της ανάμειξης των ΗΠΑ. Εκτός όμως από τη σύγκρουση με την Κίνα, παρόμοια διεκδίκηση άρχισε και για βραχονησίδες τις οποίες διεκδικεί η Ν. Κορέα, οι σχέσεις της οποίας με την Ιαπωνία βαδίζουν από το κακό στο χειρότερο λόγω της εθνικιστικής της πολιτικής που φέρνουν θλιβερές αναμνήσεις από την ιστορία. Ακόμη, παρόμοια διένεξη ξεκίνησε -με πολύ μεγαλύτερη ένταση απ' ό,τι στο παρελθόν- με την Ρωσία για τις νήσους Κουρίλες, ακόμη και για το μεγάλο νησί της Σαχαλίνης. Τέλος, έχει αυξήσει τις στρατιωτικές της δαπάνες θεαματικά¹³ και στις αρχές Ιουνίου ανακοίνωσε ότι θα επεμβαίνει στρατιωτικά εκτός των συνόρων της (την ανακοίνωση χαιρέτησε και ο αμερικανός πρόεδρος Μπαράκ Ομπάμα!). Την ίδια περίοδο και η άρχουσα τάξη της Γερμανίας, όπως δήλωσε ο γερμανός Πρόεδρος Γ. Γκάουκ, είναι έτοιμη **να έχει ενεργό στρατιωτική συμμετοχή στις διεθνείς εξελίξεις**, ενταφιάζοντας και αυτή οριστικά το καθεστώς που της είχε επιβληθεί μετά την ήττα της στο Β' Π.Π.

10. Για την αντιμετώπιση της κρίσης αλλά και των αναδυόμενων χωρών, προωθείται η περίφημη *Διατλαντική Εταιρική Σχέση Εμπορίου και Επενδύσεων (TTIP)* ή απλά *Διατλαντική Ένωση ΗΠΑ και ΕΕ*, που είναι ένα ακραίο νεοφιλελεύθερο κατασκευάσμα που αναθέτει τα πάντα στην «αγορά», στο κεφάλαιο και τις πολυεθνικές, αφαιρεί κάθε κοινωνικό και πολιτικό δικαίωμα από την εργατική τάξη και περιορίζει το κράτος στην κατασταλτική του λειτουργία, στην πειθάρχηση των εργαζομένων και του εργατικού και λαϊκού κινήματος. Όλες οι προηγούμενες αρμοδιότητες του κράτους, ακόμη και αυτές που είχαν απομείνει από την 40χρονη κυριαρχία και εφαρμογή των νεοφιλελεύθερων πολιτικών, θα διέπονται από τους κανόνες του «ελεύθερου εμπορίου», δηλαδή από τα συμφέροντα του μεγάλου κεφαλαίου και των πολυεθνικών. Όλες οι αποφάσεις (κοινωνικές, οικονομικές, περιβαλλοντικές κ.λπ.) των πολιτικών εκπροσώπων θα τελούν υπό την **έγκριση** των εκπροσώπων των ιδιωτών (τραπεζιτών, πολυεθνικών κ.λπ). Εκτός όμως από αυτά, η Διατλαντική Ένωση (TTIP) δεν είναι μια **απλή εμπορική σχέση**, είναι κάτι πολύ περισσότερο ακόμη και από μια ένωση/σχέδιο με γεωπολιτικούς και γεωστρατηγικούς στόχους/σκοπούς. Αυτή η Διατλαντική Ένωση είναι ένα ακόμη δείγμα της επιθετικότητας των ιμπεριαλιστών, και κυρίως των αμερικάνων, γιατί όταν μιλάμε για επιθετικότητα των ιμπεριαλιστών, ουσιαστικά μιλάμε για τον ιμπεριαλισμό των ΗΠΑ, μια και οι υπόλοιποι χωρίς την παρουσία του μετράνε λίγο στους σημερινούς ταξικούς και παγκόσμιους συσχετισμούς δύναμης.

Αν και οι συζητήσεις για τη δημιουργία της Διατλαντικής Ένωσης (TTIP) είναι μυστικές¹⁴, πληθαίνουν οι πληροφορίες ότι υπάρχουν **σημαντικές διαφωνίες** μεταξύ των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, κυρίως από τη μεριά της Γαλλίας και της Γερμανίας. Έτσι, μπορεί η επίθεση των αμερικανών ενάντια στις γαλλικές και γερμανικές τράπεζες να σχετίζεται με τη στάση ή τις διαφωνίες τους απέναντι στην Διατλαντική Ένωση (TTIP), η οποία κατά βάση είναι αμερικανικό σχέδιο και εξυπηρετεί πρωτίστως τις αμερικανικές πολυεθνικές και γενικά τα αμερικανικά συμφέροντα.

¹³ παραβιάζοντας τους όρους και το Σύνταγμά της που της είχαν επιβληθεί μετά την ήττα της στο Β' Π.Π.

¹⁴ Τα πρακτικά αυτών των συζητήσεων θα γίνουν γνωστά μετά 30 χρόνια.

11. Οι **BRICS** προχωράνε και οργανώνονται σ' ένα παγκόσμιο οικονομικό κέντρο και εν μέρει ανταγωνίζονται/αντεπιτίθενται στους παλιούς ιμπεριαλιστές και κυρίως στους αμερικάνους. Στη Σύνοδο Κορυφής, που πραγματοποιήθηκε στην Φορταλέζα της Βραζιλίας στις 15-16/7/2014, πήραν πολύ σημαντικές αποφάσεις:

α) Να ιδρύσουν μια δική τους Παγκόσμια Τράπεζα μ' ένα αρχικό κεφάλαιο 100 δις δολάρια (τα 41 δις τα βάζει η Κίνα), με έδρα τη Σαγκάη και πρώτο πρόεδρο για 5 χρόνια Ινδό.

β) Την ίδρυση (ίσως μέσα στο 2015) ενός «αποθεματικού ταμείου», κάτι σαν «αναπτυξιακή τράπεζα», με κεφάλαια 50 δις. δολ. (10 δις δολ. η κάθε χώρα).

Και οι δυο Τράπεζες θα βοηθούν τις καθυστερημένες χώρες, χωρίς τους ληστρικούς όρους του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας. Βέβαια, προτεραιότητα θα έχουν οι 5 χώρες που συναπαρτίζουν τους BRICS, σε περίπτωση νομισματικών κρίσεων, οικονομικών επιθέσεων από κερδοσκόπους κ.λπ. Σχεδόν το σύνολο των χωρών της Λατινικής Αμερικής χαιρέτισε τη δημιουργία αυτής της τράπεζας, μια που δεν θα υπάρχει το ιμπεριαλιστικό μονοπώλιο του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας και τα δάνεια που θα χορηγεί δεν θα συνδέονται με απαιτήσεις εξοντωτικής λιτότητας, διάλυσης των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων, λεηλασίας της δημόσιας περιουσίας, αποικιοκρατικών όρων που οδηγούν στην κατάργηση της λαϊκής και εθνικής κυριαρχίας, νεοαποικισμό (αποικίες χρέους) κ.λπ.

Ασφαλώς, αυτή η κίνηση των BRICS είναι ένα σημαντικό βήμα απέναντι στους παλιούς ιμπεριαλιστές και την επιθετικότητα που δείχνουν το τελευταίο διάστημα. Ένα βήμα που βάζει τέλος ή όρια: α) Στην απόλυτη κυριαρχία των αμερικανών που επιβλήθηκε με τις συμφωνίες του Μπρέτον Γουντς (1944) ή όπως διαμορφώθηκε μετά την κατάρρευσή τους (1971) αλλά και μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ, β) Στο μειοψηφικό ποσοστό ψήφων¹⁵, που έχουν στο ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα οι αναπτυσσόμενες χώρες (κυρίως οι BRICS), που δεν αντανακλούν ούτε κατ' ελάχιστον τους πραγματικούς οικονομικούς συσχετισμούς, οι οποίοι έχουν αλλάξει θεαματικά υπέρ τους τις τελευταίες 2-2½ δεκαετίες, γ) Στην κυριαρχία του δολαρίου πάνω στις εμπορικές και συναλλαγματικές ανταλλαγές, δ) Στον, έτσι και αλλιώς, διαλυμένο ΠΟΕ. Ταυτόχρονα δημιουργεί ένα αρκετά συγκροτημένο νέο τεράστιο οικονομικό κέντρο (που αντιπροσωπεύει το 43% του παγκόσμιου πληθυσμού, περίπου 3 δις) με δική του πολιτική και με μια μεγάλη τραπεζική πίστη στα χέρια του (διαθέτει 4-5 δις δολ. συναλλαγματικά αποθέματα, τα περισσότερα ανήκουν στην Κίνα). Τέλος, είναι σημαντική η πρόθεση Κίνας-Ρωσίας να προχωρήσουν στην ίδρυση Οίκου Αξιολόγησης, μια και οι υπάρχοντες ανήκουν όλοι στους ιμπεριαλιστές (κυρίως αμερικανούς) και που ως γνωστό αποτελούν ένα πολυεργαλείο στα χέρια τους για την εξυπηρέτηση της πολιτικής τους.

Εκτός όμως από αυτή την εξέλιξη, υπάρχει η πρόθεση της Κίνας να προχωρήσει στη δημιουργία δικής της Παγκόσμιας Τράπεζας με κεφάλαια ύψους 100 δις δολ., η οποία ίσως μετά την τράπεζα των BRICS να μην πραγματοποιηθεί. Όμως, είναι σχεδόν βέβαιο ότι θα προχωρήσει στη δημιουργία της λεγόμενης *Ασιατικής Τράπεζας Επενδύσεων και Υποδομών*, σε αντιπαράθεση με την *Ασιατική Τράπεζα Ανάπτυξης* που έχει έδρα τη Μανίλα και κυριαρχείται από τους γιαπωνέζους και κατά δεύτερο λόγο από τους αμερικανούς. Η δημιουργία αυτής της τράπεζας εξυπηρετεί προφανώς τους στρατηγικούς στόχους της οικονομικής και πολιτικής κυριαρχίας της Κίνας στη ΝΑ Ασία και ήδη (όπως λένε οι «Financial Times») εξέφρασαν την επιθυμία τους να συμμετάσχουν στην νέα τράπεζα 22 χώρες της ευρύτερης περιοχής, ανάμεσα στις οποίες και μερικές της Μέσης Ανατολής.

Όλα αυτά είναι βέβαια αποτελέσματα της ανάπτυξης των αναδυόμενων χωρών και ιδιαίτερα των BRICS. Έτσι το 2030, και μάλλον νωρίτερα, το ΑΕΠ της Κίνας θα ξεπεράσει το ΑΕΠ των ΗΠΑ, ενώ σε λίγα χρόνια τα ΑΕΠ της Ινδίας, της Βραζιλίας και ίσως της Ρωσίας θα έχουν ξεπεράσει το αντίστοιχο της Γερμανίας, εκτοπίζοντάς την από την 4^η στην 6^η ή και την 8^η θέση! Επιπλέον, η Ρωσία, με τη μεγάλη στρατιωτική δύναμη, κάνει σοβαρά βήματα να επανέλθει σαν παγκόσμια υπερδύναμη, πράγμα που τόνισε ο Πούτιν με την επίσκεψή του σε αρκετές χώρες της Λ. Αμερικής και το άνοιγμα στρατιωτικών κατασκοπευτικών παρατηρητηρίων που είχαν κλείσει μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ! Εκτός όμως από τις διακρατικές σχέσεις, αλλά και σαν συνέχεια αυτών, στην Ινδία, και σταδιακά στην υπόλοιπη Ασία, ένας μεγάλος και αυξανόμενος αριθμός διεθνών εταιρειών που έχουν εμπορικές δεσοληψίες με τη Ρωσία καθιερώνουν το ρούβλι στις συναλλαγές τους.

Τα παραπάνω δείχνουν τις αλλαγές που συντελούνται στον κόσμο και ότι ένα νέο οικονομικό κέντρο **κτίζεται** σήμερα με κέντρο στην Ανατολή. Με βασικούς πυλώνες τις μεγάλες δυνάμεις, Ρωσία, Κίνα και Ινδία, οι BRICS καθίστανται σταδιακά το αντίπαλο δέος της ΕΕ, των ΗΠΑ και του δυτικού πολιτικο-οικονομικού συστήματος γενικότερα. Μία εξέλιξη που σαφώς θέτει νέα γεωοικονομικά, γεωπολιτικά και γεωστρατηγικά δεδομένα, επιλογές και δυνατότητες προς εξεύρεση βοήθειας οικονομικής, πολιτικής κ.λπ. για κάθε χώρα του πλανήτη.

B) Εργατικό Κίνημα

¹⁵ παρά τις επανειλημμένες υποσχέσεις των ΗΠΑ ότι θα αλλάξουν

12. Η κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, η φτώχεια¹⁶, η αυξανόμενη ανεργία, η διάλυση των συστημάτων υγείας-παιδείας-κοινωνικών ασφαλίσεων, οι φαραωνικές ανισότητες, η κοινωνική και ηθική κρίση, η όξυνση εθνικών και ιμπεριαλιστικών αντιθέσεων, οι πόλεμοι και το σύνολο των αστικών νεοφιλελεύθερων πολιτικών, προκαλούν ολοένα και **αυξανόμενες** αντιστάσεις των εργατικών και λαϊκών μαζών, που «**μεταδίδονται**» από χώρα σε χώρα και από ήπειρο σε ήπειρο. Σίγουρα υπάρχουν διαφορές στην ανάπτυξη του παγκόσμιου κινήματος αλλά υπάρχει, λίγο ως πολύ, και **συνδυασμένη** ανάπτυξή του και ένα κοινό υπόβαθρο που είναι το σύνολο των κοινωνικών, πολιτικών, ιδεολογικών, πολιτιστικών σχέσεων του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, που βρίσκεται σε κρίση. Ο συνδυασμός όλων αυτών δεν δείχνει μόνο την **εκρηκτική** κατάσταση που έχει δημιουργήσει ο καπιταλισμός στην περίοδο της παρακμής και της κρίσης του, αλλά και τις **πραγματικές δυνατότητες** που έχει το εργατικό κίνημα, παρά τις αδυναμίες και τις ελλείψεις του, με πιο καθοριστική απ' όλες την έλλειψη επαναστατικού (παγκόσμιου) κόμματος.

- Ανεξάρτητα από την έκταση που δίνουν τα ΜΜΕξαπάτησης, διεθνή και ντόπια, στους αγώνες των εργαζομένων και των λαϊκών μαζών, αποτελεί αναμφισβήτητο γεγονός ότι σε μια σειρά χωρών έχουμε αγώνες και εξεγέρσεις: Βουλγαρία, Σλοβενία, Σουηδία, Ινδονησία, Ταϊλάνδη, Χιλή, Περού, Βραζιλία, Τουρκία, Ισπανία, Πορτογαλία, Ιταλία, Γαλλία, Ελλάδα, Νότιο Αφρική και βέβαια Αίγυπτος, Τυνησία, Βοσνία κ.λπ.

- Η στυγνή δικτατορία της Αιγύπτου, η νέα δικτατορία στη Ταϊλάνδη μέσα σε δυο χρόνια, η χαώδης εμφυλιοπολεμική κατάσταση στη Λιβύη, ο παροξυσμός ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων στην Αφρική και πάνω απ' όλα οι συγκρούσεις (και ψυχροπολεμικές) εξελίξεις σε Ουκρανία, Κίνα-Ιαπωνία, Συρία, Μ. Ανατολή-Ιράκ, Παλαιστίνη κ.λπ. ή η προσπάθεια ανατροπής προοδευτικών καθεστώτων όπως της Βενεζουέλας, δείχνουν την επικίνδυνη πορεία που έχουν πάρει οι παγκόσμιες εξελίξεις. Αλλά όχι μόνο αυτό. Δείχνουν επίσης ότι το παγκόσμιο καπιταλιστικό/ιμπεριαλιστικό σύστημα βρίσκεται σε κρίση, ότι αδυνατεί να επιβάλλει τα συμφέροντά του παρά μόνο με τη βία, τους εκβιασμούς που χρησιμοποιεί και τους πολέμους που έκανε και κάνει. Χαρακτηριστικά παραδείγματα η Αφρική (μόνο οι Γάλλοι έχουν εισβάλλει σε μισή ντουζίνα χώρες της) και η Μ. Ανατολή και ειδικά οι περιπτώσεις του Ιράκ και του Αφγανιστάν. Η κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος έχει φτάσει σε τέτοιο σημείο, ώστε αρχίζει και παίρνει και άλλες μορφές: Μια κατάσταση πρωτοφανούς αστάθειας, χάους και διάλυσης εξαπλώνεται παντού (Αφρική, Βόρεια Αφρική, Ουκρανία και σύγκρουση Δύσης-Ρωσία, Μέση Ανατολή, διάλυση Ιράκ, Λιβύης και Συρίας, βομβαρδισμοί αμερικανών σε Ιράκ και ισραηλινών σε Παλαιστίνη κ.λπ.). Μια κατάσταση που 100 χρόνια μετά τον Α'Π.Π το φάντασμά του πλανιέται πάνω από τον κόσμο.

13. Η κρίση είναι τόσο μεγάλη και γενικευμένη που το καζάνι μπορεί να εκραγεί ανά πάσα στιγμή στη μία ή την άλλη χώρα. Αυτό σημαίνει ότι και οι **αλλαγές** στις συνειδήσεις των ανθρώπων μπορεί να συντελεστούν ταχύτητα, όπως και η ανάπτυξη αγώνων, εξεγέρσεων και οι καταστάσεις κοινωνικών και πολιτικών ανατροπών, εξεγέρσεων και κατάληψης της εξουσίας. Σε τέτοιες εποχές το απότομο και ξαφνικό των γεγονότων και των κινήματων είναι το «κανονικό». Όσοι κάθε μέρα «ανεβάζουν» και «κατεβάζουν» το κίνημα δεν έχουν καταλάβει ουσιαστικά τίποτα από την εξέλιξη του εργατικού κινήματος. Η ανάπτυξή του, όπως και η εξέλιξη της συνείδησης -εκτός του ότι έχουν τους ρυθμούς τους- δεν είναι γραμμική, είναι διακοπτόμενη αλλά πάντοτε υπάρχει η **συνέχεια μέσα στη ασυνέχεια**. Το αντίθετο είναι ρεφορμιστικές απόψεις, στις οποίες δεν πρέπει να δείχνεται καμιά ανοχή, γιατί απλά δικαιολογούν την αδράνεια και δείχνουν τη γενικότερη στάση τους απέναντι στα γεγονότα και στις εξελίξεις. Από τη μια μεριά δεν βλέπουν τις **κυοφορούμενες** πανευρωπαϊκές εξελίξεις¹⁷, οι οποίες θα συγκλονίσουν την ευρωπαϊκή ήπειρο και όχι μόνο, και από την άλλη υποτιμούν ή αγνοούν ότι το πρόσημο αυτών των εξελίξεων θα **καθοριστεί** από τη δράση και παρέμβαση του εργατικού κινήματος και των επαναστατικών δυνάμεων.

- Τα αδιέξοδα του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος, η **αδυναμία** διαμόρφωσης μιας άλλης πολιτικής/**στρατηγικό κενό** για τη λύση της κρίσης του συστήματος, οι αυξανόμενες ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις και οι πολεμικές συγκρούσεις στα πιο επικίνδυνα γεωστρατηγικά σημεία του πλανήτη, η επιθετικότητα των ιμπεριαλιστών και η απευθείας σύγκρουση όλων των μεγάλων δυνάμεων, οι ραγδαίες κοινωνικές-πολιτικές μετατοπίσεις/αλλαγές και οι ολοένα αυξανόμενες αντιστάσεις των εργατικών και λαϊκών μαζών έχουν δημιουργήσει ένα **εκρηκτικό κοινωνικό μίγμα** και ταυτόχρονα όλες τις προϋποθέσεις **για ένα νέο παγκόσμιο επαναστατικό κύμα**. Φυσικά, σε ορισμένες χώρες του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος η κατάσταση είναι εκρηκτική και επαναστατική και όπως πάντα υπάρχουν οι «αδύνατοι κρίκοι». Μια τέτοια περιοχή είναι και η Νότια Ευρώπη που πλήττεται, ίσως, από την οξύτερη κρίση στην ιστορία της, με την οικονομία της να βρίσκεται σε καθοδική πορεία -ουσιαστικά να συρρικνώνεται- εδώ και πολλά χρόνια. Το προηγούμενο επαναστατικό κύμα (1965-1975) στην Ευρώπη εκφράστηκε κυρίως από τις χώρες του Νότου (Γαλλία, Πορτογαλία, Ισπανία, Ιταλία, Ελλάδα). Σήμερα και πάλι στις χώρες αυτές εξελίσσονται παράλληλες διεργασίες. Στην Ελλάδα, Ισπανία και

¹⁶ Σύμφωνα με τη Γιούροστατ μόνο στην ΕΕ υπάρχουν 124,5 εκατ. φτωχοί ή το 24,8% του πληθυσμού, δηλαδή 1 στους 4!

¹⁷ όπως έδειξαν και οι πρόσφατες Ευρωεκλογές

Ιταλία, αλλά και στην Πορτογαλία και Γαλλία όλα δείχνουν ότι πιθανότατα συγχρονίζεται η ιστορική τους φάση για μια γενικευμένη αμφισβήτηση του νεοφιλελευθερισμού ή ακόμη και πλευρών της ΕΕ/Ευρωζώνης και του καπιταλιστικού συστήματος. Σ' αυτή την περιοχή υπάρχουν «αδύνατοι κρίκοι» της αλυσίδας αλλά κανείς δεν γνωρίζει ποιος θα σπάσει «πρώτος». Θα είναι της Ελλάδας; Όλα είναι πιθανά!

- Τα αποτελέσματα των Ευρωεκλογών του Μαΐου 2014, δεν έδειξαν μόνο την άνοδο των ακροδεξιών, εθνικιστικών ή και φασιστικών κομμάτων, κάτι που υπερτονίστηκε από τα ΜΜΕ, τους ρεφορμιστές και ένα μέρος των κεντριστών. Μπορεί αυτό να ήταν σημαντικό χαρακτηριστικό των Ευρωεκλογών, αλλά δεν ήταν και το μόνο. Πέρα από τη συντριπτική ήττα των κύριων αστικών κομμάτων και **ιστορικών πύλων** του αστικού καθεστώτος και της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ [Δεξιά και σοσιαλδημοκρατικά κόμματα, ειδικά η συντριβή των δευτέρων έχει πάρει ιστορικές (ΠΑΣΟΚικές) διαστάσεις], είχαμε σε ορισμένες χώρες, οι οποίες έχουν δοκιμαστεί σκληρότερα από τα Μνημόνια ή της μνημονιακές πολιτικές (Ελλάδα, Κύπρος, Ιρλανδία, Ισπανία, Πορτογαλία), ποσοστά της αριστεράς που ξεπερνούν το 20%. Αξιοσημείωτο είναι το ποσοστό που σημειώνει η αριστερά στην Ισπανία (24% από 5,3 το 2009, πριν από τις Ευρωεκλογές ήταν περιθωριακή δύναμη), συγκριτικά είναι η **μεγαλύτερη** άνοδος, πράγμα που έχει πυροδοτήσει σημαντικές εξελίξεις στο εργατικό κίνημα, με πρωταγωνιστή το κίνημα Podemos («Μπορούμε»). Επίσης επηρέασε και ενίσχυσε τις φυγόκεντρες και αποσχιστικές τάσεις στο ισπανικό κράτος, ειδικά στην Καταλονία όπου η πλάστιγγα της πλειοψηφίας της κοινωνίας φαίνεται να γέρνει υπέρ της ανεξαρτησίας (Δημοψήφισμα το Νοέμβριο). Αυτές οι εξελίξεις στις παραπάνω χώρες είναι βέβαια αποτέλεσμα των μνημονιακών πολιτικών αλλά και της δύναμης και της δυναμικής των μεγάλων εργατικών και λαϊκών κινητοποιήσεων, που σε πολλές περιπτώσεις είχαν και συγκρουσιακό χαρακτήρα. Στη Γαλλία, μπορεί να μην έχουμε άνοδο των αριστερών δυνάμεων μια που όλη τη δυσaréσκεια και την οργή την καρπώθηκε η Λεπέν, ωστόσο φαίνεται να υπάρχει ένα νέο κύμα αγώνων του γαλλικού προλεταριάτου με νέα δυναμικά χαρακτηριστικά που ενδέχεται να αποτελέσει μια πολύ σημαντική εξέλιξη για το εργατικό κίνημα της Ευρώπης και όχι μόνο.

Απ' όλες αυτές τις μικρές και μεγάλες εξελίξεις στην Ευρώπη η άκρα αριστερά είναι απύσχα. Ειδικά οι άλλοτε ισχυρές δυνάμεις της Ε.Γ. της 4ης Διεθνούς ακολουθούν μια πορεία εξαφάνισης (ουσιαστικά δεν υπάρχει σχεδόν κανένα αυτόνομο τμήμα, όλα βρίσκονται μέσα σε κάποια δήθεν αντικαπιταλιστικά μορφώματα, όπου έχουν αφομοιωθεί). Περισσότερο όμως από αλλού, τα εγκληματικά λάθη της ηγεσίας της Ε.Γ. φαίνονται στην Γαλλία και την Πορτογαλία, όπου το ΝΑΚ και το Μπλόκο της Αριστεράς πάνε από το κακό στο χειρότερο. Όλα αυτά είναι που έβγαλαν από την αφάνεια και ενίσχυσαν το ρεύμα της ρεφορμιστικής αριστεράς από εκεί που στις αρχές του 2000 (εργατικοί αγώνες και κινήματα, αντιπαγκοσμιοποιητικό και αντιπολεμικό κίνημα) ήταν εξαφανισμένο.

Στον υπόλοιπο κόσμο οι δυνάμεις που αναφέρονται στον τροτσκισμό ενισχύονται (όχι της Ε.Γ., αυτές βρίσκονται σε μεγάλη υποχώρηση με την εξαίρεση των χωρών της Ασίας (Ιαπωνία, Φιλιππίνες, Σρι Λάνκα)). Ιδιαίτερα στην Αργεντινή οι τροτσκιστικές δυνάμεις παίζουν πολύ σημαντικό ρόλο και ενισχύονται διαρκώς στις εργατικές και λαϊκές μάζες αλλά και μέσα στην οργανωμένη εργατική τάξη, εκτοπίζοντας αρκετά γρήγορα τον άλλοτε πανίσχυρο περονισμό.

Γ) Οικονομικές και πολιτικές εξελίξεις στην Ελλάδα

14. Το εκλογικό αποτέλεσμα των Ευρωεκλογών για τα δυο αστικά κόμματα, ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, ήταν εξαιρετικά δυσμενές. Έχασαν 11 ποσοστιαίες μονάδες¹⁸, 7 και 4 μονάδες αντίστοιχα σε σχέση με τις εκλογές του Ιουνίου 2012! Όμως, όπως ήταν αναμενόμενο, αυτή η συντριβή δεν εμπόδισε τους Σαμαρά-Βενιζέλο, να εξαπολύσουν σκληρή επίθεση ενάντια στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα των εργαζομένων, να βγάλουν «στο σφυρί»/ξεπούλημα τη δημόσια περιουσία και το φυσικό πλούτο, να ασκούν τη διακυβέρνηση με διαρκή πολιτικά πραξικοπήματα και με το κράτος Έκτακτης Ανάγκης. Αυτό δείχνει από τη μια μεριά, τι είναι ικανή να κάνει αυτή η κυβέρνηση σε βάρος των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας όσο παραμένει στην εξουσία και από την άλλη, τι είναι ικανή να κάνει για να παραμείνει στην εξουσία. Κανονικά αυτή η κυβέρνηση, είναι μια κυβέρνηση απόλυτα μειοψηφική και θα έπρεπε ήδη μετά την καθολική αποδοκιμασία να έχει φύγει, παρόλα αυτά παραμένει στην εξουσία, παίρνει όλα αυτά τα μέτρα απίστευτης σκληρότητας και ετοιμάζει ακόμη σκληρότερα, ένα νέο μνημόνιο, όπως και να το ονομάσει.

Η συγκυβέρνηση, οι ιμπεριαλιστές της ΕΕ και οι παπαγάλοι τους προσπαθούν να πείσουν τον ελληνικό λαό ότι η οικονομία πάει καλύτερα μέσα σε μια ευρωπαϊκή οικονομία η οποία επίσης πάει καλύτερα, ότι δε θα ληφθούν άλλα μέτρα, αρκεί να συνεχιστούν οι «διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις». Δεν χρειάζεται να υπενθυμίσουμε ότι αυτά τα λένε από το 2010. Από τότε μονότονα επαναλαμβάνουν ότι το επόμενο εξάμηνο βγαίνουμε ή μισο-βγαίνουμε από την κρίση, αρχίζει η ανάκαμψη κ.λπ. Αποτέλεσμα η κατάσταση της οικονομίας, του βιοτικού επιπέδου, της φτώχειας και της εξαθλίωσης... των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών να χειροτερεύουν. Έτσι και τώρα, οι μήνες και τα χρόνια που έρχονται θα είναι πολύ χειρότερα από τα χρόνια που πέρασαν. Εδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι όλα αυτά δεν οφείλονται μόνο στις μνημονιακές πολιτικές, όπως υπερτονίζουν κάποιοι ή αποδίδουν αποκλειστικά κάποιοι άλλοι, αλλά κυρίως στην κρίση και τα αδιέξοδα του ελληνικού καπιταλισμού.

¹⁸ μαζί με τη ΔΗΜΑΡ η απώλεια ήταν 16 μονάδες.

- Μια ματιά στην πορεία της ελληνικής οικονομίας, αρκεί για να δείξει πόσο ψεύτικες και απατηλές είναι οι δηλώσεις περί «πρωτογενούς πλεονάσματος», περί «ανάπτυξης» και κυρίως ότι «η κατάσταση της οικονομίας έχει σταθεροποιηθεί» ή ότι «είμαστε καλύτερα τώρα και σύντομα θα αρχίσει η ανάκαμψη» κ.λπ. Η πραγματικότητα της ελληνικής οικονομίας και η αλήθεια για την κατάστασή της είναι ακριβώς η αντίθετη. Ο ελληνικός καπιταλισμός, παρά τα δεινά που έχουν υποστεί οι εργατικές και λαϊκές μάζες, είναι σε **χειρότερη** θέση από το 2009-2010 (πριν τα μνημόνια), **βυθίζεται** στην κρίση όλο και περισσότερο και ακόμη μέρα με τη μέρα εκμηδενίζονται οι δυνατότητες ανάκαμψής του, τουλάχιστον όσο βρίσκονται σε κρίση η παγκόσμια και ΕΕ οικονομία. Έτσι, αυτό που **περιμένει** τις εργατικές και λαϊκές μάζες, είναι ακόμη μεγαλύτερη ανεργία, φτώχεια, εξαθλίωση και πείνα, ακόμη μεγαλύτερη διάλυση των συστημάτων υγείας-παιδείας-κοινωνικής ασφάλισης και των εργασιακών σχέσεων, ακόμη μεγαλύτερος περιορισμός των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων... και η ανθρωπιστική κρίση να παίρνει διαστάσεις πολεμικής περιόδου¹⁹. Όλα αυτά επίσης δεν οφείλονται μόνο στην παραμονή της άθλιας συγκυβέρνησης στην εξουσία ή όποιος άλλης αστικής κυβέρνησης ενδεχόμενα ακολουθήσει, αλλά κυρίως στην κρίση και παρακμή του καπιταλιστικού συστήματος.

Αυτά δείχνει η εικόνα της κατάστασης της ελληνικής οικονομίας και πολύ περισσότερο η δυναμική της:

α) Το Κρατικό χρέος (Κεντρικής Διοίκησης), το Δημόσιο ακόμη περισσότερο, εξακολουθεί να μεγαλώνει. Σήμερα βρίσκεται κοντά στο 178-180% του ΑΕΠ (325 δις ευρώ)²⁰ και όλοι παραδέχονται ότι δεν είναι βιώσιμο και θα χρειαστεί και νέο πακέτο «σωτηρίας»/δάνειο ή άλλου είδους μέτρα στο άμεσο μέλλον.

-Το ιδιωτικό χρέος (επιχειρήσεις, τράπεζες, ιδιώτες), μαζί με το λεγόμενο «κρυφό χρέος» (Δήμοι, Οργανισμοί, ασφαλιστικά ταμεία) είναι ανυπολόγιστο και σε κάθε περίπτωση αρκετών εκατοντάδων δις ευρώ. Τα ληξιπρόθεσμα χρέη (φυσικών και νομικών προσώπων) προς την εφορία είναι κοντά στα 70 δις ευρώ (στοιχεία Ιουλίου 2014 και η αύξησή τους επιταχύνεται), προς τα ασφαλιστικά ταμεία είναι 21 δις ευρώ, ενώ τα λεγόμενα «κόκκινα δάνεια» προς τις τράπεζες έφτασαν τα 84 δις ευρώ (από τα οποία τα επιχειρηματικά ανέρχονταν 46 δις, τα στεγαστικά 23 δις και τα καταναλωτικά 15 δις ευρώ) και συνεχίζεται η ανοδική τους πορεία. Έτσι, παράλληλα με την αύξηση του Κρατικού και Δημόσιου χρέους, έχουμε και μια πολύ μεγαλύτερη αύξηση του ιδιωτικού χρέους (πχ. τα κόκκινα δάνεια το 2009 ήταν 9,5% του συνόλου των δανείων, το 2012 ανέβηκαν στο 24,5%, το 2013 στο 31,9% και στο α' τρίμηνο του 2014 στο 35%. Ίδια είναι και η πορεία των ληξιπρόθεσμων οφειλών προς την Εφορία και τα ασφαλιστικά ταμεία). Σ' όλα αυτά δεν υπολογίζονται οι εγγυήσεις του δημοσίου (ένα μεγάλο μέρος τους θα καταπέσει) για δάνεια δεκάδων επιχειρήσεων και οργανισμών, δημόσιων και ιδιωτικών, που μέχρι το τέλος Μαΐου 2014, σύμφωνα με τα στοιχεία του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, έφτασαν τα 66,687 δις ευρώ, ενώ όλο το 2013 είχαν δοθεί 76,114 δις ευρώ. Σύμφωνα να πρόσφατα στοιχεία της ΤτΕ τα 2/3 των επιχειρήσεων -η συντριπτική πλειοψηφία των οποίων είναι μικρομεσαίες- αντιμετωπίζουν πρόβλημα επιβίωσης και ένα σημαντικό μέρος αυτών θα κλείσουν, με αποτελέσματα την αύξηση της ανεργίας και των «ζημιών» των τραπεζών. Αυτή η κατάσταση **επιδεινώνεται** από τη συνέχιση της ύφεσης, από τα πλασματικά «πρωτογενή πλεονάσματα» της συγκυβέρνησης και βέβαια και πάνω απ' όλα από την κατάρρευση της καπιταλιστικής οικονομίας.

β) Τα ποσά που απαιτούνται για την αποπληρωμή τόκων και χρεολυσίων τα επόμενα 10-15 χρόνια είναι τεράστια (κατά μέσο όρο γύρω στα 18-20 δις ευρώ ετησίως!). Αυτά τα ποσά **δεν υπάρχουν**, δεν μπορούν να παραχθούν από την οικονομία και γενικά να βρεθούν από εθνικές πηγές, ακόμη και αν εξολοθρευτούν και πουληθούν τα πάντα (μισθοί, συντάξεις, σχολεία, νοσοκομεία, κοινωνική ασφάλιση... οργανισμοί, λιμάνια, δάση, νησιά κ.λπ.) και επομένως θα χρειαστούν και πάλι δάνεια ή άλλου είδους μέτρα (κατασχέσεις, πλειστηριασμοί κ.α).

γ) Σύμφωνα με την ΕΛΣΤΑΤ το α' τρίμηνο του 2014 η ανεργία έφτασε το 27,8%. Ωστόσο η πραγματική ανεργία βρίσκεται κοντά στα 2 εκ.²¹, από τους οποίους επιδοτείται μόνο ένα μικρό μέρος, γύρω στους 125.000. Στους νέους 14-25 ετών η ανεργία βρίσκεται σταθερά πάνω από 60%, σε υψηλά ποσοστά επίσης βρίσκεται και στις πιο παραγωγικές ηλικίες. Υψηλά είναι τα ποσοστά ανεργίας στην εξειδικευμένη εργασία, πράγμα που δείχνει ότι πέφτει διαρκώς το μορφωτικό και τεχνικό επίπεδο της απασχολούμενης εργατικής τάξης.

δ) Η βιομηχανική παραγωγή και η οικοδομική δραστηριότητα συνεχίζουν την πτωτική τους πορεία, όπως και οι πολυδιαφημισμένες από τη κυβέρνηση και τους παπαγάλους της εξαγωγές, οι οποίες παρουσίασαν τον Απρίλη του 2014 πτώση 12,4% (μαζί με τα πετρελαιοειδή 20,9%) και νέα τον Μάιο κατά 8,3%, ενώ στο ίδιο διάστημα σημείωσαν άνοδο κατά 7,4% οι εισαγωγές! Έτσι, η περιβόητη βελτίωση της ανταγωνιστικότητας, η οποία θα ανέστρεφε τις εισαγωγές και θα ευνοούσε τις εξαγωγές, βλέπουμε ότι εδώ και αρκετούς μήνες, από το 2013 δηλαδή, όχι απλώς έχει φρενάρει τις εξαγωγές, αλλά οι εξαγωγές έχουν αρχίσει και παίρνουν ξανά την κάτω βόλτα.

¹⁹ όπως δείχνουν και τα στοιχεία και η πραγματικότητα που καθημερινά έρχονται στο φως.

²⁰ Πριν το μνημόνιο ήταν 115-120% τους ΑΕΠ, περίπου 300 δις ευρώ.

²¹ η συντριπτική πλειοψηφία των οποίων είναι πάνω από 12 μήνες άνεργοι, δηλαδή ουσιαστικά έχουν περάσει στο περιθώριο.

- Το τραπεζικό σύστημα είναι «εκτός λειτουργίας» καθώς δεν εκτελεί τα βασικά του καθήκοντα (χορήγηση πιστώσεων κ.λπ.) και αντιθέτως είναι χρεοκοπημένο και απορροφά τεράστια ποσά για να μην καταρρεύσει και συμπαρασύρει μαζί του τα πάντα. Τον Οκτώβριο του 2014, που τελειώνουν οι έλεγχοι (στρες τεστ) θα φανεί τι ποσά χρειάζονται για την επιβίωση των Τραπεζών ή ακόμη και το μέγεθος του κομματιού που θα «εξαγοραστεί» σε εξευτελιστικές τιμές (όπως έγινε με την Eurobank) από ξένα κεφάλια.

ε) Η φτώχεια και η **ακραία** φτώχεια αυξάνουν ταχύτατα, με αποτέλεσμα περίπου το 35% (ενδεχόμενα και παραπάνω) να βρίσκεται κάτω από το όριο φτώχειας, το οποίο τα τελευταία χρόνια έχει μειωθεί πάρα πολύ! Αποτέλεσμα και αυτής της κατάστασης²² είναι ο διπλασιασμός της παιδικής θνησιμότητας από το 2010 και η μείωση του προσδόκιμου ζωής κατά 1 έτος για κάθε χρόνο του μνημονίου!

στ) Η κατάσταση των ασφαλιστικών ταμείων είναι μια βόμβα που έχει αρχίσει να σκάει (για φέτος λέγεται ότι υπάρχει ένα έλλειμμα 1,75 δις ευρώ και ληξιπρόθεσμες οφειλές 10,5 δις ευρώ), πράγμα που εγκυμονεί νέες διαρκείς περικοπές στις κύριες και επικουρικές συντάξεις (από 01/07/14 μειώθηκαν κατά 5,2%) και στις άλλες παροχές του ασφαλιστικού συστήματος (ιατροφαρμακευτική κ.λπ). Σαν αποτέλεσμα της καπιταλιστικής κρίσης και των μνημονιακών πολιτικών το ασφαλιστικό σύστημα κινδυνεύει με πλήρη διάλυση.

ζ) Τα δημόσια έσοδα και τα έσοδα των ασφαλιστικών ταμείων μειώνονται διαρκώς λόγω της οικονομικής καχεξίας. Έτσι τα ληξιπρόθεσμα χρέη προς την Εφορία και τα ταμεία στην πρώτη περίπτωση ξεπερνούν κατά πολύ τα ετήσια φορολογικά έσοδα, στη δεύτερη έφτασαν τις ασφαλιστικές εισφορές. Τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια («κόκκινα δάνεια») προς τις τράπεζες φτάνουν πάνω από το 1/3 των δανείων. Τέλος, υπάρχει και το διαρκώς διογκούμενο χρέος των επιχειρήσεων (σε εργαζόμενους, οργανισμούς, άλλες επιχειρήσεις κ.λπ), των ιδιωτών (σε οργανισμούς, μεταξύ τους κ.λπ), που είναι ανυπολόγιστο και σε κάθε περίπτωση αρκετών δεκάδων δις ευρώ. Έτσι, δίπλα στο μη βιώσιμο δημόσιο χρέος, τα χρέη προς Εφορίες και Τράπεζες, έχει συσσωρευτεί και ένα «ξεχωριστό»/«επιπλέον» μη βιώσιμο ιδιωτικό χρέος, που ένα μέρος του αφορά τις επιχειρήσεις και ένα άλλο τα φτωχότερα τμήματα του πληθυσμού. Ακόμη, το ιδιωτικό χρέος που δεν εξυπηρετείται, προς Τράπεζες, Δημόσιο και Ασφαλιστικά Ταμεία αγγίζει τα 164 δις ευρώ, δηλαδή περίπου όσο το ΑΕΠ (183 δις).

η) Το ελληνικό ΑΕΠ υποχώρησε μέσα σε 6 χρόνια κατά περίπου 25%. Οι μισθοί, οι συντάξεις και το λαϊκό εισόδημα συρρικνώθηκαν κατά 40%, η αγοραστική δύναμη ακόμη περισσότερο, και σίγουρα θα υπάρξουν και νέες πολύ σημαντικές μειώσεις, όσο περνάει ο καιρός και τα μνημόνια, μεσοπρόθεσμα κ.λπ ξεδιπλώνουν όλη την καταστροφικότητά τους.

15. Όλα τα παραπάνω δείχνουν ότι η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού βαθαίνει και επομένως δεν μπορεί να αποκλεισθεί και η περίπτωση της κατάρρευσής του, ιδιαίτερα όπως εξελίσσεται η πολύπλευρη κρίση της ΕΕ, της Ουκρανίας, το χάος και η αστάθεια που εξαπλώνονται παντού κ.λπ. Τα περί «ανάπτυξης» και «πλεονάσματος» εκτός του ότι επί της ουσίας είναι παραμύθια, δεν έχουν και καμιά **απολύτως** σημασία, εκτός από το κέρδισμα χρόνου από τα αστικά επιτελεία και την εξαπάτηση του ελληνικού λαού. Η «ανάπτυξη» είναι αδύνατη ή ακόμη και αν υπάρξει μετά από κάποιους μήνες ή χρόνια, αυτό δε σημαίνει ότι θα βελτιωθεί το βιοτικό επίπεδο, τα στάνταρ ζωής κ.λπ. ή πολύ περισσότερο ότι θα ξεπεραστεί η κρίση (οικονομική, πολιτική και κοινωνική) του ελληνικού καπιταλισμού. Πάντως, σίγουρα για τα επόμενα **πολλά** χρόνια δεν θα έχουμε «ανάπτυξη», αλλά μια **διαρκή υπανάπτυξη**. Όπως δείχτηκε και παραπάνω, με το τραπεζικό σύστημα «εκτός λειτουργίας», με τις ακολουθούμενες νεοφιλελεύθερες πολιτικές, με τις λεγόμενες «μεταρρυθμίσεις», με την παντελή έλλειψη επενδύσεων²³ και αντίθετα με τις συνεχείς αποεπενδύσεις (κλείσιμο μεγάλων και μικρών επιχειρήσεων, φυγή μεγάλων ντόπιων και ξένων επιχειρήσεων από την χώρα και από το χρηματιστήριο, συρρίκνωση επιχειρήσεων κ.λπ.), όλα αυτά προδικάζουν το διαρκές καθοδικό σπινάλ του ελληνικού καπιταλισμού προς τα τάρταρα της κρίσης.

- Πώς άλλωστε θα υπάρξει ανάπτυξη και πού θα στηριχτεί η κατανάλωση για να υπάρξει παραγωγή, όταν:

α) το 30-32%, περίπου το 1/3 του ενεργού πληθυσμού και οι πιο παραγωγικές ηλικίες, είναι άνεργοι, δηλαδή δεν παράγει, ενώ άλλο 1/3 υποαπασχολείται πράγμα που δεν του εξασφαλίζει την βιωσιμότητά του και άλλο 1/3 βλέπει τα εισοδήματά του να μειώνονται και ένα πολύ μεγάλο μέρος του πληθυσμού ζει με τις εξευτελιστικές συντάξεις των συνταξιούχων της οικογένειας,

β) η μία μετά την άλλη οι επιχειρήσεις βάζουν λουκέτο, ιδιαίτερα οι βιομηχανίες κλείνουν ή φεύγουν (πρόσφατα έκλεισαν δυο βιομηχανίες ζάχαρης και ετοιμάζεται να κλείσει και η τελευταία εναπομείνασα), όταν είναι γνωστό ότι καμιά οικονομία του μεγέθους της ελληνικής δεν μπορεί να έχει καλές προοπτικές ανάπτυξης χωρίς ισχυρό δευτερογενή/βιομηχανικό/μεταποιητικό τομέα,

γ) το τραπεζικό σύστημα είναι χρεοκοπημένο και «εκτός λειτουργίας» εδώ και 4-5 χρόνια, και εξαιτίας αυτής της κατάστασής του πουλιέται σε εξευτελιστικές τιμές,

²² εκτός από λόγους που οφείλονται στη διάλυση των συστημάτων υγείας-κοινωνικής ασφάλισης, των εργασιακών σχέσεων, της ανασφάλειας, της ανεργίας κ.λπ.

²³ τα ίδια γίνονται και στη Ευρωζώνη

δ) η παραγωγικότητα της εργασίας πέφτει διαρκώς, πράγμα που οφείλεται σε δυο παράγοντες: 1) Όλες οι επιχειρήσεις ιδιαίτερα οι μεγάλες όχι μόνο δεν κάνουν επενδύσεις αλλά δεν ξοδεύουν ούτε ένα ευρώ για τη συντήρηση μεταφορικών μέσων, μηχανημάτων κ.λπ. και 2) Το ειδικευμένο εργατικό δυναμικό μεταναστεύει μόλις του δοθεί ευκαιρία.

Μετά από όλα αυτά, εύκολα μπορεί να συμπεράνει κάποιος, πόσο απατεώνες είναι οι Σαμαράς-Βενιζέλος, οι ευρωπαίοι ομόλογοί τους και οι παπαγάλοι τους, όταν μιλούν για «πλεονάσματα που πρέπει να συνεχίσουν να αυξάνουν τα επόμενα χρόνια». Μόνο με «θαύμα» μια οικονομία που βρίσκεται σε ύφεση 6 συνεχή χρόνια και το δημόσιο χρέος της αυξάνει μπορεί να έχει τέτοια αποτελέσματα, εκτός εάν εξοντωθούν τα πάντα όπως το κάνει η συγκυβέρνηση προκειμένου να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα των τραπεζιτών και των κερδοσκόπων!

16. Η κρίση δεν είναι αναστρέψιμη και πάντως δεν είναι διαχειρίσιμη. Ο πολιτικός χρόνος της άθλιας συγκυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, όπως έδειξαν και οι Ευρωεκλογές, έχει τελειώσει. Το κοινωνικό και πολιτικό περιεχόμενο των εκλογών της 25^{ης} Μαΐου δείχνει ότι άρχισε η αντίστροφη μέτρηση για τους Σαμαρά-Βενιζέλο και πιθανότατα η διαμόρφωση νέων ιστορικών δεδομένων, μιας **νέας φάσης** κοινωνικών και πολιτικών εξελίξεων. Το ανώτατο όριο επιβίωσης της συγκυβέρνησης είναι ως τις προεδρικές εκλογές και ουσιαστικά η περίοδος μέχρι τότε είναι προεκλογική. Σ' αυτό το χρονικό διάστημα θα χρησιμοποιήσουν όλα τα μέσα για να ξεπεράσουν την εκλογή προέδρου και να παραμείνουν στην εξουσία όσο περισσότερο μπορούν. Δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι θα επιτύχουν, γι' αυτό δεν αποκλείεται να έχουμε πολύ νωρίτερα εξελίξεις. Παρά το γεγονός ότι Σαμαράς και Βενιζέλος χρησιμοποιούν τις βαριές/διαλυτικές ήττες των ΔΗΜΑΡ-ΑΝΕΛ και τη μείωση σε ποσοστά και ψήφους του ΣΥΡΙΖΑ στις Ευρωεκλογές για να κρύψουν την δική τους εκλογική κατάρρευση, τίποτα δεν μπορεί να σταματήσει την επιθανάτια κρίση των κομμάτων της συγκυβέρνησης, ιδιαίτερα του ΠΑΣΟΚ. Τα πολιτικά περιθώρια της συγκυβέρνησης με τα αντεργατικά μέτρα που παίρνει στενεύουν ακόμη περισσότερο. Όσα «κόλπα» και αν χρησιμοποιούν δεν μπορούν να αποφύγουν την τελική πολιτική καταδίκη τους. Ενδεχόμενα, αυτά τα «κόλπα» προκαλούν ακόμη μεγαλύτερα προβλήματα στην όχι και τόσο στέρεη συνοχή τους. Ειδικά στο ΠΑΣΟΚ του Βενιζέλου λόγω και της πλήρους ταύτισής του με τη Δεξιά δεν αποκλείεται πολύ σύντομα να έχουμε εξελίξεις.

- Όπως αποδείχτηκε και στις εκλογές του Μαΐου 2014 η συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ είναι απόλυτη μειοψηφία και αυτή η **κραυγαλέα αντίφαση** πάνω στο σώμα της ελληνικής κοινωνίας έγινε ακόμη μεγαλύτερη από προηγούμενα. Μια κοινωνία που έχει μια **εντελώς διαφορετική** κοινωνική σύνθεση από εκείνη που είχε μέχρι το 2010. Αυτά τα 3-4 χρόνια έχουν συντελεστεί τεράστιες κοινωνικές μετατοπίσεις και αλλαγές αλλά και πολιτικές μετατοπίσεις και αλλαγές που μπορούν να συγκριθούν μονάχα με περιόδους μεγάλων κρίσεων και πολέμων. Μπορεί τα πράγματα να μην εξελίσσονται όπως θα τα θέλαμε, δηλαδή οι πολιτικές εξελίξεις και αλλαγές να γίνονται κάτω από την επίδραση μαζικών κοινωνικών κινημάτων, ταξικών, κοινωνικών και πολιτικών συγκρούσεων, αλλά δεν μπορούμε να παραγνωρίσουμε τις μεγάλες πολιτικές διεργασίες και αλλαγές που συντελέστηκαν και συντελούνται. Τα δυο άλλοτε μαζικά αστικά κόμματα (ΝΔ και ΠΑΣΟΚ), πυλώνες του αστισμού της μεταπολιτευτικής περιόδου, έχουν ήδη μετατραπεί σε **σκιές** του εαυτού τους. Η **οργανωτική** κυριαρχία τους έχει περιοριστεί σημαντικά (συγκέντρωναν το 80-85% στις εκλογές, είχαν υπό τον έλεγχό τους όλες τις κοινωνικές οργανώσεις κ.λπ) και η **πολιτική** ηγεμονία τους (η αστική, όχι απλά η μνημονιακή) έχει υποστεί σημαντικές ρωγμές. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι η κοινωνική βάση (μικροαστικά στρώματα, εργατική αριστοκρατία κ.λπ) πάνω στην οποία στηρίζονταν αυτά τα δυο κόμματα έχει διαλυθεί ή τουλάχιστον το μεγαλύτερο μέρος της βρίσκεται σε αποσύνθεση, και φυσικά στους αγώνες και στο κίνημα.

- Αυτές οι κοινωνικές μετατοπίσεις και αλλαγές καθώς και το κίνημα (ειδικά της περιόδου 2010-2012) έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην αλλαγή της συνείδησης και της εκλογικής και πολιτικής συμπεριφοράς των μαζών. Από εκλογή σε εκλογή από την αρχή των μνημονίων υπάρχει μια στροφή προς τ' αριστερά και επιπλέον η ψήφος γίνεται ολοένα και **περισσότερο** ταξική, και στις Ευρωεκλογές του 2014 ήταν η **πιο ταξική** από την Μεταπολίτευση και μετά. Άμεση συνέπεια αυτού είναι τα πολυσυλλεκτικά κόμματα να αντιμετωπίζουν σοβαρό πρόβλημα και να βλέπουν την πολιτική/εκλογική τους δύναμη να γίνεται όλο και πιο ασταθής και ρευστή, να μειώνεται ή ακόμη και να διαλύεται. Τα αστικά κόμματα είναι κατ' εξοχήν πολυσυλλεκτικά και ιδιαίτερα τα κόμματα του κέντρου/κentroαριστεράς (ΠΑΣΟΚ, Σοσιαδημοκρατία, ΔΗΜΑΡ). Αυτοί είναι επιπλέον λόγοι που συνηγορούν ότι οι πολιτικές εξελίξεις θα είναι **θυελλώδεις**, όχι κατ' ανάγκη **ευθύγραμμες** αλλά με απότομες και «ξαφνικές» αλλαγές. Γιατί όσο η κατάσταση (οικονομική, κοινωνική και πολιτική) χειροτερεύει διαρκώς και η κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος αρχίζει να παίρνει και άλλες μορφές, είναι επόμενο και οι όροι της ταξικής πάλης να γίνονται όλο και **πιο σκληροί**.

17. Η αστική τάξη, οι ιμπεριαλιστές και τα πολιτικά τους επιτελεία γνωρίζουν την πραγματική οικονομική, κοινωνική και πολιτική κατάσταση, γι' αυτό ενισχύουν καθημερινά τους κατασταλτικούς μηχανισμούς, αναγορεύουν την «ασφάλεια», την «πολιτική σταθερότητα» των βάρβαρων καθεστώτων τους, το «νόμο και τάξη» σε ύψιστα αγαθά, σε απόλυτα ιδεολογικά και πολιτικά **υπόβαθρα** του τερατώδους Κράτους «Έκτακτης Ανάγκης». Το κράτος «έκτακτης ανάγκης» κυριολεκτικά και τυπικά δεν είναι μια **άμεση** μορφή δικτατορίας (πχ. δικτατορία Μεταξά, δικτατορία των Συνταγματαρχών το 1967), αλλά είναι μια δικτατορία ή μια δικτατορική μορφή

διακυβέρνησης με **κοινοβουλευτικό μανδύα**, σαν και αυτές που έχουν υπάρξει κατά καιρούς στην διακυβέρνηση της χώρας μας (πχ. μετεμφυλιακό κράτος 1952-1963 ή ακόμη και μέχρι το 1967 κ.λπ). Στο καθεστώς Σαμαρά-Βενιζέλου αλλά και προηγούμενα του Παπαδήμου (και λίγο πολύ σ' όλα τα μνημονιακά καθεστώτα), μπορεί να μην έχει καταργηθεί το Σύνταγμα, το Κοινοβούλιο, οι κοινωνικές και πολιτικές οργανώσεις της εργατικής τάξης, ούτε τα τανκς κυκλοφορούν έξω από τους στρατώνες, αλλά έχουν αδρανοποιηθεί και καταπατηθεί πλήρως, ενώ τα **ΜΑΤ και οι άλλες κατασταλτικές συμμορίες** του αστικού κράτους έχουν **αναλάβει** την εφαρμογή μιας πολιτικής που ξεθεμελιώνει κατακτήσεις και δικαιώματα αιώνων. **Δικτατορική μορφή διακυβέρνησης με κοινοβουλευτικό μανδύα** είναι οι πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου, η κατάργηση κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων ενός αιώνα, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης των μεταναστών, η απαγόρευση των απεργιών με δικαστικές αποφάσεις, οι επιστρατεύσεις κ.λπ. Οι νόμοι, τα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, οι κοινωνικές και ατομικές ελευθερίες δεν καταργούνται μόνο με τα τανκς όπως δείχνει και η ιστορική εμπειρία.

Τα εργατικά δικαιώματα στην περίοδο των μνημονιακών κυβερνήσεων και του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης τσακίστηκαν περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη ιστορική περίοδο: η ανεργία αυξήθηκε, μεγάλα τμήματα των εργαζόμενων εξαθλιώθηκαν, η παραγωγική βάση αποδιαθρήθηκε, ιδιαίτερα της βιομηχανικής και αγροτικής παραγωγής. Η εργατική τάξη συνολικά δέχτηκε μεγάλα πλήγματα, τόσο με μείωση μισθών, συντάξεων και υποβάθμιση των κοινωνικών υπηρεσιών, όσο και με τα πρόσθετα φορολογικά βάρη που εξανεμίζουν διαχρονικά το εργατικό και λαϊκό εισόδημα. Οι εργασιακές σχέσεις διαλύθηκαν, οι συλλογικές συμβάσεις έχουν σχεδόν καταργηθεί και ένα μεγάλο μέρος κυρίως νέων εργαζομένων εργάζεται με σχέσεις εργασίας δουλοπάροικου («ενοικιαζόμενοι», «επωφελούμενοι», ανασφάλιστοι και κακοπληρωμένοι, μετανάστες κ.λπ).

- Οι Σαμαράς-Βενιζέλος και βέβαια οι οικονομικοπολιτικές ελίτ της ΕΕ έχουν μετατρέψει ακόμη και τους παρηκμασμένους αστικούς θεσμούς σε παρωδία. Αυτός είναι ένας από τους τρόπους με τους οποίους ασκούν την διακυβέρνηση της ΕΕ. Άλλοι είναι η ανεστραμμένη ανάγνωση της ιστορίας, η ενοχοποίηση των εργαζομένων και του εργατικού κινήματος, η αντιδραστική θεωρία των «δύο άκρων», οι αντιμεταναστευτικές πολιτικές, τα πογκρόμ ενάντια στους μετανάστες και τη νεολαία, ο εκβαρβαρισμός και ο εκφασισμός των κοινωνιών κ.λπ, τρόποι που προλείαναν το έδαφος για να **ευδοκιμήσουν** ακροδεξιά, εθνικιστικά, ρατσιστικά και φασιστικά κόμματα. Το καθεστώς που έχουν επιβάλλει πάνω στους λαούς της ΕΕ είναι το πιο διεφθαρμένο, καταπιεστικό και βάρβαρο στα νεότερα ιστορικά χρονικά της Ευρώπης, είναι ένα καθεστώς που εργάζεται λυσσασμένα για τα συμφέροντα του κεφαλαίου, των τραπεζιτών, των κερδοσκόπων, όχι μόνο με τη γενική έννοια αλλά χαρίζοντάς τους **άμεσα** εκατομμύρια και δισεκατομμύρια ευρώ. Αυτό σημαίνουν τα νέα μέτρα που επιβάλλουν στην ακίνητη περιουσία των εργαζομένων και όλης της κοινωνίας μέσω των οποίων πραγματοποιείται μια **βίαιη** μεταφορά πλούτου, όπως σε πολεμική περίοδο, στα χέρια ξένων distress funds (αρπακτικά κεφάλαια ή «γύπες») και των νέων μαυραγοριτών της σύγχρονης εποχής.

- Η κατάρρευση του ελληνικού καπιταλισμού και η διαχείριση της κρίσης προκαλούν όλο και οξύτερη πολιτική κρίση, θρυμματισμό του αστικού πολιτικού προσωπικού, νέες διαιρέσεις και ανακατατάξεις και ακόμη δημιουργούν συνθήκες όπου εμφανίζονται αντικειμενικά «πολιτικές» κινήσεις και πρόσωπα **προδήλως γελοία**. Ο χυδαίος μπερλουσκονισμός των Μπέων, Μαρινάκηδων, Ψηνάκιδων... και γιατί όχι των «Ποταμιών» κ.λπ., που σιγά σιγά εμφανίζεται και στη χώρα μας, δείχνει από τη μια μεριά την τάση αποπολιτικοποίησης και αποϊδεολογικοποίησης της δημόσιας ζωής, όπου συστηματικά **καταφεύγει και καλλιεργεί** το αστικό κράτος για ν' αποτρέψει την πολιτικοποίηση και ριζοσπαστικοποίηση των μαζών σε συνθήκες κρίσης, και από την άλλη την ίδια την κρίση της αστικής πολιτικής, των αστικών κομμάτων, του αστισμού και της ιδεολογίας του.

- Ο νεοφιλελευθερισμός ως συνολική αντίληψη και ιδεολογία της αστικής τάξης στην παρακμή της δεν είναι μια ευθύγραμμη εξέλιξη άλλων παλαιότερων ιδεολογιών της. Είναι μια **τομή** που σχετίζεται με το σάπισμα και τη σήψη του αστικού καθεστώτος και με την παρακμή του καπιταλιστικού συστήματος σε μια περίοδο που διέρχεται από τις χειρότερες κρίσεις στην ιστορία του, αν όχι τη χειρότερη. Ο «σκληρός πυρήνας» της νεοφιλελεύθερης ιδεολογίας είναι η επίθεση απέναντι στην εργατική τάξη, στα εργατικά δικαιώματα (κοινωνικά και πολιτικά), στην ιστορία και στην κουλτούρα της και από κει και πέρα επεκτείνεται και σε θέματα φιλοσοφίας, επιστήμης, ηθικής κ.λπ. Όλα αυτά μ' έναν εξαιρετικά **ανορθολογικό** τρόπο, το αποτέλεσμα του οποίου είναι η αποδιάθρωση ή και διάλυση των κοινωνικών, παραγωγικών και πολιτισμικών θεμελίων της κοινωνίας, ακόμη και της καπιταλιστικής. Έτσι, ο μαρξισμός ανακηρύσσεται σε 'προπύργιο του συντηρητισμού', η ελευθερία χαρακτηρίζεται σαν 'σκλαβιά', η δημοκρατία είναι 'ο περιορισμός όλων των δικαιωμάτων'... 'μεταρρυθμίσεις' είναι η κατάργηση του δωρου, των σταθερών εργασιακών σχέσεων, η ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης κ.λπ. Αυτές οι χτυπητές αδυναμίες της νεοφιλελεύθερης ιδεολογίας αναγκάζουν την αστική τάξη και τους ιδεολόγους της να **καταφεύγουν** όλο και πιο πολύ στον αρνητικό, συκοφαντικό και λασπολογικό λόγο. Δηλαδή, προσπαθούν να ρίξουν το φταίξιμο για την κρίση στους εργαζόμενους, ιδιαίτερα του δημόσιου τομέα, στην αριστερά, στις απεργίες, τους συνδικαλιστές,... στο πελαταιακό κράτος που οι ίδιοι δημιούργησαν, στους μετανάστες ώστε να μπορέσουν να εκφοβίσουν/ουδετεροποιήσουν/αδρανοποιήσουν και αποπολιτικοποιήσουν τις μάζες και ιδιαίτερα τα μικροαστικά στρώματα. Χρόνια τώρα προσπαθούν να δημιουργήσουν μια ενοχική και αμοραλιστική συνείδηση στις εργατικές και λαϊκές μάζες, ότι «φταίμε όλοι», «μαζί τα φάγαμε», «όλοι ίδιοι είναι» κ.λπ, σε μια προσπάθεια καλλιέργειας ενός πνεύματος απάθειας, ματαιότητας και παραίτησης των μαζών από την πολιτική. Με λίγα λόγια θέλουν να **πετάξουν** εκτός αγώνων και πολιτικής το 70% και πάνω του ελληνικού λαού, αλλά, μέχρι στιγμής τουλάχιστον, δεν τα καταφέρνουν. Με λίγα λόγια, προσπαθούν να φορτώσουν την αποτυχία του καπιταλιστικού συστήματος, την ιδεολογική και πολιτική κρίση τους στο εργατικό κίνημα και στην Αριστερά.

Άλλοτε πάλι χαρακτηρίζουν τη θεωρία και τις ιδεολογίες ως «**λεπτομέρεια**» που δεν έχουν καμιά σημασία, μόνο και μόνο για να πλήξουν την μαρξιστική ιδεολογία. Πέρα όμως από αυτό, είναι και μια μέθοδος επιβίωσης του χρεοκοπημένου πολιτικού προσωπικού και ακόμη χειρότερα ο **τρόπος** με τον οποίο κάνει την εμφάνισή του ένα «καινούργιο» συντηρητικό κομμάτι, που θέλει να διαχειριστεί την εξουσία και περιλαμβάνει επιχειρηματίες, κομμάτια της οικονομικοπολιτικής ελίτ και λογής-λογής αποβράσματα της αστικής κοινωνίας σε αποσύνθεση. Αυτό είναι μια εξήγηση της «αποφασιστικότητας» με την οποία κυβερνούν οι νεοφιλελεύθεροι.

Παρά τα τεράστια μέσα που διαθέτει η αστική τάξη για την ενίσχυση της νεοφιλελεύθερης ιδεολογίας, η **ποιοτική στάθμη** της συνεχώς κατρακυλάει σε παραδοξολογίες, συκοφαντίες και ύβρεις. Η πραγματικότητα που ζουν οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία, είναι ο χειρότερος αντίπαλος των νεοφιλελεύθερων ιδεολογημάτων. Γι' αυτό, για να επιτύχουν τους στόχους τους, άμεσα αλλά και μελλοντικούς (σταθεροποίηση της κοινωνικής και πολιτικής κατάστασης), καταφεύγουν όλο και πιο πολύ στην ωμή βία των ΜΑΤ και των άλλων κατασταλτικών μέσων, στην γιγάντωση του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης. Η νεοφιλελεύθερη ιδεολογία, όχι μόνο στο κοινωνικό και πολιτικό μέρος της, αλλά και στη μορφή διακυβέρνησης, **συγγενεύει** με το φασισμό. Ιδιαίτερα ορισμένες πλευρές της δεν έχουν σχεδόν **καμιά διαφορά**, γι' αυτό άλλωστε και αποτελεί ένα πολύ καλό φυτώριο του.

Τέλος, όλο και ευρύτερες μάζες **συνειδητοποιούν** ότι όχι μόνο δεν υπάρχει επιστροφή στην προηγούμενη κατάσταση, αλλά ότι το μέλλον θα είναι χειρότερο από το παρόν, όσο παραμένει στην εξουσία η ακροδεξιά νεοφιλελεύθερη ομάδα Σαμαρά-Βενιζέλου. Η πολιτική τους **ευνοεί** τα πιο αρπακτικά κομμάτια της αστικής τάξης, τους τραπεζίτες, τους κερδοσκόπους, τους σύγχρονους μαυραγορίτες και τους ιμπεριαλιστές, δηλαδή όλους εκείνους που κερδίζουν από την ασυδοσία, την υπερεκμετάλλευση, την αυθαιρεσία, την απλήρωτη εργασία και που επιθυμούν αυτή η κατάσταση να συνεχιστεί και αν είναι δυνατόν να γίνει πιο **ολοκληρωτική**.

18. Οι οικονομικές και πολιτικές εξελίξεις στην χώρα μας, όπως και αυτές που συντελούνται στην ΕΕ και στην ευρύτερη περιοχή (Βαλκάνια, Τουρκία, Κύπρος, Μεσόγειος, ΝΑ Μεσόγειος και ιδιαίτερα Ουκρανία), δημιουργούν μια νέα κατάσταση εξαιρετικά ρευστή, ασαφή και επικίνδυνη για όλα τα ενδεχόμενα, για κοινωνικές εκρήξεις και εξεγέρσεις αλλά και για ακόμη μεγαλύτερη αντιδημοκρατική αναδίπλωση. Σήμερα, οι όροι της ταξικής πάλης που έχουν γίνει πολύ σκληροί, επηρεάζονται, ίσως περισσότερο απ' ό,τι στο παρελθόν, από τις εξελίξεις στο **γειτονικό** περίγυρο και το **διεθνές** περιβάλλον μέσα στο οποίο διεξάγονται και συμπυκνώνονται γεγονότα και εξελίξεις «20 χρόνων».

- Την παραμονή (με όλα τα μέσα) της δοσιλογικής συγκυβέρνησης ή μιας παρόμοιας κυβέρνησης στην εξουσία την θέλουν, την υποστηρίζουν και την υποθάλπουν το κεφάλαιο, η ΕΕ και γενικά οι ιμπεριαλιστές. Η επιθανάτια κρίση του ελληνικού καπιταλισμού, η κρίση του ευρωπαϊκού και παγκόσμιου καπιταλισμού, η όξυνση των ανταγωνισμών, ιδιαίτερα με τους BRICS, αλλά και η περίοδος της «επιθετικότητας» των ιμπεριαλιστών και της έναρξης ενός νέου «ψυχρού πολέμου» και μάλιστα λίγο-πολύ πάνω στο παλιό επίκεντρό του (Ευρώπη-Μ. Ανατολή) **εκκολάπτει** καταστάσεις βαρβαρότητας και μεγάλης αντιδημοκρατικής αναδίπλωσης, κυρίως στους «αδύνατους κρίκους». Έτσι, είναι πολύ πιθανόν οι αναμενόμενες πολιτικές θύελλες λόγω των οικονομικών και πολιτικών εξελίξεων στην χώρα μας, για τις οποίες έχουμε μιλήσει επανειλημμένα, να αποκτήσουν και **νέα χαρακτηριστικά** λόγω των εξελίξεων στην Ουκρανία αλλά και στη γύρω περιοχή, της εξάπλωσης της πρωτοφανούς αστάθειας και του χάους. Σε γενικές γραμμές, η ελληνική αστική τάξη και τα φαναριώτικα επιτελεία της είναι επιρρεπείς, εκτός από τη συμμετοχή τους σε ιμπεριαλιστικές «σταυροφορίες», σε ακόμη πιο ισχυρά **χτυπήματα** στο εργατικό κίνημα και βέβαια σε βοναπαρτιστικά καθεστώτα. Η εποχή μας, όσο μεγαλώνει η κρίση και τα αδιέξοδα του καπιταλιστικού συστήματος όπου οι φάσεις ή οι τάσεις της επανάστασης και αντεπανάστασης **αλληλοδιαδέχονται η μια την άλλη ή καλύτερα συνυπάρχουν**, οι εξελίξεις θα γίνονται πιο δύσκολες, πιο περίπλοκες και οι όροι της ταξικής πάλης θα σκληραίνουν διαρκώς. Μ' αυτή την έννοια όσοι πιστεύουν και ονειρεύονται ομαλές κυβερνητικές αλλαγές και ήρεμες κυβερνητικές θητείες, **απλά βρίσκονται σε άλλη εποχή**.

19. Σε κάθε περίπτωση, πάντως, η κρίση της αστικής εξουσίας μεγαλώνει και η αποσύνθεση του πολιτικού συστήματος συνεχίζεται αμείωτη. Μονάχα όνειρα μπορούν να χαρακτηριστούν όσα λένε διάφοροι για επανασύσταση της κεντροαριστεράς ή της κεντροδεξιάς. Οι πραγματικές τάσεις κινούνται προς την αντίθετη κατεύθυνση, προς τη διάλυση, την αποσύνθεση και την αθλιότητα των αστικών δυνάμεων, του αστισμού, των εκπροσώπων του κ.λπ. Οι δυνατότητες -στην παρούσα συγκυρία, αν όχι και στην περίοδο- ανασυγκρότησης της κεντροδεξιάς και πολύ περισσότερο της κεντροαριστεράς/σοσιαλδημοκρατίας και όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και στην ΕΕ -και λίγο ως πολύ παγκόσμια- **είναι σχεδόν μηδαμινές**, γιατί έχουν συνθλιβεί οι κοινωνικές δυνάμεις πάνω στις οποίες στηρίζονταν και επιπλέον αποτελούσαν τον κομματικό τους μηχανισμό. Ακόμη μεγαλύτερο ατόπημα είναι η άθροιση των διάφορων κομματιών της δεξιάς (ΛΑΟΣ, ΑΝΕΛ, Ένωση για την Πατρίδα ή και... Χρυσή Αυγή) ή τα διάφορα κομμάτια της κεντροαριστεράς (ΠΑΣΟΚ, ΕΛΙΑ, Ποτάμι, ΔΗΜΑΡ κ.λπ.) για να δείξουν ότι το άθροισμα είναι μεγάλο ή ακόμη χειρότερα ότι ο αστισμός «κρατάει» ή έχει εφεδρείες και άλλες παρόμοιες ανοησίες. Σε αποσύνθεση δεν βρίσκονται μόνο οι παλαιοί κεντροδεξιοί και κεντροαριστεροί (ιδιαίτερα) κομματικοί σχηματισμοί, αλλά και οι νέοι (ΔΗΜΑΡ, ΑΝΕΛ, ΛΑΟΣ κ.λπ.), προφανώς για τους ίδιους λόγους.

Τέλος, το Ποτάμι είναι εξαιρετικά αμφίβολο ότι μπορεί να εκπροσωπήσει τα υπό διάλυση μεσαία στρώματα²⁴ με ένα πρόγραμμα αντιγραφή του καταστροφικού σημειτικού εκσυγχρονισμού. Το ίδιο ή και μεγαλύτερο λάθος διαπράττουν όσοι βλέπουν στα μπερλουσκονικά μορφώματα (Ποτάμια, Μαρινάκηδες, Μπέοι, Ψηνάκηδες κλπ) **συνειδητά** κατασκευάσματα της αστικής τάξης ή καλαναρχών-ολιγαρχών ή σκοτεινών μηχανισμών του παντοδύναμου συστήματος. Αντίθετα, όλα αυτά τα μορφώματα -και τα ακόμη χειρότερα/γελοία που πιθανόν να εμφανιστούν στο άμεσο μέλλον- είναι αποτέλεσμα της κρίσης του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, του κλονισμού της συνοχής της αστικής τάξης, της έλλειψης ενός συγκεντρωτικού κέντρου, της πολιτικής κρίσης, της κρίσης του πολιτικού προσωπικού της αστικής τάξης κ.λπ. Αυτό που υπάρχει μπροστά μας δεν είναι η ανασυγκρότηση των αστικών δυνάμεων (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ), αλλά ο παραπέρα θρυμματισμός τους. Αυτός ο θρυμματισμός όπως δείχνουν τα πράγματα δεν θα είναι σαν εκείνον της πρώτης περιόδου (ΑΝΕΛ κ.λπ.), αλλά το πιθανότερο είναι να πάρει καινούργιες μορφές όπως αυτές που βλέπουμε τώρα (χυδαίος μπερλουσκονισμός κ.λπ.). Βέβαια, όλα αυτά εκκολάφτηκαν μέσα στα αστικά κόμματα και όχι μόνο, αλλά τώρα λόγω της γενικευμένης κρίσης **αυτονομούνται**. Όσο η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού χειροτερεύει, όσο η συνοχή και η δύναμη ελέγχου της αστικής τάξης αδυνατίζουν (ιδεολογικά, πολιτικά και οργανωτικά), όσο η κοινωνική και πολιτική κρίση μεγαλώνουν, τόσο οι τάσεις θρυμματισμού και αυτονόμησης **κομματιών της αστικής κοινωνίας και του κράτους** θα μεγαλώνουν.

- Επίσης, είναι λανθασμένη η άποψη η οποία αποκλείει κάθε δυνατότητα ανασυγκρότησης των αστικών δυνάμεων λόγω της κρίσης του συστήματος και λίγο ως πολύ βλέπει μια ευθύγραμμη και ανέφελη πορεία προς τον περιορισμό ή την ανατροπή της πολιτικής και κοινωνικής εξουσίας της αστικής τάξης. Φυσικά και υπάρχει η δυνατότητα και όχι μόνο σαν θεωρητικό ενδεχόμενο. Αλλά μπορεί να συμβεί **μονάχα** μέσα από μια συντριπτική ήττα ή από συνεχόμενες ήττες του εργατικού κινήματος που θα **αναδιατάξουν** πλήρως τις πολιτικές δυνάμεις, όπως τώρα τις αναδιατάσσει η κρίση. Όσο βαθθαίνει η κρίση και οι όροι της ταξικής πάλης γίνονται σκληρότεροι, όλα τα ενδεχόμενα ανοίγονται. Ακόμη, όσο προχωράνε οι φάσεις του ταξικού πολέμου, το σημερινό φασιστικό υβρεολόγιο των κυρίαρχων δυνάμεων, κοινωνικών και πολιτικών, των Σαμαρά-Βενιζέλου και των αργυρώνητων παπαγάλων τους, ενάντια στο εργατικό κίνημα, τους αγώνες και τα πολιτικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα των εργαζομένων, η πολιτική κατάσταση δεν θα μένει μόνο στα λόγια ή στα συνταγματικά όρια του κράτους Έκτακτης Ανάγκης, αλλά θα δίνει το «δικαίωμα» σε «θερμοκέφαλους» να τα **κάνουν πράξη**. Το δίλημμα ή το σύνθημα «σταθερότητα ή χάος» των μνημονιακών δυνάμεων και των ιμπεριαλιστών, που λίγο ως πολύ σημαίνει ότι **μόνο αυτοί** πρέπει να κυβερνάνε, πέρα από οτιδήποτε άλλο, δείχνει όχι μόνο πόσο σκληρή θα είναι η πάλη για την πραγματική εξουσία αλλά και ως που **μπορεί να φτάσει ή τι μορφές θα πάρει** η σύγκρουση. Τα παραδείγματα της Ουκρανίας, της Αιγύπτου και εν μέρει της Βενεζουέλας και της Ταϊλάνδης, με καμιά έννοια δεν μπορούμε να τα αγνοήσουμε. Έτσι, αποτελεί τεράστιο λάθος οποιαδήποτε άποψη που βλέπει/μιλάει για ομαλές κοινοβουλευτικές εξελίξεις στην τωρινή περίοδο ή και μετά το ενδεχόμενο μιας κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ. Οι εξελίξεις που έχουν ανοιχτεί τόσο στην Ελλάδα όσο και στην ΕΕ/Ευρώπη θα είναι θυελλώδεις με πολλά σκαμπανεβάσματα και με πολλούς κινδύνους.

20. Η εκλογική δύναμη ή και η δημοσκοπική ανοδική τάση της **Χρυσής Αυγής** φάνηκε και στις Ευρωεκλογές, παρά το γεγονός ότι δεν είχε καμιά δραστηριότητα εδώ και αρκετούς μήνες, πράγμα που δείχνει ότι αυτός ο θανάσιμος εχθρός του εργατικού κινήματος εξακολουθεί να υπάρχει και ενδεχόμενα να εδραιώνεται. Η συγκέντρωση υψηλών ποσοστών της σε κάποιες εργατικές και λαϊκές περιοχές (π.χ. Β' Πειραιώς) δείχνει ότι παραμένει ο κίνδυνος να χρησιμοποιηθεί ξανά ως εφεδρεία του καπιταλιστικού συστήματος και του αστικού καθεστώτος. Τόσο ο φασισμός όσο και ο χυδαίος μπερλουσκονισμός δεν είναι παροδικά φαινόμενα μέσα στην οικονομική, κοινωνική και πολιτική κρίση της χώρας μας αλλά και της ΕΕ. Έχουν έρθει και θα μείνουν όσο και αν μας ενοχλούν και μας τρομάζουν. Η γενικευμένη οικονομική και πολιτική κρίση πολιτικοποιεί τα μέχρι χθες «αδιάφορα»/«απολίτικα» μεσαία στρώματα και προς τις δυο κατευθύνσεις, προς τα δεξιά και προς τ' αριστερά. Ιδιαίτερα εκείνα τα κομμάτια της μικρής ιδιοκτησίας, που βλέπουν να καταρρέουν εκτός από το βιοτικό τους επίπεδο, οι ιδεολογίες της κοινωνικής και οικονομικής ανόδου και οι μικροαστικές «αξίες» που τις έδιναν ένα αίσθημα «υπεροχής και ασφάλειας». Έτσι ο φασισμός έχει μια διαμορφωμένη ή διαμορφούμενη διαρκώς κοινωνική βάση, ιδιαίτερα στα πιο ξεπεσμένα και λούμπεν στοιχεία αυτών των κοινωνικών κατηγοριών. Κατά συνέπεια ο φασισμός δεν αντιμετωπίζεται με δικαστικά ή άλλα μέσα, όπως δήθεν το επιχειρούν οι δυνάμεις του ψευδεπίγραφου «συνταγματικού τόξου». Το αστικό σύστημα δεν πρόκειται ποτέ να εξαλείψει τη Χ.Α. διότι πολύ απλά την χρειάζεται ως εφεδρεία. Χωρίς την εξάλειψη των αιτιών που γεννούν τις φασιστικές και τις ρατσιστικές ιδέες και την ενεργό παρέμβαση του εργατικού κινήματος, ο φασισμός θα επιβιώνει.

Σε καμιά περίπτωση όμως δεν πρέπει να φεύγει από τον στόχο και την πάλη μας η κύρια απειλή, που είναι το κράτος «έκτακτης ανάγκης» ή ακόμη και μια μεγαλύτερη αντιδημοκρατική αναδίπλωση. Χρειάζεται επίσης πολλές φορές να συνδέουμε αυτή την πάλη με την πάλη κατά των φασιστών της Χ.Α. Άλλωστε το αστικό κράτος και πολύ περισσότερο το κράτος «έκτακτης ανάγκης» είναι φυτώριο όπου ευδοκιμεί ο φασισμός κ.λπ.

²⁴ τα οποία υπό άλλες συνθήκες αποτέλεσαν την κύρια εκλογική δεξαμενή της κεντροδεξιάς και κεντροαριστεράς

Δ. Εργατικό κίνημα και Αριστερά

21. Παρά τις κατά καιρούς εξάρσεις, οι εργατικοί αγώνες βρίσκονται σε πτώση περίπου από τις εκλογές του Μαΐου-Ιουνίου 2012. Αναμφίβολα αυτό το γεγονός επηρέασε όλες τις εξελίξεις και φυσικά και το αποτέλεσμα των τοπικών εκλογών και Ευρωεκλογών του Μαΐου 2014, ποσοτικά και ποιοτικά. Όχι βέβαια ότι δεν υπήρχαν αγώνες όλη αυτή την χρονική περίοδο. Υπήρχαν πολλοί και σκληροί αγώνες (ΕΡΤ, καθηγητές, διοικητικοί υπάλληλοι, καθαρίστριες, ΕΟΠΥΥ, εργοστάσια κ.λπ.), αλλά δεν υπήρχε ούτε συντονισμός, ούτε μαζικότητα, ούτε ενιαία απάντηση των εργαζομένων στην πληθώρα αντεργατικών μέτρων της τρικομματικής αρχικά και κατόπιν της δικομματικής κυβέρνησης. Η ευθύνη γι' αυτό δεν βαρύνει μόνο τις ηγεσίες των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, αλλά και όλες τις υπόλοιπες μεγάλες παρατάξεις και σε κάποιες περιπτώσεις και μικρότερες, όπως της ΑΝΤΑΡΣΥΑ (περίπτωση απεργίας ΟΛΜΕ). Οι διασπαστικές πολιτικές, η «αδιαφορία», η «ασυνεννοησία» και η «αδράνεια» δεν αφορούν μόνο την προδοτική γραφειοκρατία των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ αλλά και τις «αριστερές», «αντιμνημονιακές», «ταξικές» ομοσπονδίες και λίγο ως πολύ και τις «αντικαπιταλιστικές» παρατάξεις.

Η πτώση των αγώνων είναι προφανές ότι δεν οφείλεται στη μείωση της αγανάκτησης και της οργής των εργαζομένων και των λαϊκών μαζών απέναντι στην συγκυβέρνηση. Το **αντίθετο** ισχύει μάλιστα, η οργή και το μίσος ενάντια στην κυβέρνηση και τις πολιτικές της μεγάλων και αυτό φάνηκε και στις εκλογές. Σίγουρα, η πολιτική και πρακτική των συνδικαλιστικών δυνάμεων είναι ισχυροί λόγοι γι' αυτή την κατάσταση αλλά δεν είναι και οι **μοναδικοί**. Εδώ και δυο χρόνια η αστικοποιημένη γραφειοκρατία κυρίως της ΓΣΕΕ (για την ΑΔΕΔΥ είναι κάπως καλύτερα τα πράγματα) όχι μόνο δεν κάνει τίποτα αλλά είναι κυριολεκτικά εξαφανισμένη ή μάλλον δεν τολμάει να εμφανιστεί μπροστά στους εργαζόμενους. Σίγουρα η κατάρρευση της δομής του συνδικαλιστικού κινήματος, οι διασπαστικές πολιτικές κ.λπ, είναι πολύ σημαντικοί λόγοι για την πτώση των αγώνων και τη γενικότερη κατάσταση του κινήματος. Όσο ηρωικός και να είναι ο αγώνας των εργαζομένων της ΕΡΤ, των διοικητικών υπαλλήλων ή ενός μεμονωμένου εργοστασίου ή μιας επιχείρησης δεν μπορούν να νικήσουν τους ορκισμένους εχθρούς τους, χουντική κυβέρνηση και ιμπεριαλιστές της ΕΕ.

- Σημαντικό ρόλο για την πτώση και την κατάσταση του κινήματος έπαιξαν και παίζουν η διόγκωση της ανεργίας, η ανασφάλεια, οι διαιρέσεις και οι ανταγωνισμοί που έχουν μεγαλώσει στο εσωτερικό των εργαζομένων (όπως και σε κάθε περίοδο κρίσης), ο φόβος και ο τρόμος που έχουν επιβάλει η χουντική συγκυβέρνηση και οι εργοδότες, συνεπικουρούμενοι από τα ΜΑΤ και τα δικαστήρια. Η προηγούμενη κατάσταση του κινήματος και το γεγονός ότι η εργατική τάξη μπήκε στη σύγκρουση με τις μνημονιακές δυνάμεις άοπλη πολιτικά, εντελώς ανημέρωτη για το βάθος της κρίσης, με μια γραφειοκρατική και αστικοποιημένη ηγεσία και ενδεχόμενα με πολλές αυταπάτες, είναι επίσης αιτίες της σημερινής κατάστασης.

22. Ωστόσο, για την κατάσταση του εργατικού κινήματος (όχι στενά του συνδικαλιστικού), πρέπει να αποφύγουμε είτε τις **πessimιστικές** απόψεις που υποστηρίζουν ότι τα πάντα έχουν χαθεί και ότι το εργατικό κίνημα έχει συντριβή, είτε την ακριβώς αντίθετη άποψη που λέει ότι δεν έχει συμβεί απολύτως τίποτα. Αναμφισβήτητα το εργατικό κίνημα έχει υποστεί ήττες αλλά **δεν έχει χάσει** την ικανότητά του για μαζικούς αγώνες, για νίκες ακόμη και για γενικευμένες συγκρούσεις με το αστικό καθεστώς. Αυτό το τελευταίο δεν είναι μια υπόθεση που έχει τη βάση της σε ιστορικές αναφορές και σε ιδεολογικά πιστεύω, αλλά **φαίνεται** καθημερινά στους μακροχρόνιους ηρωικούς αγώνες και συγκρούσεις που δίνουν μικρά κομμάτια (κοινωνικά και πολιτικά) των εργαζομένων, όπως, πχ. οι διοικητικοί υπάλληλοι, οι καθαρίστριες του Υπουργείου Οικονομικών, οι σχολικοί φύλακες, οι «Σκουριές» κ.λπ).

Η πάλη ανάμεσα στις δεινοπαθούσες εργατικές και λαϊκές μάζες και κυρίως της εργατικής τάξης, από τη μια, και τα συμφέροντα του πιο κυνικού και ακραίου κεφαλαίου, από την άλλη, είναι τεράστια, συνεχής και αβέβαιης έκβασης. Και μπορεί το κεφάλαιο ή ακόμη και ο μαυραγοριτισμός να **επελαύνουν** νομοθετικά, αλλά ο βαθμός πολιτικής νομιμοποίησης της εξουσίας τους διαβρώνεται και εξασθενίζει καθημερινά και ο κίνδυνος μιας από «τα κάτω» πολιτικής -αν όχι και κοινωνικής- ανατροπής **μεγαλώνει** και είναι πάντα παρόν.

Οι διεργασίες που υπάρχουν αυτή τη στιγμή στο συνδικαλιστικό κίνημα είναι ελπιδοφόρες. Βέβαια, δεν εννοούμε την προσπάθεια κομματιών της ΠΑΣΚΕ να «αυτονομηθούν» από το ΠΑΣΟΚ²⁵. Αν τελικά υπάρξει «αυτονόμηση» και όχι προσκόλληση σε κάποιο άλλο κομματικό φορέα, είναι καταδικασμένη σε αποτυχία, εκτός ίσως από ένα μικρό διάστημα. Κυρίως, εννοούμε την μετατόπιση συνδικαλιστών ή και κομματιών του συνδικαλιστικού κινήματος προς τ' αριστερά. Μια παρόμοια εξέλιξη, όχι σε τόση μεγάλη έκταση όπως στη χώρα μας, υπάρχει και σε άλλες χώρες της Ευρώπης, κυρίως της Νότιας.

²⁵ Στο μεγαλύτερο μέρος της αυτή η «αυτονόμηση» αφορά την προσπάθεια κάποιων γραφειοκρατών να επιβιώσουν.

23. α) Ο ΣΥΡΙΖΑ φαίνεται να έχει εδραιώσει την κυρίαρχη θέση του στο χώρο της αριστεράς, πράγμα που επιβεβαιώθηκε και στις πρόσφατες Ευρωεκλογές όπου ήρθε και πρώτο κόμμα απ' όλες τις πολιτικές δυνάμεις. Ωστόσο, η κίνηση των μαζών προς τ' αριστερά δεν ταυτίζεται κατ' ανάγκη με το πρόγραμμά του, παρά το γεγονός ότι υπερψηφίζεται στις διάφορες εκλογικές αναμετρήσεις. Η διαρκής μετατόπισή του προς τα δεξιά, το «στρογγύλεμα» των προτάσεών του, η προσκόλλησή του στην ΕΕ και το Ευρώ και ασφαλώς η πολιτική συμμαχιών με αστικές κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις, μάλλον του αποστερούν μια μεγαλύτερη επιτυχία και σίγουρα την υποστήριξη/ψήφο μεγαλύτερων κομματιών εργατικών και λαϊκών μαζών. Κάθε μέρα γίνονται και χειρότερες **υποχωρήσεις και παραχωρήσεις** προς το κεφάλαιο, την ΕΕ και τους ιμπεριαλιστές. Από το «*όχι πάση θυσία στο ευρώ*», πέρασε στο «*πάση θυσία στο ευρώ*» (Τσίπρας στο Τέξας), «*ανήκουμε στην Δύση, το πιο πολιτισμένο τμήμα της Γης*» (Τσίπρας, Γενάρης 2013 στις ΗΠΑ), «*η Ελλάδα ανήκει στο ΝΑΤΟ και την Ευρωζώνη και αυτό δεν αμφισβητείται!*» (Τσίπρας, προεκλογικά στον ΑΝΤ1)... αυτά είναι μόνο μερικά δείγματα αυτής της εκπληκτικής δεξιόστροφης πορείας του. Οι πρόσφατες -μετεκλογικά- δηλώσεις «κολακείας» του Α. Τσίπρα προς τους βιομήχανους στην πρόσφατη Γενική Συνέλευση του ΣΕΒ, είναι βέβαια μέρος του «νέου» προγράμματος «*Εθνικό Σχέδιο για την Αναπτυξιακή και Παραγωγική Ανασυγκρότηση της Πατρίδας μας*» (είχε παρουσιαστεί στη ΔΕΘ 2013), αλλά η τόσο απροκάλυπτη προβολή του («*μαζί θα χτίσουμε τη νέα Ελλάδα*») δημιουργεί σοβαρά προβλήματα αξιοπιστίας και εμπιστοσύνης στις μάζες. Τέλος, στην κυβερνητική του πρόταση, η «*κυβέρνηση της αριστεράς*» έχει εξαφανιστεί και αντικαθίσταται άλλοτε με την «*κυβέρνηση με κορμό το ΣΥΡΙΖΑ*» και άλλοτε με την «*κυβέρνηση εθνικής και κοινωνικής σωτηρίας*».

Ανεξάρτητα από τον βαθμό στον οποίο βλέπουν την κρίση οι διάφορες πολιτικές δυνάμεις, όλοι την βλέπουν και φυσικά και ο ΣΥΡΙΖΑ. Σε κάθε περίπτωση πάντως την υποβαθμίζει ή την βλέπει έξω από την πολύ βαθιά οικονομική αποτυχία και κρίση της Ευρωζώνης, λόγω προφανώς της ιδεοληψίας του γι' αυτήν και για το Ευρώ. Πέρα από αυτό, σαν ένα κλασικό ρεφορμιστικό κόμμα, σπεύδει και νομίζει ότι μπορεί να την αντιμετωπίσει με το **στρογγύλεμα** των προτάσεων, με γνωστές και αποτυχημένες συνταγές από την ιστορία, όπως με «*αντινεοφιλελεύθερες*» πολιτικές, πολιτικές «*υγιούς*» καπιταλισμού με κοινωνικό πρόσημο ή «*νεοκενσιανή*» διαχείριση της αγοράς κ.λπ. Αυτή η αντιμετώπιση της κρίσης όχι μόνο για το εργατικό κίνημα και την επαναστατική αριστερά, αλλά και για την ίδια την ιστορική εμπειρία, είναι αδύνατη, απόλυτο λάθος και οδηγεί, τις περισσότερες φορές και ειδικά όταν το εργατικό κίνημα είναι απροετοίμαστο και λείπει το επαναστατικό κόμμα, στη γρήγορη επιστροφή στην εξουσία τις αστικές δυνάμεις, μέσα από ιστορικές τραγωδίες για τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία.

Ο ΣΥΡΙΖΑ έχει «*επωμιστεί*» ένα τεράστιο βάρος, που φαίνεται ότι είναι αδύνατο να το σηκώσει ιδεολογικά, πολιτικά και πρακτικά. Ωστόσο, είναι λίγο παρακινδυνευμένο αυτό που λέγεται ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν σχηματίζει ρεύμα νίκης, όσο και αν πράγματι τα «*αδύναμα χέρια*» του είναι ακατάλληλα να χειριστούν μια εξαιρετικά δύσκολη κατάσταση και να δημιουργήσουν «*ρεύμα νίκης*» με την πραγματική έννοια του όρου. Είναι αλήθεια ότι η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει **σχέδιο** για τη δημιουργία «*ρεύματος νίκης*» και αντ' αυτού χρησιμοποιεί «*ατάκες και ευφυολογήματα*», άστοχα παραδείγματα ή και αντιδραστικά παραδείγματα (οικονομική πολιτική Ομπάμα, Ρέντσι, Ρούσβελτ κ.λπ.). Όμως, η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού (και του παγκόσμιου, ιδιαίτερα του ευρωπαϊκού) είναι τόσο μεγάλη, που τον πάνε «*σπρώχνοντας*» για μια εκλογική νίκη στο αμέσως επόμενο διάστημα. Πέρα από τις αδυναμίες του ίδιου του ΣΥΡΙΖΑ, στον καθορισμό των πολιτικών εξελίξεων σημαντικό ρόλο παίζουν: α) η πτώση των αγώνων, β) η λυσσασμένη επίθεση εκφοβισμού και τρομοκράτησης του ελληνικού λαού από τις ντόπιες και ξένες αντιδραστικές δυνάμεις κ.λπ. Όμως, αυτοί ακριβώς οι λόγοι δείχνουν και μια αντοχή του ΣΥΡΙΖΑ, μια εδραίωσή του –και όχι ένα πρόσκαιρο φαινόμενο, έναν μετεωρίτη που σύντομα θα εκλείψει– όπως και γενικότερα της τάσης προς τ' αριστερά, και ό,τι παγιώνεται δημιουργεί **λίγο ως πολύ και τους όρους** αναπαραγωγής του.

Είναι πολύ πιθανό ενδεχόμενο τα συγκλονιστικά γεγονότα που συμβαίνουν στην ΕΕ, στην Ουκρανία, στην ΝΑ Μεσόγειο-Μέση Ανατολή να ανοίξουν ένα νέο κύκλο **-απροσδιόριστων** ακόμη, αλλά προς πολλές κατευθύνσεις- εξελίξεων, αλλά σε κάθε περίπτωση θυελλωδών. Σίγουρα η αντιμνημονιακή πολιτική -για να μείνουμε μόνο σ' αυτό- στην οποία μένει πεισματικά καρφωμένος ο ΣΥΡΙΖΑ, δεν φτάνει για την αντιμετώπιση της κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού, ούτε καν για τις πληγές που άνοιξαν τα μνημόνια, πολύ περισσότερο που μένει προσκολλημένος στην ΕΕ και στο Ευρώ που **αναιρούν** ακόμη και αυτή την ανεπαρκή πολιτική. Ούτε η γενικότερη πολιτική του και οι κοινωνικές και πολιτικές του συμμαχίες, μπορούν να αντιμετωπίσουν τις λυσσασμένες δυνάμεις του κεφαλαίου, της ΕΕ και των ιμπεριαλιστών. Αυτές οι κραυγαλέες προγραμματικές και πολιτικές αδυναμίες του ΣΥΡΙΖΑ και ο πραγματικά μεγάλος πόθος των μαζών να απαλλαγούν από τις μνημονιακές δυνάμεις, έχει καταστήσει εύφορο το κλίμα για την **υιοθέτηση** πιο ριζοσπαστικών και ριζικών λύσεων από μια αυτοαναιρούμενη και κουτσουρεμένη αντιμνημονιακή πολιτική.

β) Η επανάκτηση στις Ευρωεκλογές ενός μικρού μέρους των ψηφοφόρων (που σκόπιμα διογκώνεται από τους αστούς και τα ΜΜΕ) που είχε χάσει το **ΚΚΕ** στις εκλογές του Ιουνίου 2012, μάλλον φαίνεται να χρησιμοποιείται από την ηγεσία του για ακόμη πιο σεκταριστική, συκοφαντική και διασπαστική πολιτική απέναντι στο εργατικό κίνημα και ειδικά προς τις άλλες πολιτικές οργανώσεις της ρεφορμιστικής και της άκρας αριστεράς, σε πλήρη σύμπλευση με την επίθεση των μνημονιακών και αντιδραστικών δυνάμεων. Η στάση του ΚΚΕ απέναντι στο ξεπούλημα της ΔΕΗ, στη ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ και στην πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ για δημοψήφισμα, είναι δείγματα της

καταστροφικής πολιτικής που πρόκειται να ακολουθήσει και της καλυμμένης ή απροκάλυπτης βοήθειας που είναι έτοιμο να παράσχει στη συγκυβέρνηση και το καθεστώς γενικότερα.

Έχοντας χάσει από καιρό την εμπιστοσύνη στην εργατική τάξη, όντας εχθρικό σε κάθε αυθόρμητη κίνηση της ταξικής πάλης, είναι επόμενο να μη αναγνωρίζει κανένα άλλο αγωνιστή και κίνημα πέρα από τις κομματικές του παρελάσεις, να βλέπει παντού πράκτορες και χαφιέδες και φυσικά να μην μπορεί να ερμηνεύσει και να αναλύσει τα γεγονότα. Χαρακτηριστικό δείγμα, η πρόσφατη ανάλυσή του για τις εκλογές: «...Το συνολικό αποτέλεσμα δεν δείχνει ανατροπή του αντιλαϊκού πολιτικού συσχετισμού, δεν συνιστά «νέο πολιτικό σκηνικό» προς όφελος του λαού...Αν και είναι θετική η τάση επανασυσπείρωσης κυρίως νέων ψήφων υπέρ του ΚΚΕ, τα συνολικά εκλογικά αποτελέσματα δεν εκφράζουν σημαντική τάση χειραφέτησης εργατικών-λαϊκών δυνάμεων από τα κόμματα του ευρωμονόδρομου, των συμφερόντων του κεφαλαίου, των μονοπωλίων». (Δ. Κουτσούμπας, Ριζοσπάστης, Δευτέρα 26/05/2014).

Πέρα από το γεγονός ότι για την ηγεσία του ΚΚΕ δεν άλλαξε τίποτα, μόλις και μετά βίας κρύβει τη δυσφορία και την εχθρότητά του για το ποσοστό και την πρώτη θέση που κατέλαβε ο ΣΥΡΙΖΑ. Μια δυσφορία και μια εχθρότητα που μόλις συγκρατούνται στο όριο του να μην επιτίθεται το ΚΚΕ ανοιχτά στο ΣΥΡΙΖΑ σαν να είναι αυτός -και όχι η συγκυβέρνηση- ο κύριος εχθρός των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας. Αυτή η ηττοπαθής εκτίμηση της κατάστασης δεν αφορά μόνο τον ελληνικό καπιταλισμό και την κρίση του (την οποία, αντίθετα απ' ότι λέει, ποτέ δεν πρόβλεψε, ούτε και την έντασή της όταν ξέσπασε) αλλά και την παγκόσμια, όπου διαρκώς υπερτιμάει τη δύναμη του διεθνούς ιμπεριαλισμού και ιδιαίτερα του αμερικάνικου.

Η σεκταριστική και διασπαστική πολιτική του ΚΚΕ κάθε μέρα και σ' όλους τους αγώνες αποδεικνύεται καταστροφική για το κίνημα, ειδικά όταν και όπου του δίνεται ευκαιρία. Η απόπειρα που γίνεται από ηγετικά του κομμάτια μιας κάποιας αναθεώρησης της ιδεολογίας, της πολιτικής και πρακτικής (λαϊκά μέτωπα, ΕΑΜ, 3η Διεθνής, συμμετοχή σε αστικές κυβερνήσεις κ.λπ.) στο όνομα του Στάλιν (!) δε φαίνεται να πηγαίνει πολύ μακριά. Αλλά όχι μόνο αυτό. Οι «νέες» πολιτικές θέσεις και πρακτικές του δεν βοηθούν το εργατικό κίνημα, μια που ενισχύουν το σεκταρισμό και τον απομονωτισμό του. Ωστόσο, η ηγεσία του φαίνεται να επιδιώκει -όχι μια επιστροφή στο Λένιν όπως λανθασμένα ερμηνεύεται από αρκετούς- αλλά μια «κλειστή» πολιτικο-ιδεολογική αναπαραγωγή του, μια ταυτότητα του «πολιορκημένου φρουρίου». Επακόλουθο αυτού είναι να μιλά και να αναφέρεται σκληρά «ταξικά» και «επαναστατικά» σε θέματα αφηρημένου αντικαπιταλισμού, στρατηγικής, ΕΕ/Ευρωζώνης αλλά με εξαιρετική προσοχή -αν δεν αποφεύγει- σε θέματα άμεσης πολιτικής, πρακτικής, αγώνων και διεκδικήσεων. Αυτά τα «νέα» στοιχεία της πολιτικής του μάλλον θα μεγαλώσουν την αποδυνάμωσή του, την κρίση του και τις διαρροές του που απ' ότι φαίνεται έχουν ήδη αρχίσει.

γ) Τα χαμηλά εκλογικά ποσοστά της **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** επιβεβαίωσαν, για ακόμη μια φορά, ότι αυτό το μετωπικό σχήμα δεν μπορεί να σταθεροποιήσει τα ποσοστά του σε σχετικά μόνιμη βάση και παρουσιάζουν μεγάλες διακυμάνσεις από τη μια εκλογική αναμέτρηση στην άλλη. Ακόμη πιο σημαντικό, είναι η εικόνα που εμφανίζει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μετά τις Ευρωεκλογές. Μια εικόνα γνωστή, μια και πρόκειται για εσωτερικές αντιπαραθέσεις και συγκρούσεις, γύρω από θέματα που την ταλανίζουν εδώ και χρόνια: Πχ η «συζήτηση για το πρόγραμμα», «για την στρατηγική» ή για την «πρόταση εξουσίας», που παρά την σημασία αυτών των ζητημάτων, για κάποιες οργανώσεις της και κάποιους από τους λεγόμενους «ανεξάρτητους», είναι ένας εύσχημος τρόπος ρεφορμιστικής μετατόπισης, η δε λεγόμενη «μετωπική συμπίεση» είναι η κωδική ονομασία του «ανοίγματος» ή του γλιστρήματος σε «συμμαχίες» προς τα δεξιά κ.λπ. Όλοι αυτοί οι «προβληματισμοί», οι αντιπαραθέσεις και συγκρούσεις, που σε αρκετές περιπτώσεις υπάρχουν και στην πράξη (κομμάτια της ΑΝΤΑΡΣΥΑ συμπράττουν με τον ΣΥΡΙΖΑ ή κατεβαίνουν σε ξεχωριστά ψηφοδέλτια ή μετέρχονται άλλων πρακτικών κ.λπ.), έχουν κέντρο πάντοτε τις εκλογές και την εκλογική «αποτελεσματικότητα».

Ανεξάρτητα βέβαια πως εκφράζονται οι διαμάχες στο εσωτερικό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, η κρίση του καπιταλισμού (του ελληνικού ιδιαίτερα) και η αντιμετώπισή της είναι το βασικό ζήτημα που ταλανίζει αυτό το χώρο και πράγματι σ' αυτά τα θέματα υπάρχουν πολλές διαφορές ανάμεσα στις διάφορες συνιστώσες της.

- Ο μ-λ χώρος μάλλον δεν μπορεί να προσφέρει τίποτα στις νέες εξελίξεις και μόνο χάρη στην «αγωνιστικότητα» και την οργανωτικότητά του μπορεί να επιβιώσει σε κάποια περιορισμένα αριθμητικά και οργανωτικά μεγέθη.

Ε. Η παρέμβασή μας. Η τακτική μας

24. Επειδή οι εξελίξεις που ανοίγονται τόσο σε εθνικό όσο και σε ΕΕ²⁶ και σε διεθνές επίπεδο (όπως αναλύθηκαν παραπάνω), αναμένονται ραγδαίες ακόμη και θυελλώδεις, η οργάνωσή μας πρέπει να τις παρακολουθεί στενά για να μπορεί να προετοιμάζεται καλύτερα πολιτικά και πρακτικά, ώστε να παρεμβαίνει με τον καλύτερο τρόπο και να διευκολύνει την οικοδόμησή της και την οικοδόμηση του επαναστατικού κόμματος. Όλα τα κέρδη, πολιτικά και οργανωτικά, που είχαμε το τελευταίο διάστημα όπως και από την κάθοδό μας στις εκλογές (τοπικές και ΕΕ) του Μαΐου 2014, πρέπει να χρησιμοποιηθούν για την οικοδόμηση της οργάνωσής μας. Πέρα από ορισμένα πρακτικά

²⁶ λόγω και των αποτελεσμάτων στις Ευρωεκλογές

πράγματα που πρέπει να κάνουμε σε σχέση με τις ψήφους που πήραμε στις πρόσφατες εκλογές, το βασικό μας καθήκον είναι να εξηγήσουμε όσο το δυνατό πιο απλά και αναλυτικά, με ποιο πρόγραμμα, με ποια στρατηγική και τακτική μπορούν να νικήσουν οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

- Καμιά στρατηγική που κρύβει μέσα της **συμβιβασμό**, (που αποτελεί και τον ακρογωνιαίο λίθο της στρατηγικής του ΣΥΡΙΖΑ) όχι μόνο δεν οδηγεί στη νίκη, αλλά οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια σε ακόμη μεγαλύτερες αποτυχίες από αυτές που γνώρισε το εργατικό κίνημα στον 20^ο αιώνα. Μονάχα μια στρατηγική που βάση και αφετηρία της έχει τις ανάγκες των εργαζομένων, δηλαδή το θέμα των μισθών, των συντάξεων, την επαναφορά των συλλογικών συμβάσεων, τη μείωση των ωρών εργασίας, την επιστροφή όλων των απολυμένων στις εργασίες τους, το άνοιγμα των νοσοκομείων και σχολείων και τη δωρεά παροχή αυτών των υπηρεσιών κ.λπ, μπορεί να χτυπήσει την φτώχεια και την εξαθλίωση, την ανθρωπιστική κρίση γενικότερα και να ανοίξει το δρόμο για μια επανεκκίνηση της οικονομίας.

- Καμιά πολιτική υπέρ των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και πολύ περισσότερο μια επανεκκίνηση της οικονομίας δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς τη διαγραφή του χρέους, τη διαγραφή όλου του χρέους. Όποιος μιλάει για «επαναδιαπραγμάτευση» του χρέους είναι σαν να το αποδέχεται και προφανώς να θέλει να συμβιβαστεί. Όσοι φοβούνται τις «μονομερείς καταγγελίες» όπως κάνουν συγκυβέρνηση, ΣΥΡΙΖΑ κ.λπ, έστω και αν έχουν διαφορές μεταξύ τους, είναι γιατί θέλουν να **κρατήσουν** την οικονομία μέσα στο ίδιο πλαίσιο σχέσεων με την ΕΕ/Ευρωζώνη και το Ευρώ και κατά συνέπεια, λίγο ως πολύ, την νεοφιλελεύθερη πολιτική που τις συνοδεύουν. Όμως, μέσα στη ΕΕ και στην Ευρωζώνη/Ευρώ, δεν μπορεί να υπάρξει καμιά διαγραφή του χρέους, το μόνο που μπορεί να υπάρξει είναι μια επιμήκυνσή του και σίγουρα μια **μόνιμη** κατάσταση λιτότητας και εξαθλίωσης των εργαζομένων. Το αίτημα για διαγραφή του χρέους είναι ακρογωνιαίος λίθος της αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής στρατηγικής. Και είναι ένα αίτημα και ένα βασικό όπλο για μια τακτική για τη δημιουργία **ταξικών** συμμαχιών με τους εργατές των άλλων χωρών, σε αντιδιαστολή με τις στρατηγικές και τακτικές που αναζητούν συμμαχίες με αστικές κυβερνήσεις, διαταξικές συμμαχίες («συμμαχία των χωρών του Νότου» την ονομάζει ο ΣΥΡΙΖΑ) ή χαρακτηρίζονται από ένα ρηχό αντιιμπεριαλισμό.

Σύμφωνα με τους Financial Times, οι χώρες της «περιφέρειας» της Ευρωζώνης²⁷ πληρώνουν κάθε χρόνο 130 δις ευρώ μόνο σε τόκους για την εξυπηρέτηση του χρέους. Ο υπολογισμός στηρίχτηκε σε στοιχεία του ΔΝΤ και δεν αμφισβητήθηκε από κανέναν. Το ποσό αντιπροσωπεύει ένα μεγάλο μέρος των ΑΕΠ αυτών των χωρών. Για την Ελλάδα, η αιμορραγία φτάνει σε ακόμη μεγαλύτερο ποσοστό του ΑΕΠ από οποιαδήποτε άλλη χώρα της ΕΕ (2013). Η τάση της αιμορραγίας είναι **αυξητική** για την Ελλάδα και τις άλλες χώρες. Για όσο καιρό αυτό το τεράστιο ποσό πηγαίνει στους τραπεζίτες και τους κερδοσκόπους, επόμενο είναι να συρρικνώνεται η οικονομία, να μεγαλώνει η ανεργία και η εξαθλίωση, να κλείνουν σχολεία και νοσοκομεία.

- Η ρήξη με το ευρώ και την ΕΕ δεν είναι θέμα εθνικό. Είναι πάνω και πρώτα απ' όλα **ταξικό**. Επομένως, είναι ταυτόχρονα στρατηγικό και τακτικό θέμα για να ενεργοποιηθεί ο **διαχωρισμός** που υπάρχει ανάμεσα στις δυο βασικές αντίπαλες τάξεις της καπιταλιστικής Ευρώπης και να πραγματοποιηθούν οι ταξικές και πολιτικές συμμαχίες. Όσοι αποφεύγουν να θέσουν το θέμα έτσι με τη χοντροκομμένη πρόφαση του «κινδύνου» του «λόμπι της δραχμής», των εθνικιστών και των ακροδεξιών ή ακόμη χειρότερα της «ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης» (αφαιρώντας κουτοπόνηρα τη λέξη «καπιταλιστικής») είναι γιατί είναι υπέρ του συμβιβασμού, της διαπραγμάτευσης, ή της παραπομπής του θέματος στη «Δευτέρα παρουσία».

- Πάνω στο θέμα της αντιμετώπισης της επαναστατικής στρατηγικής και τακτικής και τα δυο ρεφορμιστικά κόμματα, ΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ, έχουν ουσιαστικά την ίδια θέση. Το σταλινικό ΚΚΕ, ως συνήθως, τα αντιμετωπίζει με συκοφαντία, λάσπη και ασυνάρτητο υβρεολόγιο. Ο ΣΥΡΙΖΑ τα αντιμετωπίζει πιο ραφιναρισμένα καταγγέλλοντάς τα ότι εμπνέονται από μια λογική «του όλα ή τίποτα». Η επαναστατική στρατηγική και τακτική, όμως, ούτε θέτει απλά τελεσίγραφα, ούτε είναι μια πραξικοπηματική πολιτική που δεν στηρίζεται πουθενά κλπ. Αντίθετα, είναι η κατεξοχήν πολιτική που **στηρίζεται** σε μαρξιστικές αναλύσεις, που δημιουργεί μαζικό κίνημα και στηρίζεται σ' αυτό, που δε συκοφαντεί ή περιφρονεί τ' άλλα ρεύματα του εργατικού κινήματος και αντίθετα δημιουργεί ταξικές και πολιτικές συμμαχίες, που όλα αυτά είναι βασικές προϋποθέσεις για μια κυβέρνηση των εργαζομένων, για το Σοσιαλισμό. Αυτή είναι η ουσία της επαναστατικής πολιτικής, αυτή είναι η πολιτική της ΟΚΔΕ μέσα στο κίνημα. Τέλος, η κριτική της προς άλλες οργανώσεις του εργατικού κινήματος είναι πάντοτε συντροφική και έχει σαν βασικό στόχο να **συμβάλει** στην επεξεργασία της στρατηγικής των κομμάτων της αριστεράς. Μια παρόμοια κριτική για τις θέσεις μας όταν είναι καλοπροαίρετη και γίνεται για τον ίδιο σκοπό, την δεχόμαστε ευχάριστα.

Η ρεφορμιστική στρατηγική της «εξόδου» από την κρίση μέσα από μια «κυβέρνησης της Αριστεράς» η μέσα από μια κυβέρνηση «λαϊκής-εργατικής εξουσίας»-που δεν είναι ουσιαστικά διαφορετικές-δεν είναι νέα. Ολόκληρος ο 20ος αιώνας είναι γεμάτος από εμπειρίες τέτοιων κυβερνήσεων. Είναι γνωστό ότι **όλες απέτυχαν** και αυτό πρέπει να μας γίνει μάθημα. Το πιο πρόσφατο παράδειγμα παταγώδους αποτυχίας μιας «κυβέρνησης της αριστεράς», είναι στην Κύπρο από το υποτιθέμενο κομμουνιστικό κόμμα του ΑΚΕΛ. Για έναν σχετικά απλό λόγο, γιατί στις αστικές κοινωνίες υπάρχουν μόνο **δύο δρόμοι**: ο αστικός ή ο σοσιαλιστικός. Δεν υπάρχει τρίτος ή ενδιάμεσος δρόμος, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι η σοσιαλιστική επανάσταση είναι πάντα άμεσος στόχος, όπως συκοφαντικά οι ρεφορμιστές κατηγορούν τους επαναστάτες μαρξιστές. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι τα

²⁷ όπου υπολογίζεται και η Ιταλία!

ενδιάμεσα στρώματα (παλιά και σύγχρονα) δεν έχουν σ' αυτές τις κοινωνίες **αυτόνομη** ταξική ιδεολογία με την κυριολεξία του όρου. Αυτό που αποκαλείται γενικά «ενδιάμεση ιδεολογία» ή του «κέντρου» (πολλές φορές και «αγροτική ιδεολογία» ή «μικροαστική ιδεολογία») δεν είναι παρά η αστική ιδεολογία, **προσαρμοσμένη** στα συμφέροντα και τις συνθήκες της ζωής των στρωμάτων αυτών μέσα σε συγκεκριμένες αστικές κοινωνίες. Μη έχοντας δυνατότητες **αυτοτελούς** ιδεολογίας ή ακόμη και ταξικής συνείδησης (με την πλήρη έννοια του όρου) αυτά τα ενδιάμεσα στρώματα **κατά κανόνα** κλείνουν προς την ιδεολογία της άρχουσας τάξης. Γι' αυτό ο Μαρξ, ο Λένιν και ο Τρότσκι επιμένουν ότι στις περισσότερες περιπτώσεις τα στρώματα αυτά δεν έχουν αυτοτελή κόμματα που να «αντιπροσωπεύουν» συνειδητά τα αποκλειστικά τους συμφέροντα. Εκτός από **τελείως** έκτακτες περιπτώσεις, τα ενδιάμεσα στρώματα «εκπροσωπούνται» στην καπιταλιστική κοινωνία από τα κόμματα που βασικά εξυπηρετούν τα πραγματικά συμφέροντα της άρχουσας τάξης ή μερίδων της.

Σήμερα στην περίοδο της κρίσης του καπιταλισμού, στην Ελλάδα όπως και στην ΕΕ, οι δυνάμεις του υποστηρίζαν και υποστηρίζουν τον τρίτο ή ενδιάμεσο δρόμο (σοσιαλδημοκρατία, κεντροαριστερά κλπ) έχουν ταυτιστεί με τη Δεξιά και τον **ακραίο** νεοφιλελευθερισμό. Μπορεί οι δυνάμεις της ρεφορμιστής αριστεράς (ΣΥΡΙΖΑ και ΚΚΕ) να αρνούνται το νεοφιλελευθερισμό και τη συνεργασία με τη δεξιά, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι αρνούνται τη λογική των Λαϊκών Μετώπων (συμμαχίες με την «εθνική αστική τάξη» ή «τις φιλελεύθερες μερίδες της αστικής τάξης» κλπ), δηλαδή την τακτική του τρίτου ή ενδιάμεσου δρόμου και ότι είναι υποστηρικτές της στρατηγικής και τακτικής της ανατροπής του καπιταλισμού και της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Τα αστικά κόμματα στο παρελθόν και ιδιαίτερα η σοσιαλδημοκρατία αλλά και τα ρεφορμιστικά κόμματα, επιχειρούσαν μια «συμφιλίωση», «συμβιβασμό», «συνδιαχείριση» ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργασία, πάντοτε στη βάση της σταθερότητας του καπιταλιστικού συστήματος και του «κράτους πρόνοιας». Αυτός ο «συμβιβασμός»/«συγκερασμός» των στρατηγικών συμφερόντων των καπιταλιστών με κάποια αποσπασματικά και άμεσα συμφέροντα των εργατικών και λαϊκών μαζών, όπως ήταν επόμενο, προσέκρουσε στην **φύση** της αστικής κοινωνίας, δηλαδή ότι είναι μια κοινωνία με βαθειά αντικρουόμενα και αντιμαχόμενα συμφέροντα. Η σημερινή πολιτική «ορθοδοξία» της άρχουσας τάξης, ο νεοφιλελευθερισμός, δεν είναι απλά μια άλλη αστική πολιτική αντιμετώπισης της κρίσης. Είναι μια τομή που όχι μόνο καταργεί κάθε (ακόμη και με τα ενδιάμεσα στρώματα) «συμφιλίωση», «συμβιβασμό», «συνδιαχείριση» αλλά αναγνωρίζει μόνο των συμφέροντα του κεφαλαίου και **παράλληλα** καταργεί όλα τα δικαιώματα, κοινωνικά και πολιτικά, των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας. Προχωράει στην κατάλυση της μικρής ιδιοκτησίας και της μικρομεσαίας παραγωγικής δραστηριότητας, στη λεηλασία της δημόσιας περιουσίας, στο ξεπούλημα όλου του πλούτου της χώρας, των δασών, νησιών, βουνών κλπ σε επίπεδα πρωτοφανή στην ιστορία του καπιταλισμού. Κτίζει το κράτος έκτακτης ανάγκης, πάνω στα συντρίμια του «κράτους πρόνοιας», καταλύει τα ουσιαστικά δημοκρατικά, πολιτικά δικαιώματα και ελευθερίες, διαλύει όλους τους θεσμούς και ακυρώνει τη λαϊκή κυριαρχία, ενισχύει διαρκώς τους κατασταλτικούς μηχανισμούς ώστε να μπορούν να επιβάλουν μια πλήρως απονομιμοποιημένη ή και παράνομη πολιτική, να πειθαρχεί τους εργαζόμενους, να επιβάλλει την υπερεκμετάλλευση, την μαύρη εργασία, την απλήρωτη και ανασφάλιστη, την «επωφελούμενη», την «ενοικιαζόμενη» εργασία και άλλες μεσαιωνικές εργασιακές σχέσεις.

Σήμερα οι οργανώσεις της εργατικής τάξης και τα κόμματα της αριστεράς είναι αντιμέτωπα με μια ιδιαίτερη ιστορική πραγματικότητα. Η διόρθωση της καταστροφής από την 40χρονη κρίση του καπιταλιστικού συστήματος και από της καταστροφικές νεοφιλελεύθερες πολιτικές (στη χώρα μας ακόμη χειρότερα λόγω μνημονίων) και πολύ περισσότερο μια επανεκκίνηση της οικονομίας με βάση τα συμφέροντα των εργαζομένων, είναι **εξαιρετικά** δύσκολη υπόθεση. Σε κάθε περίπτωση έχει σαν βασικές προϋποθέσεις: α) **στο επίπεδο της οικονομίας**, την άμεση κατάργηση των Μνημονίων, την διαγραφή του χρέους και την άμεση παύση πληρωμών, την έξοδο από το Ευρώ και την Ε.Ε., την εθνικοποίηση των τραπεζών και των τομέων-κλειδιά της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο. β) **στο επίπεδο της κοινωνίας**, την ανασυγκρότηση-ανασύνθεση του συνδικαλιστικού και εργατικού κινήματος (ικανοποίηση των άμεσων αναγκών, επιστροφή των ανέργων στις εργασίες τους άνοιγμα των εργοστασίων των νοσοκομείων κλπ) βασική προϋπόθεση για την ανασυγκρότηση της διαλυμένης κοινωνίας. γ) **στο επίπεδο της εξουσίας**, τη δημιουργία και ενίσχυση των δομών αυτοοργάνωσης της κοινωνίας (στα εργοστάσια, στους χώρους δουλειάς, στις γειτονιές κλπ) και φυσικά μιας άλλης δομής εξουσίας με επιστέγασμα μια Επαναστατική Κυβέρνηση των Εργαζομένων που θα υλοποιεί το πρόγραμμα σωτηρίας των εργαζομένων και οικοδόμησης της Σοσιαλιστικής Κοινωνίας. Η οποιαδήποτε άλλη αντιμετώπιση του προβλήματος, πχ η κομματική-κοινοβουλευτική οπτική που βλέπει μια κυβέρνηση πάνω στο «γενικό κοινωνικό ή και εθνικό συμφέρον» και με βάση το άθροισμα κομμάτων και βουλευτικών ψήφων, οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην καταστροφή των συμφερόντων των εργαζομένων.

- Η εργατική τάξη δεν είναι «μηχανικό όργανο» για να ακολουθεί πειθήνια κάθε στροφή και κάθε υποχώρηση που φαντάζονται ή σκαρφίζονται οι γραφειοκράτες ηγέτες. Η εργατική τάξη είναι όχι μόνο ο πρωταγωνιστής αλλά και το ανεμούριο της ταξικής πάλης. Η αξία μιας ηγεσίας ενός εργατικού κόμματος και μιας στρατηγικής και τακτικής προς όφελος των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας κρίνεται από την **ικανότητά** τους να πιάσουν το σφυγμό της τάξης και όλων των «από κάτω» και να τους ανοίγουν δρόμους για τη νίκη, για λύσεις δικές τους, για μια κυβέρνηση των εργαζομένων, όχι για γενικά «σχέδια» για την «παραγωγική ανασυγκρότηση», για «κοινωνικά σύμφωνα» με το ΣΕΒ, όχι για βεβαιώσεις παραμονής στην ΕΕ/Ευρωζώνη που βυθίζεται όλο και πιο πολύ στην κρίση και στα πολιτικά αδιέξοδα. Αυτή είναι η **ουσιαστική** διαφορά ανάμεσα στις δυο στρατηγικές, της ΟΚΔΕ και των άλλων οργανώσεων του εργατικού κινήματος. Είναι η ουσιαστική διαφορά

στις σημερινές μάχες μέσα στους αγώνες των εργαζομένων και μια **απάντηση** σε όσους έχουν χάσει την πίστη τους στη δύναμη της εργατικής τάξης, στη κυβέρνηση των εργαζομένων και το Σοσιαλισμό και ασχολούνται με «υψηλές αναζητήσεις» μιας «κυβέρνησης της αριστεράς» ή μιας «λαϊκής-εργατικής εξουσίας», με κάθε λογής «διαπραγματεύσεις» και συμβιβασμούς.

- Η ΟΚΔΕ παρεμβαίνει στο κίνημα μιλώντας τη γλώσσα της αλήθειας όπως έκανε πάντοτε. Το πρόγραμμα της ΟΚΔΕ (στρατηγική και τακτική) δεν είναι συμβόλαιο νίκης, είναι ένα συμβόλαιο με τον αγώνα, που ωστόσο έχει μέσα του όλες τις προϋποθέσεις για τη νίκη. Δεν θέλουμε να ξεγελάσουμε κανέναν, ούτε να σκορπίσουμε αυταπάτες δεξιά και αριστερά. Η κατάλυση όλων των εργατικών και λαϊκών κατακτήσεων και δικαιωμάτων ενός αιώνα που πραγματοποιεί ο ευρωπαϊκός καπιταλισμός και ιδιαίτερα ο ελληνικός καπιταλισμός τα τελευταία 4-5 χρόνια, μπορεί να ανατραπεί μόνο με μεγάλους αγώνες, με εξεγέρσεις και βέβαια με κοινωνικές και προλεταριακές επαναστάσεις. Η ΟΚΔΕ, πιστεύει, ότι έχει, σε γενικές γραμμές, μια σαφή αντίληψη αυτής της κατάστασης και προοπτικής. Αυτό προσπαθούμε να δείξουμε με τον αγώνα μας και με την παρέμβασή μας μέσα στο κίνημα όπως είναι και όχι όπως θα θέλαμε να είναι, εξιδανικεύοντας ή ακυρώνοντας τα κινήματα, τους αγώνες των εργαζομένων κλπ. Και ακόμη, αν είναι και όσο είναι δυνατόν, να προετοιμάσουμε τους αγωνιστές του εργατικού κινήματος και ιδιαίτερα τους αγωνιστές της αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής αριστεράς και φυσικά τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία για μια τέτοια εξαιρετικά αποφασιστική γιγαντιαία σύγκρουση για το μέλλον της ανθρωπότητας. Σ' αυτή μας την προσπάθεια έχουμε οδηγό τις αρχές του επαναστατικού μαρξισμού και ακολουθούμε πιστά τη συμβουλή του Λένιν: *«Έχετε την υποχρέωση να μην κατεβαίνετε ως το επίπεδο των μαζών, ως το επίπεδο των καθυστερημένων στρωμάτων της τάξης. Αυτό είναι αναμφισβήτητο. Έχετε υποχρέωση να τους λέτε την πικρή αλήθεια. Έχετε την υποχρέωση τις αστικοδημοκρατικές και τις κοινοβουλευτικές τους προλήψεις να τις λέτε προλήψεις. Σύγκαιρα όμως έχετε και την υποχρέωση να παρακολουθείται με ψυχραιμία την πραγματική κατάσταση του βαθμού της συνειδητότητας και ωριμότητας ακριβώς όλης της τάξης (και όχι μόνο της κομμουνιστικής της πρωτοπορίας), ακριβώς όλης της εργαζόμενης μάζας (και όχι μόνο των πρωτοπόρων ανθρώπων της)»* (Αριστερισμός, Λένιν: Άπαντα τόμο 41, σελ 42 .)

25. Όλα τα παραπάνω κάνουν **επιτακτική** την ανάγκη ενίσχυσης της ΟΚΔΕ. Οι δυνατότητες και ευκαιρίες που ανοίγονται για την επίτευξη αυτού του στόχου είναι σημαντικές. Πέρα των γενικών πολιτικών εξελίξεων και οι εξελίξεις στο εργατικό κίνημα και στις οργανώσεις που αναφέρονται σ' αυτό αλλά και στην αριστερά θα είναι μεγάλες. Η όξυνση της οικονομικής και πολιτικής κρίσης, η κρίση της αστικής/μνημονιακής κυβέρνησης και η πιθανή κατάρρευση ή και συντριβή της στο αμέσως επόμενο διάστημα κλπ, είναι μάλλον βέβαιο ότι θα **επιταχύνουν** όλες τις διεργασίες, μετατοπίσεις και ανακατατάξεις που υπάρχουν στην κοινωνία, στο εργατικό κίνημα και σε όλο το φάσμα της αριστεράς. Πολύ σημαντικό ρόλο σ' αυτές τις εξελίξεις θα παίξουν και η κρίση της ΕΕ/Ευρωζώνης, οι αντιθέσεις, οι ανταγωνισμοί και οι φυγόκεντρες τάσεις στο εσωτερικό της, η επιθετικότητα των ιμπεριαλιστών και τα γεγονότα σε Ουκρανία, Μ. Ανατολή κλπ.

Οι ευρωεκλογές της 25η Μάη μάλλον σιγούρεψαν αυτό που ήδη είχε διαμορφωθεί από τις προηγούμενες εξελίξεις, που άρχισαν από τα μνημόνια και τη γενική απεργία της 5ης Μάη 2010: ότι για πρώτη φορά μετά τη Μεταπολίτευση και όχι μόνο, το εργατικό κίνημα και η αριστερά θα βρεθούν μπροστά σε **ιστορικές** ευθύνες. Αυτή η κατάσταση είναι βέβαιο ότι θα επηρεάσει και την ΟΚΔΕ και την πολιτική της. Στα προηγούμενα 4 χρόνια η κρίση, τα μνημόνια και οι αγώνες προκάλεσαν την κατάρρευση του κοινωνικού και πολιτικού σκηνικού που είχε εγκαθιδρυθεί μετά τη μεταπολίτευση: δικαιώματα και κατακτήσεις σαρώθηκαν, κόμματα δημιουργήθηκαν, φούσκωσαν και διαλύθηκαν, «ανίερες» συμμαχίες («αδιανόητες» σε άλλες εποχές) έγιναν, διαχωριστικές γραμμές και ο δικομματισμός (η βασική μορφή εναλλαγή της αστικής εξουσίας μετά τη μεταπολίτευσης) κατέρρευσαν... η κοινωνία βρίσκεται υπό διάλυση και δημιουργήθηκε ένα εξαιρετικά ρευστό και ασταθές πολιτικό σκηνικό. Η σταθερή προσήλωση της αστικής τάξης και των αστικών κομμάτων (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ κλπ) στα μνημόνια και στις μνημονιακές πολιτικές (χωρίς να έχουν την κοινωνική, πολιτική και νομιμοποιητική δύναμη που είχαν πριν το 2010), τους εξαρθρώνει και τους διαλύει. Όχι μόνο μεγαλώνει την πολιτική κρίση αλλά ακόμη χειρότερα **μεγαλώνει** την κρίση της αστικής εξουσίας και **διαλύει** την εξουσία που είχαν συγκροτήσει το προηγούμενο διάστημα. Ακόμη, οξύνει τα διαφορετικά ατομικά ή ιδιοτελή τους συμφέροντα, τις αντιθέσεις τους που λόγω της **έλλειψης** μιας κυρίαρχης πολιτικής και μιας ηγεμονικής πολιτικής δύναμης, ένα (ηγετικό) πολιτικό κέντρο που θα ελέγχει και «απορροφά» αυτές τις αντιθέσεις, δηλαδή θα σκέπτεται με όρους μακροχρόνιας αναπαραγωγής του πολιτικού συστήματος και του κυρίαρχου συστήματος, αυτή η κατάσταση καταλήγει σε διαρκείς σπασμούς, συγκρούσεις και διαιρέσεις. Αυτή η κατάσταση θα χειροτερεύσει πολύ μετά την επικείμενη ήττα τους, όταν η συγκολλητική ουσία της εξουσίας λείπει και πιθανότατα θα γίνουμε μάρτυρες ξεκαθαρίσματος κάθε είδους λογαριασμών, επιχειρηματικών, πολιτικών κ.α. Οι αστικές κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις και το σύστημα τους για **απρόβλεπτο** χρονικό διάστημα (δεδομένης και της παγκόσμιας και ΕΕ/Ευρωζώνης κρίσης) θα αδυνατούν να προσφέρουν για τις εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία ένα **αξιοπисто** σχέδιο, ένα κοινωνικό συμβόλαιο (οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής διαχείρισης, κοινωνικές και πολιτικές συμμαχίες) που θα ανατρέπει ή έστω θα σταθεροποιεί τη σημερινή άθλια κατάσταση. Τυχόν κατρακύλισμά τους προ τα ακροδεξιά (πχ, Βορίδηδες, Γεωργιάδηδες κλπ) και προς ακόμη πιο ακραίο νεοφιλελευθερισμό (που είναι και οι πιθανότερες εξελίξεις), ενδεχόμενα σε πλήρη συνεργασία με την Χρυσή Αυγή, θα **παροξύνει** την πολιτική κρίση, την κρίση της αστικής εξουσίας, του αστικού καθεστώτος και την ταξική πάλη.

Παραδοσιακά η ρεφορμιστική αριστερά, γενικά αλλά ιδιαίτερα σε περιόδους κρίσης, απαντούσε με τη **μετακίνησή** της προς το «κέντρο» και το κεντρώο ψηφοφόρο. Δεκαετίες τώρα προωθούσε προγράμματα «αλλαγής» και συμμαχούσε με ή και προωθούσε δυνάμεις του κέντρου, με τα γνωστά σε όλους αποτελέσματα. Ο ΣΥΡΙΖΑ αναπαλαιώνει αυτές τις στρατηγικές σε μια περίοδο γενικής φτωχοποίησης, κοινωνικής ή ακόμη και πολιτικής προλεταριοποίησης, κοινωνικής πώλωσης που διευρύνεται και αυξάνει. Έτσι όχι μόνο δεν έχει κανένα νόημα η **κίνηση** πολιτικά προς το κέντρο μια που δεν υπάρχει κοινωνικό κέντρο και οι όποιοι πολιτικοί θιασώτες του διαλύονται/εξαφανίζονται (ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ κλπ) ή μετατοπίζονται ή ταυτίζονται/συγχωνεύονται με την δεξιά και ακροδεξιά, αλλά έρχεται και σε αντίθεση με τις πραγματικές κινήσεις, μετατοπίσεις και αλλαγές που συντελούνται στην κοινωνία. Αυτό κάνει ένα τέτοιο σχέδιο αντιμετώπισης της κατάστασης όχι μόνο ουτοπικό και δογματικό (που έχει δοκιμαστεί επανειλημμένα από την ιστορία), αλλά προφανώς και καταστροφικό.

Η νέα εκδοχή του κυβερνητικού σχεδίου του ΣΥΡΙΖΑ, είναι ο «νέος συνασπισμός εξουσίας» («η κυβέρνηση της αριστεράς» έγινε μακαρίτισσα πριν γεννηθεί) που θα υπηρετεί το πρόγραμμα της «αλλαγής» αυτού του μορφώματος. Η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, πιστή στις παραδόσεις του ρεφορμισμού, αντίθετα με την πραγματικότητα, εξακολουθεί να μένει προσκολλημένη στην «κοινωνική διαχείριση της αγοράς», στον «καπιταλισμό με ανθρώπινο πρόσωπο», και δεν «βλέπει» ότι αυτά τελείωσαν και το σύστημα και ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής βρίσκονται σε κρίση. Και όχι μόνο αυτό: Η **αντίστροφη** πορεία έχει αρχίσει και γίνεται βίαια, πολύ βίαια, ο πλούτος της κοινωνίας αναδιανέμεται με συνοπτικές διαδικασίες υπέρ των λίγων, οι τάξεις επανακαθορίζονται, συμμορίες καπιταλιστών, τραπεζιτών, κερδοσκόπων/μαυραγοριτών ληλατούν τη δημόσια, συλλογική και ατομική περιουσία και την αποθηκεύουν σε φορολογικούς παραδείσους. Έτσι δεν πρέπει να αποκλείονται όλα τα σενάρια που ακούγονται για τη σύνθεση αυτού του «νέου συνασπισμού εξουσίας», δηλαδή για κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ με ΔΗΜΑΡ, ΑΝΕΛ ή ακόμη και με ΠΑΣΟΚ και την καραμανλική δεξιά. Άλλωστε, παραδοσιακά η ρεφορμιστική αριστερά (δεν γίνεται λόγος για τη σοσιαλδημοκρατία και την κεντροαριστερά) όσο πλησιάζει προς τη κυβέρνηση ή καταλαμβάνει κυβερνητικά πόστα **μεταλλάσσεται** σε πιστό και αδιάλλακτο διαχειριστή του αστικού κοινοβουλευτικού συστήματος ή της παρακμής του και του καπιταλισμού ή της κρίσης του. Ειδικά στις σημερινές συνθήκες η υιοθέτηση προγραμμάτων «αλλαγής», λαϊκομετωπικών συμμαχιών και κυβερνήσεων, ακυρώνουν όλους τους όρους που διέλυσαν τις αστικές πολιτικές και τα αστικά κόμματα και έφεραν στην επιφάνεια με **μαζική** αξιοπιστία τις εργατικές και αριστερές πολιτικές και **εκτίναξαν** την αριστερά και ένα αριστερό κόμμα στην κορυφή.

Το καθήκον των επαναστατών μαρξιστών, της ΟΚΔΕ, είναι να ανταποκρίνεται προς όλες αυτές τις πολιτικές και κοινωνικές κινήσεις. Η στρατηγική μας πρέπει να παραμένει **σταθερά** σε ένα πολιτικό πρόγραμμα ανατροπής του καπιταλιστικού συστήματος. Η τακτική μας και οι συμμαχίες μας πρέπει να υπηρετούν αυτό το στόχο. Ωστόσο σε μια περίοδο σαν τη σημερινή όπου όλα έχουν αλλά αλλάξει και έχουμε μια νέα ταξική δομή της κοινωνίας το πολιτικό πρόγραμμα πρέπει να **προσαρμοσθεί** στην νέα ταξικότητα της κοινωνίας και φυσικά η τακτική, οι πολιτικές και κοινωνικές συμμαχίες και η οικοδόμηση της οργάνωσης. Πχ, το πρόγραμμα μας πρέπει να εκφράζει και εκφράζει-αυτή τη νέα διαίρεση της κοινωνίας (φτωχοποίηση, νέες κοινωνικές και πολιτικές διαχωριστικές γραμμές, ανθρωπιστική κρίση, πολεμικές συγκρούσεις κλπ), να ανοίγει δρόμους για την εργατική κυριαρχία, για μια οικονομία με βάση αυτή τη κυριαρχία, να χαράσσει τακτικές, συμμαχίες, κυβερνητικά σχήματα που να υπηρετούν αυτούς τους στόχους. Ασφαλώς υπάρχουν δυσκολίες, αλλά αυτός είναι ο δρόμος που οδηγεί στο σοσιαλισμό και ο ρόλος ενός επαναστατικού κόμματος μέσα σε μια αστική κοινωνία και σ' ένα καπιταλιστικό σύστημα.

Δεν υπάρχει κάποιο ενδιάμεσο στάδιο. Δεν υπάρχει **πρώτα** η ανασυγκρότηση της οικονομικής παραγωγικής βάσης, της μισοδιαλυμένης κοινωνικής δομής, του θεσμικού και νομοθετικού πλαισίου, της πολιτικής και ιδεολογικής ανασυγκρότησης της κοινωνίας και **μετά** η αλλαγή των παραγωγικών, κυβερνητικών και κρατικών δομών του καπιταλιστικού συστήματος. Όσοι το επιχειρήσαν αυτό, είναι γνωστό τι έγινε. Υπάρχει η **ενιαία μεταβατική πορεία** της διαρκούς επανάστασης και το μεταβατικό πρόγραμμά της που οδηγεί στο σοσιαλισμό.

Το ίδιο ισχύει και για το ζήτημα της ΕΕ/Ευρωζώνης και το Ευρώ. Δεν υπάρχει καμιά πιθανότητα να επιβιώσει όχι μια κυβέρνηση της αριστεράς, αλλά μια απλά φιλολαϊκή κυβέρνηση που θα θελήσει να προωθήσει ένα φιλολαϊκό πρόγραμμα. Η παραμονή της χώρας μας στην ΕΕ/Ευρωζώνη και στο Ευρώ σημαίνει ότι θα είναι καταδικασμένη να ζει στην υπανάπτυξη, χωρίς την παραμικρή προοπτική ανάπτυξης, μια νεοαποικία χρέους και με τη συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού της (εργαζόμενοι, φτωχά λαϊκά στρώματα και νεολαία) να ζει στην φτώχεια και στην εξαθλίωση, χωρίς κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα κλπ. Το ζήτημα της ΕΕ/Ευρωζώνης και του Ευρώ είναι καθρέπτης του προγράμματος και των προθέσεων ενός κόμματος μια που είναι **κομβικό και ζωτικό** για όποια προσπάθεια επανεκκίνησης της οικονομίας προς όφελος των εργαζομένων, για την σωτηρία των πληβειακών μαζών από την οικονομική, πολιτική και ανθρωπιστική καταστροφή. Η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν είναι απλά μια ένωση καπιταλιστική, λίγο πολύ ουδέτερη, ούτε ακόμη ένα απλό όργανο του κεφαλαίου-όπως είναι λίγο πολύ η κάθε χώρα ξεχωριστά-αλλά είναι ο πραγματικός στρατηγικός οργανωτής της νεοφιλελεύθερης «αντεπανάστασης» που συντελείται στην Ευρώπη. Ένα παράδειγμα για τις λεγόμενες «**Εταιρίες Προσωρινής Απασχόλησης**» («ΕΠΑ»), τα γνωστά «δουλεμπορικά γραφεία»), μέσω των οποίων «**ενοικιάζονται**» εργαζόμενοι σε άλλες επιχειρήσεις αρκεί. Σύμφωνα με την Οικονομική Έκθεση 2012 (βασισμένη σε στοιχεία του 2010) της Διεθνούς Ομοσπονδίας Ιδιωτικών Γραφείων Ευρέσεως Εργασίας, δραστηριοποιούνται παγκόσμια 128.000 επιχειρήσεις «ενοικίασης» εργαζομένων, με 176.000 υποκαταστήματα. Τα στοιχεία αυτά δεν είναι ακριβή, καθώς σε πολλές περιπτώσεις αυτές οι επιχειρήσεις λειτουργούν με άλλη «βιτρίνα». Στην Ελλάδα δραστηριοποιούνται

επίσημα 9 εταιρείες, με 17 υποκαταστήματα. Το 2010, το σύνολο των εσόδων από τη διακίνηση εργαζομένων ανήλθε παγκοσμίως στα 247 δις. ευρώ. Οι ΗΠΑ κατέχουν μερίδιο 27% στην παγκόσμια αγορά, η Ιαπωνία το 19% και η Ευρώπη το 38%!

Οι επαναστάτες μαρξιστές μιλάνε πάντα τη γλώσσα της ειλικρίνειας και δεν ωραιοποιούν καταστάσεις όπως κάνουν αστοί και ρεφορμιστές. Το κόστος της εξόδου από την ΕΕ/Ευρωζώνη και το ζουρλομανδύα του Ευρώ θα είναι μεγάλο στην αρχή. Όχι όμως **μεγαλύτερο** από το κόστος της εισόδου και της παραμονής της χώρας μας στην ΕΕ/Ευρωζώνη, που το γνωρίζουν όλες οι εργατικές και λαϊκές μάζες γι' αυτό και έχουν γυρίσει τις πλάτες τους σ' αυτή τη ένωση των καπιταλιστών, των τραπεζιτών, των κερδοσκοπών και των πολεμοκάπηλων. Μια «μελέτη» της Εθνικής Τράπεζας του 2012, προφανώς για να περιγράψει τη «καταστροφή» από την έξοδο από το Ευρώ και να δικαιολογήσει την αστική άποψη παραμονής στην Ευρωζώνη/Ευρώ προέβλεπε: υποτίμηση κατά 65% του νέου νομίσματος (δραχμή), πτώση 22% στο ΑΕΠ, εκτόξευση της ανεργίας στο 34%, μείωση κατά του κεφαλήν εισοδήματος κατά 55% και πληθωρισμό άνω του 30%. Δυστυχώς για όλους τους υποστηρικτές της ΕΕ όλα αυτά έγιναν και πολύ περισσότερα εντός της Ευρωζώνης/Ευρώ, και η καταστροφή συνεχίζεται αμείωτη! Όντας γνωστή αυτή η πραγματικότητα στο ΣΥΡΙΖΑ επιμένουν και επαναλαμβάνουν την προπαγάνδα της αστικής τάξης και των επιτελείων της, «η έξοδος από το ευρώ θα οδηγούσε σε μια ακόμη χειρότερη, από τη σημερινή, πραγματικότητα για τις υποτελείς τάξεις της ελληνικής κοινωνίας». (Γ. Μηλιός, Real News 15/08/14). Δεν είναι όμως μόνο η ταύτιση του ΣΥΡΙΖΑ με την άποψη των νεοφιλελεύθερων μνημονιακών δυνάμεων. Μιλούν για την ΕΕ/Ευρωζώνη και Ευρώ με **παλιούς όρους**, με όρους που διεξάγονταν πριν πολλά χρόνια σαν με μεσολάβησε τίποτα: Η αποτυχία του σχεδίου της ευρωπαϊκής καπιταλιστικής ενοποίησης, τα αδιέξοδα που ολοένα οξύνονται, οι ανταγωνισμοί, η ανισομερή και οι τεράστιες ανισότητες στο εσωτερικό της, το γεγονός ότι το ευρωπαϊκό κεφάλαιο υποβαθμίζεται συνεχώς σε διεθνές επίπεδο, η επιθετικότητα του ιμπεριαλισμού, η σύγκρουση στην Ουκρανία κλπ. Τέλος, δεν βλέπουν (ή κάνουν ότι δεν βλέπουν) ότι η συσσώρευση των χρόνιων αντιφάσεων της Ευρωζώνης, η επιδείνωση της κρίσης της και η χειρότερηση της κρίσης του καπιταλισμού είναι που καθιστά τον **ακραίο** νεοφιλελευθερισμό ή ακόμη και την ανοιχτή στήριξη σε νεοφασιστικά καθεστώτα (αυτά που συμβαίνουν σε πολλές χώρες της ΕΕ όπου ακροδεξιά/φασιστικά κόμματα συμμετέχουν σε αστικές κυβερνήσεις και κυρίως στην Ουκρανία, δεν είναι ούτε τυχαία ούτε συμπτωματικά), **μονόδρομο** στο επίπεδο της Ευρωζώνης. Οι όποιες αδύνατες φωνές εντός των κυρίαρχων κύκλων του κεφαλαίου, για επιστροφή σε «κεϋνσιανικού» τύπου πολιτικές, τις οποίες συχνά επικαλείται η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, είναι γνωστό ότι δεν αντιπροσωπεύουν τίποτα και, κατά κανόνα, όταν βρεθούν στην εξουσία «μεταλλάσσονται» σε νεοφιλελεύθερους.

Σε κάθε περίπτωση, για την αντιμετώπιση των προβλημάτων που θα προκύψουν από την έξοδο από την ΕΕ/Ευρωζώνη αλλά και για τη συγκρότηση μιας οικονομίας προς όφελος των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας πρέπει να εθνικοποιηθούν οι τράπεζες και όλοι οι τομείς κλειδιά της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο και να δημιουργηθεί μια άλλη δομή εξουσία στα χέρια των εργαζομένων, δηλαδή μια κυβέρνηση των εργαζομένων. Ακόμη η έξοδος από την ΕΕ/ δε σημαίνει στην εθνική/εθνικιστική απομόνωση και αναδίπλωση που υποστήριζαν και μισο-υποστηρίζουν σήμερα οι σταλινικοί. Σημαίνει ταυτόχρονα την κοινή πάλη των ευρωπαίων εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας για τη σοσιαλιστική επανάσταση, για την καταστροφή της καπιταλιστικής ΕΕ, της φτώχειας, της ανεργίας, του ρατσισμού, των πολέμων και τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

26. Η ΟΚΔΕ πρέπει να συνεχίσει την αυτοδύναμη και ανεξάρτητη οικοδόμησή της μέσα στην εργατική τάξη και τη νεολαία, τα κινήματα και τους αγώνες και ταυτόχρονα να αποτυπώνει διαρκώς το ιδεολογικό, πολιτικό και πρακτικό στίγμα της. Αυτό το επιχειρούμε τα τελευταία χρόνια, το επιχειρήσαμε και με την κάθοδό μας στις εκλογές, ωστόσο πρέπει να **εντεινουμε** την προσπάθειά μας στη δύσκολη αλλά και ελπιδοφόρα περίοδο που έχει ανοιχτεί. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να συνεχίσουμε τη θεωρητική και πολιτική επεξεργασία μας, να προσαρμόσουμε καλύτερα την τακτική μας-ανάλογα πάντοτε με τη σφαιρική ανάπτυξη της οργάνωσης και τους συσχετισμούς πολιτικούς και οργανωτικούς-στην επίτευξη των στρατηγικών και πολιτικών στόχων της ΟΚΔΕ. Η Οργάνωση χρειάζεται να **χαράξει** ξεκάθαρους στόχους βάζοντας προτεραιότητες στην πολιτική και πρακτική της και ταυτόχρονα, όσο είναι δυνατόν, να μην αφήνει τίποτα «έξω» από την πολιτική της. Η οικοδόμηση της οργάνωσης μέσα στην εργατική τάξη σημαίνει, πέρα απ' όλα τα άλλα στοιχεία, ότι η «στάση» της, σε γενικές γραμμές, πρέπει να **συμβαδίζει** με τον τρόπο που ζει και κινείται η εργατική τάξη και μάλιστα τα αδύνατα κομμάτια της και ακόμη πρέπει να προτάσσει το πολιτικό συμφέρον και να μην φειδεται θυσιών που ενδεχόμενα συνεπάγεται αυτό.

- Η αυτοδύναμη και ανεξάρτητη οικοδόμηση της οργάνωσής μας δε σημαίνει απομόνωση, περιχαράκωση κλπ. Μια ζωντανή οργάνωση πρέπει να παρεμβαίνει αδιαλείπτως στο κίνημα και στους αγώνες όπως είναι, **ασφαλώς βάζοντας προτεραιότητες**. Επέμβαση στο κίνημα σημαίνει **όχι μόνο στρατηγική αλλά τακτική**. Μια οργάνωση δεν είναι δυνατό να οικοδομηθεί μόνο με τη στρατηγική, άλλωστε **η διαλεκτική στρατηγικής και τακτικής είναι βασικό στοιχείο της μαρξιστικής θεωρίας**. Η τακτική πέρα από τα γενικά στοιχεία δεν είναι κάτι δοσμένο, είναι μια διαρκής αναζήτηση αλλά πάντοτε προς την κατεύθυνση της επίτευξης των στρατηγικών στόχων.

Το ζήτημα των συμμαχιών-όχι απλά της κοινής δράσης με άλλες οργανώσεις-εξαιρετικά δύσκολο θέμα, πρέπει να το **αντιμετωπίσουμε** όχι με βάση αφηρημένα σχήματα ή θεωρητικολογίες, αλλά με βάση τη κίνηση των μαζών

και τους συσχετισμούς δύναμης. Απαραίτητη προϋπόθεση για μια τακτική συμμαχιών, πριν «ανοίξουμε τα φτερά μας» είναι να μάθουμε να «συμμαχούμε» με το περιβάλλον μας, να **δημιουργούμε** κατ' αρχήν ένα δικό μας πολιτικό περιβάλλον. Επομένως:

1. Πρέπει να οικοδομήσουμε, με περισσότερη προσοχή και μεθοδικότητα, το πολιτικό περιβάλλον της οργάνωσης που είναι αρκετά μεγάλο και μεγάλωσε περισσότερο μετά κάθοδό μας στις εκλογές. Το πολιτικό περιβάλλον της ΟΚΔΕ «περιλαμβάνει», ιδεολογικούς ή πολιτικούς συμπαθούντες ή ακόμη και συμπαθούντες της πολιτικής μας πρακτικής, της παρέμβασης κλπ.

2. Πρέπει να οικοδομήσουμε ένα «δικό» μας «Μέτωπο» ή αρχικά, τουλάχιστον, μια «συμμαχία» με συγγενικές δυνάμεις αλλά κυρίως με ξεκάθαρα **ορισμένους** στόχους (έχοντας και την εμπειρία με ΕΕΚ, Διεθνιστή και Ροσ.). Ένα «μέτωπο» που θα μας δίνει τη δυνατότητα, να πραγματοποιούμε πράγματα που δεν μπορούμε σήμερα μόνοι μας, να παίρνουμε πρωτοβουλίες κλπ. Σε καμιά περίπτωση αυτό το «μέτωπο» δε θα είναι για όλα τα πράγματα ή θα υποκαθιστά την οργάνωση στις βασικές στρατηγικές και τακτικές της επιλογές ή και στις παρεμβάσεις της.

27. Χρειάζεται να επιμείνουμε στην πολιτική μας και στους **τέσσερεις βασικούς πυλώνες** πάνω στους οποίους στηρίζεται όλο το **πρόγραμμα σωτηρίας**, που προβάλλουμε σα διέξοδο απέναντι στις μνημονιακές πολιτικές και την κρίση του καπιταλισμού:

- Στις παρεμβάσεις -όπως το κάναμε στις παρεμβάσεις μας στις τοπικές και ΕΕ εκλογές- πρέπει να προσπαθούμε μαζί με την πάλη για τη λύση των άμεσων προβλημάτων να μιλάμε και πολιτικά και να λέμε στους εργαζόμενους την αλήθεια: Χωρίς μια επαναστατική πολιτική, όπως αυτή του δικού μας προγράμματος, είναι αδύνατο να νικήσουμε, ή στην καλύτερη περίπτωση τα όποια κέρδη ή ακόμη και νίκες είναι αναστρέψιμες. Ακόμη, πρέπει να λέμε **όλη** την αλήθεια, ότι δηλαδή η δύναμη της αστικής τάξης δεν βρίσκεται μόνο στην κυριαρχία της ιδεολογίας της και στην κυριαρχία των κομμάτων της, αλλά και στις ένοπλες συμμορίες της (ΜΑΤ, Στρατός κ.λπ). Ότι ο δρόμος για τη νίκη είναι ακόμη μακρύς και τα **αποφασιστικά του σημεία είναι μπροστά** μας, ένα από τα οποία, ίσως το πιο αποφασιστικό, είναι το επαναστατικό κόμμα, που πάση θυσία πρέπει να οικοδομήσουμε.

- **Πολιτικά**, χρειάζεται να εξηγήσουμε όσο το δυνατόν με πιο απλά λόγια την κρίση, τις επιπτώσεις της κλπ, απέναντι στις «εξηγήσεις» των αστών και των παπαγάλων τους, που βομβαρδίζουν καθημερινά τις μάζες με ψέματα και ανοησίες, όπως πχ. «ζούσαμε με δανεικά», «ζούσαμε πάνω από τις δυνατότητές μας». Τα στατιστικά στοιχεία διαψεύδουν παταγωδώς την προπαγάνδα των μνημονιακών: Μέσα στα πρώτα δύο χρόνια η μνημονιακή διακυβέρνηση αύξησε το δημόσιο χρέος σχεδόν κατά 100 δις και τα επόμενα δυο χρόνια συνέχισαν να το αυξάνουν (περίπου άλλα 50 δις ευρώ) παρά τα τεράστια ποσά που έχει πληρώσει ο ελληνικός λαός σε μισθούς, συντάξεις, φόρους, δημόσια περιουσία, κοινωνικά αγαθά, ρευστό χρήμα κ.λπ! Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία (ΕΕ-ΔΝΤ και ελληνικά), από την αρχή του μνημονίου το 2010 έως τον Μάη του 2014 οι ΕΕ-ΔΝΤ δάνεισαν **230 δις ευρώ** (240 είναι και δυο δανειακά προγράμματα), και ο ελληνικός λαός πλήρωσε στους δανειστές περίπου **250 δις ευρώ!**

Ακόμη πρέπει να αποκαλύπτουμε και να πολεμάμε τον **μύθο** πολιτικής σκοπιμότητας των μνημονιακών Σαμαρά-Βενιζέλου, ότι δήθεν υπεύθυνος για την υπερδιόγκωση του ελληνικού δημόσιου χρέους ήταν **ο Ανδρέας Παπανδρέου/ΠΑΣΟΚ** με τη «φιλολαϊκή» πολιτική του και γενικά το σπάταλο κράτος και η Μεταπολίτευση. Πρόκειται για ανακρίβειες που στοχεύουν να **διαμονοποιήσουν** την Μεταπολίτευση και τις κατακτήσεις των εργαζομένων. Οι αριθμοί αποδεικνύουν ότι π.χ. κατά την τετραετή διακυβέρνηση της χώρας από τον **Κωνσταντίνο Μητσοτάκη** (1990-1993) το δημόσιο χρέος αυξήθηκε ποσοστιαία περισσότερο από όσο κατά την παπανδρείκη οκταετία 1981-1989! Τα ελλείμματα τα χρόνια που ήταν πρωθυπουργός ο Κ. Μητσοτάκης ήταν τα... χειρότερα (!) της Μεταπολίτευσης, παρ' όλο που ο ίδιος ισχυριζόταν ότι «νοικοκυρεύει» το κράτος.

- Το 1975, μετά την κατάρρευση της χούντας (**Κ. Καραμανλής**), το δημόσιο χρέος ήταν στο **24,7%** του ΑΕΠ.

- Το 1981, η ΝΔ παρέδωσε το χρέος στον Ανδρέα Παπανδρέου στο **34,5%** του ΑΕΠ.

- Το 1988, τελευταία ολόκληρη χρονιά που ο Ανδρέας Παπανδρέου άσκησε την εξουσία, το δημόσιο χρέος αυξήθηκε περισσότερο από **30** ολόκληρες εκατοστιαίες και έφτασε στο **66,8%** του ΑΕΠ.

- Το 1989, μια ταραγμένη χρονιά που την εξουσία μοιράστηκαν... τρεις (!) κυβερνήσεις **-Α. Παπανδρέου, Τζανετάκη και Ζολώτα-** το δημόσιο χρέος αυξήθηκε **ελάχιστα**. Ο Μητσοτάκης το **παρέλαβε** στο ύψος του **69,9%** του ΑΕΠ και το απογείωσε κυριολεκτικά, καθώς το 1993 το παρέδωσε πάνω από... **40** εκατοστιαίες μονάδες υψηλότερο, για την ακρίβεια στο **111,6%** του ΑΕΠ.

- Το 1994 και το 1995, που κυβέρνησε πάλι ο Ανδρέας Παπανδρέου το δημόσιο χρέος **μειώθηκε** οριακά στο **109,3%** και **110,1%** του ΑΕΠ.

- Την οκταετία του **Κώστα Σημίτη** (1996-2003) το δημόσιο χρέος παρέμεινε σταθερό σε αυτό το ύψος. Παραδόθηκε ελαφρά μειωμένο το 2003 στο **107,8%** του ΑΕΠ, έχοντας φτάσει στο μέγιστο το 2001 με **114,1%** του ΑΕΠ και στο ελάχιστο το 1999 με **104,6%** του ΑΕΠ.

- Ο **Κώστας Καραμανλής** το παρέλαβε στο ύψος του **107,8%** το 2004 και το παρέδωσε γύρω στο **115%** του ΑΕΠ στα τέλη Σεπτεμβρίου.

- Με το τελικό ύψος του για το 2009, μετά από τρεις μήνες διακυβέρνησης του **Γιώργου Παπανδρέου** και πολλές λαθροχειρίες να ανέρχεται στο **129,7%** του ΑΕΠ.

- Κατά τη μνημονιακή τετραετία 2010-2013, με τον Γιώργο Παπανδρέου πρωθυπουργό τα δύο πρώτα χρόνια και τον **Αντώνη Σαμαρά** στη συνέχεια (συν το εξάμηνο του Λουκά Παπαδήμου), το ελληνικό δημόσιο χρέος

αυξήθηκε υπερβολικά! Από το 130% εκτινάχθηκε στο φετινό (2014) **175%**, αυξημένο κατά **45 (!)** ολόκληρες εκατοστιαίες μονάδες μέσα σε τέσσερα μόλις χρόνια - και μάλιστα με «κούρεμα» του δημόσιου χρέους κατά **53%**!

Η εξέλιξη του δημόσιου χρέους αποδεικνύει τα ψεύδη της συγκυβέρνησης και γενικά των νεοφιλελεύθερων, ιδίως αν λάβει κανείς υπόψη του ότι για... 16 (!) ολόκληρα χρόνια, από το 1993 ως το 2008, το χρέος παρέμεινε γύρω **110%** του ΑΕΠ, όταν ο ελληνικός λαός είχε το υψηλότερο βιοτικό επίπεδο και τα υψηλότερα στάνταρ ζωής στα σχεδόν 200 χρόνια ύπαρξης του σύγχρονου ελληνικού κράτους! Αντίθετα, το χρέος αυξήθηκε **45 ολόκληρες** εκατοστιαίες μονάδες την τελευταία **τετραετία** του Μνημονίου, όπου καταβαραθρώθηκαν το βιοτικό επίπεδο και τα στάνταρ ζωής της συντριπτικής πλειοψηφίας της κοινωνίας και ιδιαίτερα των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας.

Το ίδιο πρέπει να κάνουμε και με εκείνους που έχουν οχυρωθεί στη λεγόμενη αντιμνημονιακή πολιτική, να εξηγήσουμε γιατί δεν αρκεί, ιδιαίτερα όταν «συνδυάζεται» με την παραμονή στην Ευρωζώνη/Ευρώ (ΣΥΡΙΖΑ κ.λπ). Η ελληνική οικονομία δεν έφθασε σ' αυτή την άθλια κατάσταση επειδή οι αστοί πολιτικοί ήταν «κακοί μαθητές» και δεν «γνώριζαν» την οικονομία τους, ούτε γιατί η αστική διαχείριση ήταν ανίκανη ή ακόμη και «μοχθηρή» ή «ανάλητη», όσο και αν όλα αυτά υπάρχουν στην πολιτική τους. Ούτε το πρόβλημα της ελληνικής οικονομίας, είναι απλά πρόβλημα **αναδιανομής πλούτου** που αρνούνται να το αντιμετωπίσουν οι νεοφιλελεύθεροι αστοί πολιτικοί. Πάνω απ' όλα, αυτά οφείλονται στην κρίση του καπιταλιστικού συστήματος και ασφαλώς, ένα μέρος τους στην Ευρωζώνη/Ευρώ. Ειδικά για την ΕΕ/Ευρώ/Ευρωζώνη πρέπει να δυναμώσουμε ακόμη περισσότερο την πάλη μας, γιατί είναι ένα **κομβικό** σημείο της αστικής ιδεολογίας, των εξελίξεων και της πάλης του εργατικού κινήματος, αλλά χρειάζεται και προσοχή για παρεξηγήσεις του τύπου ότι για όλα φταίει η Ευρώπη και το νόμισμα.

- Να **δείχνουμε** την ανάγκη μιας άλλης λύσης, (όχι να μένουμε στην αντιμνημονιακή πολιτική, χωρίς να σημαίνει ότι την προσπερνάμε ακόμη και για λόγους μεθοδολογικούς), αυτό που λέμε στο πρόγραμμά μας, τη Σοσιαλιστική λύση, και να **τονίζουμε** την ανάγκη άλλης δομής της εξουσίας που θα εφαρμόσει την εναλλακτική πολιτική προς όφελος των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών μαζών και της νεολαίας. Μια σοσιαλιστική κοινωνία, που δε θα έχει καμιά σχέση με τις σταλινικές δικτατορίες που γνωρίσαμε, αλλά που θα βασίζεται στον έλεγχο, τη συμμετοχή, την επέκταση και όχι τον περιορισμό των ελευθεριών, στο δημοκρατικό σχεδιασμό όλων των βασικών επιλογών, στην ελεύθερη συνεργασία των εργαζομένων και των λαών της Ενωμένης Σοσιαλιστικής Ευρώπης και όχι στο «πειθαρχείο» της καπιταλιστικής ΕΕ. Αυτό με **συγκεκριμένους** όρους, πχ. «Επαναστατική Κυβέρνηση των Εργαζομένων» ή απλά «Κυβέρνηση των Εργαζομένων». Πρέπει να χρησιμοποιούμε και τη Συντακτική Συνέλευση, που δεν αποκλείεται πέρα από προπαγανδιστικούς λόγους να γίνει και σύνθημα δράσης.

- Τέλος, να **αξιοποιούμε** την θεωρητική (και την εκδοτική) παραγωγή της Οργάνωσης, για τον εξοπλισμό και την οικοδόμηση, **πρώτον** της ίδιας, **δεύτερον** του πολιτικού «περίγυρου» της, της πρωτοπορίας των εργαζομένων και της νεολαίας.

- Να **επιμβαίνουμε** στα μέτωπα που ανοίγονται, **παίζοντας** ένα πρωτοποριακό ρόλο, επιμένοντας και ενισχύοντας τη δική μας πολιτική, **χαράσσοντας** το στίγμα μας και τις συμμαχίες μας με βάση αυτό.

28. Το πρόγραμμα σωτηρίας που προωθεί η ΟΚΔΕ στους εργαζόμενους και τη νεολαία, είναι ένα σύνολο ενοποιητικών αιτημάτων και ενιαιομετωπικών μορφών πάλης για την αντιμετώπιση των νεοφιλελεύθερων/μνημονιακών πολιτικών και μια γέφυρα για την επαναστατική κυβέρνηση των εργαζομένων. Προωθούμε, χωρίς δισταγμό αλλά και με ευελιξία, το πρόγραμμά μας για την ικανοποίηση των άμεσων και ιστορικών αναγκών της εργατικής τάξης, την στρατηγική και τακτική μας για την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος και την εγκαθίδρυση του Σοσιαλισμού. Οικοδομούμε την ΟΚΔΕ και την 4^η Διεθνή, που είναι τα απαραίτητα εργαλεία για την οικοδόμηση ενός ισχυρού εργατικού κινήματος και την προώθηση της Σοσιαλιστικής Επανάστασης. Η περίοδος έχει δυσκολίες αλλά παρουσιάζει και μεγάλες δυνατότητες για τους επαναστάτες μαρξιστές. Μπορούμε και πρέπει να εντάξουμε πολλούς αγωνιστές στις παρατάξεις και στην ΟΚΔΕ.

Βασικά στοιχεία του προγράμματος σωτηρίας είναι:

- Απαγόρευση των Απολύσεων. Κατάργηση κάθε ελαστικής μορφής εργασίας. Εθνικοποίηση κάθε επιχείρησης που κλείνει ή απολύει, δήμευση της περιουσίας των ιδιοκτητών και λειτουργίας της κάτω από εργατικό έλεγχο. Επίδομα ανεργίας ίσο με τον τελευταίο μισθό, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη για όλο το διάστημα της ανεργίας. Λιγότερη δουλειά, δουλειά για όλους, με 35ωρο-5νθήμερο-7ωρο.

- Κατάργηση του ΦΠΑ στα είδη λαϊκής κατανάλωσης. Εργατικός έλεγχος στις τιμές και άμεση μείωσή τους.

- Αυξήσεις σε μισθούς-συντάξεις. 1.400 ευρώ κατώτερος βασικός μισθός για όλους. Κανένας εργαζόμενος χωρίς συλλογική σύμβαση εργασίας.

- Αύξηση των κοινωνικών δαπανών, δημόσια και δωρεάν υγεία και παιδεία, πρόγραμμα οικοδόμησης σχολείων, νοσοκομείων, εργατικών/λαϊκών κατοικιών και προστασίας του περιβάλλοντος, μείωση των δαπανών για στρατό και αστυνομία.

- Άμεση επιστροφή στα ασφαλιστικά ταμεία όλων των κλεμμένων και των οφειλών κράτους και εργοδοτών. Κατάργηση όλων των αντι-ασφαλιστικών νόμων. Σύνταξη στα 60 για τους άνδρες και στα 55 για τις γυναίκες.

- Πάλη για τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ατομικές ελευθερίες.

- Νομιμοποίηση όλων των μεταναστών. Ίσα δικαιώματα για όλους.

- Προστασία του περιβάλλοντος.

- Έξω από το NATO και αγώνας για τη διάλυσή του. Πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο.